

NAGYAPÓ FELTÁMADÁSA SZOMOLYÁN

Nagyapám emlékére

SOMOGYI DÉNES

A grafikákat készítette: Csombor Éva

ISBN: 978-615-80573-0-1

Készült 2003-ban.

ELŐSZÓ

A második világháború még alig múlik el, amikor a gyógyíthatatlan, súlyos betegségben szenvedő Nagyapa, unokája szavát kéri arra, ha majd eléri a nagyapakort, írjon neki levelet a Túlvilágra, a megboldogulása óta történt dolgokról.

Az egykori unoka—a nagyapakort elérve—ígéretét betartva, megírja és elküldi levelét a túlvilágra.

Nagyapát annyira felzaklatja ez a levél, hogy Teremtőjétől kéri a beígért feltámadásának előbbre hozatalát, hogy meggyőződhesen, az 54 évig tartó megboldogulásának ideje alatt, a hajdani falujában történt változásokról.

A feltámadása után elindul a tehenek által vontatott szekerével régi földjeit megszemlélni a falu határába. Miután megszemléli, Eger város felé veszi az irányt, amelynek piacára, a régmúlt időkben, cseresznyéjét szállította. Az örült forgalomban az autósok böszülten figyelik a régmúlt időkből eléjük kerülő, cammogó tehenek által vontatott szekeret. A szekér bakján egy igazi aggastyán ül, aki miatt nagy forgalmi dugó alakul ki a négysávos főútvonalon.

LEVÉL TÚLVILÁGRA NAGYAPÁNAK

Nagyapa kívánságára megírva, és elküldve a Mennyországba.

Kedves Nagyapa!

Könnyebb írnom Neked levelet, ha Tegezlek.
Bár igaz, életedben mindig magáztalak.
Kívánom Neked, hogy levelem a Mennyországban
találjon.

Tudatom Véled, elérkezett az ideje annak,
amikor én is nagyapa korba léptem. Így elérkezett
az ideje annak is, hogy ígéretemet teljesítsem, amit
Neked még gyerekkoromban ígértem meg, a Te
kéreseedre.

Emlékszel? Akkor az volt a kérésed, hogy én majd öt-hat évtized múltán, írjam meg Neked mi változott meg ennyi idő alatt, amióta Te a faluból a temetővel kezdődő túlvilágra költöztél.

Jobb, ha azzal kezdem, hogy nagyon sok minden megváltozott. Ha Te most nagy hirtelen feltámadnál, nem ismernéd meg sem a falunkat, sem a környékét.

A faluban nem találnád már a kicsinyke, fehérre meszelt házakat, amelyek az éjszakai sötétségben is úgy fehérlettek, mintha sok-sok viharlámpa, vagy telihold világítaná meg náddal, vagy cseréppel fedett falaikat.

Házunk előtt sem találnád meg a földutat, amelynek porában libák sokasága fürdött és gágogott akkortájt.

Hajnalokon nem jár házunk előtt tehéncsorda, kecskenyáj, disznónyáj és nem harsog már a tehénpásztor kürtje sem, mint ahogyan a vezértehen nyakában kolomp szól még hajdanán.

Kertünk végében álló kisdíófa megöregedett. Szaporodó száraz ágain, nyaranta nem költ már a vadgalamb, és utódai sem fészkelnek zajos kis falunkban.

Falut határoló dombokon cseresznyefát csak elvétve látni. Sok vihart megért ágaik, alig hoznak zöld hajtásokat tavaszi ébredéskor.

Elburjándzott a gaz, csipkefa még a falu melletti Demecsen, Gyűrön, Vén hegyen, de még a Gyep gyümölcsösének területén is.

Távolabbi dombokat jobban teszem, ha nem említem, mert úgy érzem, így is sok bánatot okozok Neked, amit én nem akarok ugyan, de ha igazat

akarok írni, akkor nem írhatok mást.

Falu határában található források nagy része régen kiapadt. Amelyik még csergedezik az is olyan szennyezett, hogy nem tudnád oltani hús vizével szomjadat.

Nem találnád meg a Gyep cseresznyése melletti Nádas kutat sem, ahol vaddisznók még nappal is dagonyáztak, mint ahogyan kút körüli réten legelésztek még az őzek és szarvasok a Te idődben.

Csereszlyuk delelőjénél hosszú favályú régen elkorhadt, és a tisztavizű kút régen beomlott. A pásztorok kunyhója is úgy összeroggyant, mint ahogyan az árnyéket adó lombos fák törzsei elkorhadtak a bővizű kút környékén.

Faluból kifelé vezető földutakat hiába keresnéd, mert valamennyit úgy benötte a gaz, mint hajdanán por belepte a földút fáradt vándorát. Így ezeken nem jár már semmilyen szekér és szekér ülésdeszkáján ülve, nem nógatja ostorával kezében gyorsabb tempóra az igavonó állatokat annak hajtója.

Keskeny szántóföldeket sem találnád, ahol a szántóeke után úgy sorjástak barázdák, mint levelemben az írott sorok sorjáznak most egymásután.

Kedves Nagyapa! Nehogy azt higgyed, hogy mindezeket azért írom, hogy kedvedet szegjem egy esetleges feltámadástól. Csupán azért írom, hogy ne érjen meglepetés amint túlvilágról visszaérkezve, mindent, de mindent másképpen találsz, és nem

úgy, mint azt hagyta itt hajdanán.

Éppen ezért arra kérlek, Szent Péterrel ne rontsd el a jó viszonyt, mert előfordulhat, hogy e nagy változás nem lesz kedvedre való, és visszakivánczol ismét a Mennysországba.

Márpedig ha haraggal jössz el, nem biztos, hogy visszavesznek arra a jó helyre, vagy pedig ha visszavesznek is, nem néznek rád baráti szemmel. Ez bizony mindenhol így van, még a mi világunkban is.

Arról nem beszélve, hogy a kis vagyonkodat sem találnád már sehol, mert örökösöd között, úgy elenyészett mindened, mint ahogyan pipádnak füstje szertefoszlott diófánk alatt még azokban az időkben.

Nincsen már meg szekered, az eke és taliga, faborona, vasborona, kasza, kapa.

Nincsen meg a Te szobád, a búbos kemence, gémeskút, pincéd, hordóid, és hát bennük a jófajta borocska. De hát miből lenne borocska, amikor szőlőd kiszáradt, szőlődaráló és prés elkorhadtak?

Barátaid mind meghaltak úgy, mint gyerekeid. Készülődnek már unokáid is. Ezek után ki várna Téged szeretettel?

Ezért elhatároztam, ígéretemhez híven, mindent megírok levelemben erről a mostani világról, halálod óta történt dolgokról azért, hogy nagy feltámadás esetleges elmaradása esetén tudjál arról, miképpen élnek most a Földön utódaid.

Legelsőnek arról tudatlak, hogy legnagyobb haragosod—András papó—sem szántja már el a volt Burbolya földedet, mert az óljából kiszabaduló bika,

felöklelte szarvára, és úgy által szúrta mellkasát, hogy nem sokkal utánad ő is megboldogult.

Lehetséges az, ha ő ezt, akkor előre tudja, nem szélesítgette volna földjét a Te földed rovására, mert most két lépés földdel beéri a temetőben.

Hogy a túlvilágon mégsem találkoztál vele, annak oka az lehet, hogy pokolra került, ahol csak szenvedésben van része a földi bűneiért.

Ottan, bizonyára van ideje gondolkodni azon, hogy miért kell a másik ember földjét elszántani, amikor végül két lépés föld is elegendő.

Tudatom Véled azt is, ha most legeltetnéd nyájadat a Kaptár réten, és közben felpillantnál a közeli kaptár kövekre, már nem találnád mindet helyén. Pedig nem lopta el senki sem! Nem bizony! Az Ezerkilencszázötvenes években tanácselnökünk úgy ítélte meg, hogy az a legjobb hely kőbányászásra. Ezért dohogó, zakatoló gépekkel fűrészeltette le a legszebb kúpokat. Még az a szerencse, hogy magasabb helyről utasítást adtak a bányászás leállítására, mert különben már egy sem lenne kaptárkövek kúpjaiból.

Pedig apád—dédnagyapám—e kövek ablakaiban még méhészkedett, ezért is kedves számodra és számomra e hely.

Az előbb írtam, hogy a falu környéki dombok elparlagosodtak, mert a fiatalok elköltöztek a faluból a városokba, ott keresve megélhetést. Szántóföldeken pedig, olyan hatalmas gépek dübörögnek, amelyeneket Te még soha nem láthattál.

Nem találnád meg a keskeny földeket, amelyek hosszú nadrágszíjként futottak egyik

dűlőtől másíkg, mert e földeket egyesítették—tagosították.

E földeken közösen—kollektívan—dolgoznak az akkori keskeny földek gazdáí azért, hogy együtt többet tudjanak termelni. Többet termelés nem mindig sikerül, az emberek közötti veszekedés viszont sokkal inkább előfordul.

Bizony már az aratás sem úgy van, mint a Te idődben. Nem kell kasza, kaszát fenő fén, tokmányos, sarló, mert gép aratja le a búzát és szedi fel a markot is.

De nemcsak learatja, még ki is csépeli. A gépből—az aratókombájnból—pedig egy csatornán ömlik a termés nagy teherautók rakterébe, melyekkel hatalmas raktárakba szállítják. Így aztán a kamrában tartott hombárok—búzatároló edények— feleslegessé váltak.

Gépek miatt kézi aratás munkája megszűnt. Így az aratási munka nagy zajjal jár. Nyulak, foglyok, fácánok, madarak, és minden vad, messze elkerüli az aratóknak környékét.

Ebből láthatod milyen sokat fejlődött a világ megboldogulásod óta. Kis házunk előtt bitumennal borított út enyhe íve kanyarodik, amelyen tehénbögés helyett, autók motorjait bőgetik. Az autók kipufogóján bodor füstök távoznak—a már régóta nem akác illatú levegőbe. Ha Neked ezer pipa füstölögne szádban, nem füstölögne úgy, mint ahogyan egyetlen autónak motorja füstölög.

Akkor elképzeld, milyen füst kavarog Eger város épületei között, ahol még sokkal több autó és gyár füstölög. Sokkal, de sokkal nagyobb, mint akkor, mikor Te hátadon, hátyiba rakva,

cipelte cseresznyédet város piacára, hogy ott pénzt kapjál érte.

A városban olyan nagy üzletek épültek, hogy a szomolyai templomból akár tíz is beleférne. Ezekben az üzletekben mindenféle árut vásárolhat az, akinek pénze van. Pénz bizony most még jobban fogy, mint a Te életed során.

Mi falunkból ide járnak vásárolni mindenféle árucikket, amelyek olyan műanyagokba vannak becsomagolva, hogy még több száz év multával sem porladnak el.

Ezekből hatalmas szeméthegek láthatók a városok és falvak körül

Amikor már nagyon nagy csomók gyűlnek össze, földdel fedik be, hogy ne látszódjanak. Az utókor majd törheti a fejét, hogy miféle ősök éltek előttük, akik olyan régészeti leleteket hagytak maguk után, amelyet ember még soha sem hagyott.

Azokat a szemeteket, melyeket nem földelnek el, elégetik. Az égetés alkalmával fekete füstfelhők emelkednek az ég felé, mérgező gázokkal telítve.

Ilyen felhőket Te még soha sem láthattál. Így ezeket látva azt gondolnád, hogy valamilyen nagy égiháború közeledik, olyan vízőzön kíséretében, amilyent még Noé apánk sem látott.

Ekkor tévednél Te a legnagyobbat, mert az ilyen felhőkből nem szokott eső aláhullni, csak mérge és korom, és por. Ez a füstfelhő egy cseppet sem hasonlít az illatos pipadohány füstjéhez.

Ilyen szemétheget temettek el a Vén hegy délkeleti csücskéhez. De ilyen szemét van mindenfelé eldobálva az erdőszéleken, útmelletti

árkokban és még sok más helyeken, ahová gondatlan emberek eldobálják.

Nem lehet csodálkozni azon sem, hogy a források és kutak vize mérgektől ihatatlan.

Így aztán mélyfúrású kutakból vezetéken jön az ivóvíz, amiért persze fizetni kell, mint sok más mindenért.

Ezért a pénz sokkal kapósabb, mint eddig bármikor.

Mindenki pénzt akar, és egyre többet. Ma csak ezer forint kell, holnap már százezer, holnapután egymillió.

Ezek után ne csodálkozz azon, hogy a rablók már nem a zöld erdőben tanyáztatnak, mint Te idődben, hanem beköltöztek zöld asztalok mellé, fényes irodáikba. Különböző fondorlatokkal elveszik annak pénzét, aki azt keserves munkával kereste meg.

E betyárokat ma élősködőknek hívjuk. Olyanok ők, mint Te életedben a kullancsok és bögölyök hada, akik nem olyan szívókákkal voltak ellátva, mint a mai zöldasztalos betyárok.

Meg kell írnom még azt is, amióta megboldogultál, olyan lendületesen fejlődött a technika, hogy nagyon sok új dolgot találtak fel, amitől az emberi élet jóval kényelmesebb lett, de hogy boldogabb lett-e, nem tudom.

Ugyanis fényes autókban utazva, és sok-sok fényes szerkentyűk birtokában is, jóval kevesebb mosoly derül az arcokon, mint Te idődben. Az emberek haragszanak és irigykednek egymásra a fényes és még fényesebb szerkentyűk miatt.

Mindenki be akarja bizonyítani, hogy az ő szerkentyűje a legjobb, a legfényesebb, ezért egymással versenyeznek.

E versenyzés úgy alámoossa egészségüket és megbetegszenek az ideges hajsztától, meg az előbb említett mérgektől, amely a környezetet állandóan szennyezik és ezért előbb, vagy utóbb kórházba kerülnek.

Az igaz, hogy sokkal több és sokkal nagyobb kórházak vannak, mint akkoriban.

E kórházak csodálatos műszerekkel vannak felszerelve, amelyeket igen képzett orvosok kezelnek, akik ugyancsak szeretik a hálapénzt.

Persze Te még azt sem tudhatod milyen az a hálapénz. Nos, hát azt a pénzt nevezzük annak, amit hálából adsz oda az orvosnak azért, mert Téged gyógyítgat.

Gyógyítás már államilag elrendeltem ingyenes mindenkinek. De mégsem gyógyít meg pusztán ezért minden orvos. Ezért az csak arra jó, hogy beengedjenek a kórházba.

Ha ki is akarsz onnan jönni valaha, saját lábodon, akkor az orvosnak zsebébe pénzzel tele borítékot kell csúsztatnod. Ha előbb akarsz gyógyultan kijönni, több pénzt teszel, ha később, akkor kevesebbet. Ez viszont már csak rajtad múlik.

Az ilyen csodálatosan felszerelt kórházban már pontosan meg tudják állapítani, hogy milyen kór nyuvasztotta el a beteget, vagyis milyen betegségben halt meg a megboldogult.

Persze erre mondhatnád azt is, hogy ettől a megboldogult még nem támad fel.

Annyi bizonyos, hogy a csodálatos műszerek ellenére sem kell az örökösöknek félnie attól, hogy az örökhagyók vagyonához nem juthatnak hozzá, mert ezután örökké élnek.

Már csak azért sem élhetnek örökké, mert mostanában igen ártalmas dolgokat fedeztek fel, amiket Te időben még nem ismertek.

Ilyen a koleszterin, a bacilus, a pipafüst, amelyek sokkal ártalmasabbak a manapság nagy mennyiségben előforduló kipufogógáznál és mindenféle méregnél—a felfedezők szerint.

Nem sejtetd milyen nagy szerencséd volt, hogy Te még nem tudhattad milyen ártalmas dolog a pipafüst, koleszterin, és a bacilus, mivel azokat akkor még nem ismerték.

Ha már akkor felismerik, idegeskedhettél volna miattuk úgy, hogy a gyomrod, szíved, idegrendszered is tönkre ment volna.

Ha pedig ezek tönkre mennek, akkor egészen bizonyos, hogy nem éled meg a Hetvenhét évedet. Persze, Rozál nene sem élte volna meg kilencvennyolc évét, ha mindezekről a szörnyen ártalmas dolgokról, már akkoriban tudomása van.

Ezért arra kérlek, nyugodjál bele, hogy Te még nem ismerhetted sem a bacilust, sem a koleszterint, de még a stresszt sem, mert akkor még nem volt olyan fejlett a tudomány, ami e szörnyű kórokat kimutatná.

Ezért fordulhatott az elő, hogy vastag szalonnákat, füstölt kolbászokat, sonkákat jóízűen megetted. Sőt, még arra az ártalmas pipádra is rágyújtottál anélkül, hogy halálfélelem úrrá lett volna rajtad.

Előbb említettem a stresszt, amit Te időben még kevesen ismertek, ha ismertek.

Kedves Nagyapa! Itt vagyok én bajban, hogy miképpen magyarázzam meg, miféle csodabogár a stressz.

Képzeld el azt mikor Te tehenes szekereden Burbolyán található földed felé, gördültél, ami a falutól legalább hat kilométer távolságra van. Te szerettél volna mielőbb odaérni, de a tehenek csak cammogtak, hiába nógattad őket kemény szavakkal, és ostoroddal is ugyancsak suhintgattad hátukat.

Esetleg úgy érezted, gyomrod remeg a lassú haladás miatt, hiába tömte meg kolbásszal, sonkával még az elindulás előtt. Nos, ez a gyomorremegés, rángás már egy kicsit hasonlít a stresszhez, de még nem az igazi.

De ha közben vihar is közeleg, és ők mégis csak cammognak, talán már jobban emésztetted magadat. S ha ezt mindennap érezted, az már talán a stressz.

Nem próbálom tovább magyarázni, mert Te a tehenek cammogásán soha sem bosszankodtál, mert akkor még volt idő mindenre, még arra is, hogy Burbolya földed felé lassan ballagjanak teheneid, nyikorgó szekeret húzva maguk után.

Különben, nehéz olyan dolgot elmagyaráznom, amiről még soha sem hallottál.

Legjobb, ha azt mondom, feltámadásod után majd megtapasztalod, mert manapság az ilyesmivel gyakrabban lehet találkozni, mint Te időben a szálló vadgalambbal.

Mostanában az ilyesmi annyira természetes,

mint régen a tehenek cammogása. Már az is elég, ha a televíziót bekacsoljuk.

Persze, Te még a televíziót sem ismerheted!

Televízió hasonlít ahhoz a barna hokedlihez, ami Te konyhátokban az asztal mellett állt. De talán jobban hasonlít egy olyan nagyságú szemetes dobozhoz.

Mondhatnád erre, hogy a szemetes dobozban szemét is van. Meg kell, nyugtassalak szeméttől a televízió sem mentes. Erről feltámadásod után saját magad meggyőződhetsz. Elég, ha csak az üveges oldalán bekukkantasz a dobozba, ezt máris láthatod.

Benne látható haszontalan dolgokat a stáb hozza magával, a világ minden tájáról összefényképezve kamerájával.

Legtöbb benne a reklám. Néha mást is lehet látni—nagy ritkán.

Ha jól meggondolom, fogalmad sincsen arról, hogy mi az a reklám! Megpróbálom elmagyarázni, hogy ezt eszik e, vagy isszák e.

Képzeld el, ha azt látnád, amint különböző sonkák és kolbászok jelennének meg a dobozban, amint az üvegen át mohón bepillantasz. Ezzel egy időben egy alak állandóan azt ordibálná, hogy vásárolj e finom falatokból, amelyeknél jobbat sehol nem találsz, csak a dobozban olvasható címen.

Te persze erre azt mondanád, hogy Neked az is finom, ami kamrádban csüng alá a mennyezetről.

Dobozban az alak csak tovább mutogatná az árukat, és tovább ordítózná: *Vásárolj! Vásárolj!*

Előbb, vagy utóbb lyukat beszélne hasadba és elmennél vásárolni, hogy végre beszéljen már

másról is. Így aztán Te megvásárolnád még akkor is, ha soha a büdös életben nem ennéd meg, csak hagyná már abba ezt az erőszakos kiabálást, és beszéljen már végre másról is.

Persze, ennek az alaknak esze ágában sincs másról beszélni, mert neki legfontosabb, hogy egyre többet vásárolj tőle, még akkor is, ha magas kamatú kölcsönnel vásárolod az árúikat.

No látod ez a reklám! Ez a jó reklám, mert meg tudta Veled vetetni azt, amire nincsen szükséged, mert ilyesmi Neked is bőven van.

Még azt a célodat sem érnéd el, hogy ebben az üveges dobozban már mást mutatnának, mert ez az alak egyre többet akar eladni, ezért rendíthetetlenül tovább ordibál.

Közben azon törnéd fejedet, miképpen élhetted le életedet úgy, hogy az ott kínált árúkból semmit, de semmit nem használtál az életed során.

És törnéd fejed azon is, mi lenne, ha belerúgnál az üvegbe.

Láthatsz még benne politikusokat. Ezek nagyon ismerősek számodra, mert akkor is jól tudtak ígérni.

Persze ez az ígéret annyira természetes, hogy nem valósul meg, minthogy az elégetett pipadohányból sem lesz soha újra dohány csak bagó. Az meg nem nagyon volt másra jó, csak arra, hogy megrágjad és kiköpjed.

A munkát végző ember csak akkor kap tőlük valamit, ha elveszi, ami jár neki. Ehhez eret kell rajtuk vágni. Ezt lehet tenni karddal, szuronnal, de puskagolyó is megfelel.

Előre figyelmeztetek arra, hogy e doboznak üvegén olykor nagy tüzeket lehet látni. De ne ijedjél meg, mert ez nem igazi tűz. Erről nem gyullad meg semmi sem. Ha mégis félnél, elég ha kikapcsolod a készüléket és a tűz máris elalszik.

De sokszor akkor is elalszik, ha az áramszolgáltató kapcsolja ki az áramot, mert nem tudsz fizetni az áramért. Látod? Most már erre is pénz kell.

Nem úgy, mint valamikor—a Te idődben—holdvilágos estéken, az ámbitusra bevilágító Hold fényénél kukoricát fosztottuk a szomszédokkal, és közben, betyártörténeteket meséltél.

Azért nem kellett fizetni és még a kukorica is meg lett fosztva. Persze most már kukoricát sem kell fosztani, mert a kombájn, amikor learatja meg, fosztja, sőt lemorzsolja.

Azon sem csodálkozom, ha Te most erre azt mondod, cudar egy jó világ lehet most ezen a tájon, ha a kukoricát sem kell letörni, fosztani, morzsolni, búzát se kell kézzel vetni, aratni, fát hasogatni, és mégis meglehet élni.

Ebben igazat adnék Neked, ha nem látnám, hogy az emberek mégis idegesebbek, morcosabbak, nem mosolyognak annyit, mint a Te idődben.

Az elgépiesedett világban ismeretlen számukra a romantika.

Tudom, ha tehetnéd, most gyorsan megkérdeznéd:

—Hát az, mi az ördög?

Tudod a romantika olyan, mint az egészség. Arról is csak akkor kezdünk el beszélni, ha már elhagyott bennünket. Akkor ismerjük fel, hogy valaha olyan létezett.

Romantikus volt az, amikor arattál, és

fölötted pacsirta trillázott az égen. Nyuszika lábad elől ugrott fel, majd egy kicsit odébb futott és megállt békében. Erdőszéleken őzike legelészett, meg szarvas és nem műanyag zsákokba gyömöszölt szemétkupacok rondították el a tájat, mint manapság.

Kedves Nagyapa! Képtelen vagyok mindent megírni, ami megváltozott amióta itt hagytad ezt az árnyékvilágot. Olyan sok mindent kellene megírnom, hogy a levél túl vastag lenne, és nagyon sokat kellene fizetni a kézbesítésért. Mennyországba csak úrhajó tudja felvinni és ezért sok pénzt kell fizetni.

Igaz, Te még az úrhajót sem ismerheted. Azt sem tudod miféle fán terem.

Nem terem semmiféle fán, mert az emberek készítik különböző szerkentyűkkel, szerkezetekkel belsejében. Az a legjobb, ha egy hatalmas puskagolyót képzelsz el, amelynek belsejében emberek utaznak a csillagok felé.

Bizony már a Holdra is hamarosan feljutnak. De még annál feljebb mennek, egészen a Mennyországig. Előfordulhat, hogy televízió stábja megjelenik egy kamerával, mert a szenzációt nagyon szeretik. Elmennek érte egészen a világvégére, így még Mennyországba is.

Egyszer már elindultak, de ők nem jöttek vissza, mert átmentek a piros lámpán, és az úrhajót kikerülve jutottak a túlvilágra, annak a pokol részébe, így kamerájuk ripityára tört.

Kedves Nagyapa! Lassan be kell, hogy fejezzem leveletem, mert annyi minden megváltozott amióta elmentél, hogy egy levélben képtelenség

mindent leírni. Ha majd feltámadsz, úgy mindent megismersz, amit a változásokról írtam, csak sokkal részletesebben.

Én nem biztatlak arra sem, hogy feltámadj, és arra sem, hogy ne támadj fel. Csak azt tudnám ismételten ajánlani, Szent Pétertől ne haraggal váljál el. Lehet, hogy visszakívánczol majd a Földről, ahol már sem barátaid, sem gyerekeid nem várhatnak, mert ők is a túlvilágon vannak, még akkor is, ha eddig még nem találkoztál velük. Nem tudnád már kezelni a televíziót, számítógépet és semmilyen fényes mütyürkét, amivel az idődet eltölthetnéd.

Pásztorságot sem tudnád folytatni, mert nincsen már disznónyáj, kecskenyáj, tehéncsorda. Elbitorlódott a szőlőd, gyümölcsösöd, Burbolyán szántófölded, szekered, házad és más egyéb dolgaidd, amiknek híján olyan unalmasnak találnád e földi életet, hogy úgy is belehalnál.

És ha ez így van, minek változtatni, minek feltámadni, mert a Mennysország mégis csak Mennysország, amire sokan vágnak még ismeretlenül is.

Ha levelem olvasása után úgy döntenél, hogy mégsem kívánczol feltámadni, arra kérlek, írd már a túlvilágról és az ottani viszonyokról.

Már levelem elején biztosra vettem, hogy Te Mennysországba kerültél, hiszen sokat szenvedtél. Márpedig vallásunk egyértelműen kimondja: *Szegényeké a mennyek országa.*

Igaz néha elkáromkodtad magad, amikor szenvedésed nem fogadtad mindenesetben jámborsággal. Te eleget szenvedtél akkor is, amikor

nyájadat Nagyvölgy tető oldalában őrizted, hajtottad a jeges téli szél süvítése mellett.

Vászonadrágodon és vászongatyádon átsuhanó jeges szél, olyan libabőrössé tette testedet, hogy a legöregebb gúnár libánknak bőre, ahhoz képest tükör simának volt mondható.

Nem csoda, hogy a szél átsuhant rajta, hiszen olyan volt az, mint a rostaszövet, vagy a menyasszonyok vékony, átlátszó fátyola.

Ilyenkor nem túrtél mindig békességgel, és nem viselkedtél Istennek tetszően, hanem őt megbántottad, amikor szenvedésed már elviselhetetlenné vált, és kiáltottad dühösen:

„Fújjál csak az anyád teremtésit, jó ruhás emberre akadtál! „

Remélem ez a bűnöd bocsánatot nyert és szenvedéseiddel mégiscsak kiérdemelted a Mennyországot. Ezt majd megírod nekem, ha pedig mégiscsak feltámadnál, majd elmondod.

Üdvözetét küldi unokád a FÖLD nevű sárgolyóról, ahol átmeneti életét éli.

Kelt Szomolyán, az Úrnak a 2002—s esztendejében.

FELTÁMADÁS

Az unokájától kapott levélre, kéri Teremtőtől az időelőtti feltámadását.

*Ami ma képtelenség, holnap valósággá válhat!
Sivatag is kiszökdül, ha Isten úgy akarja! És oázisok
tűnhetnek el úgy, mintha soha nem is léteztek volna.
Így természetesen a beígért feltámadás is
elkezdődhet.*

Amint Nagyapa unokája levelét megkapta, máris bánta, hogy erre a levélíráásra még előkorában megkérte.

Mert e pillanatig semmi baját nem érezte. Mindene megvan itt a Mennyországban, ahol minden régi földi kínját már régen elfeledte.

Hogyne feledte volna, amikor az angyalok

serege röpködik körülötte, miközben ő mennyei mannát kóstolgatja. Hálaimára kulcsolt kezeiben a szentolvasó megszentelt szemei peregtek.

Bizony, ha nem *boldogul* meg, több mint ötven évvel ezelőtt, talán ma is jeges szél süvölt át a vászongatyáján—ott a Nagy völgy tető oldalában—disznó nyáj őrzése közben.

És bizony, még ma is korán kéne kelnie, még a kakasok kukorékolását is megelőzve, késő estig vigyázni arra, hogy némely disznó a nyájától nehogy elkóboroljon.

Mert, ha elkóborolt, azért fizetnie kellett. De korán kellett kelnie akkor is, amikor megházasodott és nyáját már nem őrizte, de a falu határában a földeket művelte.

Ehelyett a Mennyország mégiscsak kényelmesebb hely, ahogyan ezt az unokája megjegyezte levelében.

Most, a levél elolvasása után, egyre nyugtalanabb lett.

Felelősséget érzett utódaiért, akik már az ő unokái és azoknak leszármazottai, hogy egy cudar világban kell élniük, pusztán azért, mert ő hajdanán azt akarta, hogy utódai maradjanak a Föld nevű sárgolyón, akik csak őrá hasonlítanak, akikben tovább élheti életét.

Birkatürelemmel bíró lelke most mégis türelmetlenül rohangált a szelíd báránnyal felhőkkel díszített Mennyország boltozatán.

Látva mindezt Szentatya—Szent Péter—ekképpen szólt druszájához: hiszen Nagyapát is

Péternek hívták földi halandó korában:

—Péter fiam! Miért rohangálsz úgy, mint lent a Földön a vad zivatarfelhők?

Mondd el mi bánt, mi az, mi ennyire nyugtalanít?

—Szentatyám, nagy az én bánatom! –mondta, és a Föld nevű sárgolyóról érkező levelet mutatta szomorúan Szentatyának.

Az unkám azt írja, minden, de minden megváltozott amióta én megboldogultam, és ide a Mennyországba költöztem.

Amit, örökséget rájuk hagytam, már minden elveszett. Helyette sok fényes, új holmik vannak, de ezek nem okoznak örömet, inkább idegesek és szomorúak ők is, mint a többi emberek.

Ezért azt kérném Szentatyámtól, járjon el feltámadásom érdekében a Teremtőnél, hogy megnézhessem, mi van abban az árnyékvilágban, azon a bűnös Földön, ahonnan e szomorú híreket kaptam e levélben.

Szentatya megsimogatta hosszú, deres, annyi bölcsességet, sugárzó szakállát, és ekképpen szólt hű szolgájához:

—Péter fiam! Még nem érkezett el annak ideje, hogy egyszerű földi halandó is feltámadhasson!

Ilyen még csak Jézus krisztussal történhetett meg, és vele is csak azért, hogy az emberek bűneit, keresztre feszítésével, szenvedésével, megválthassa, és utána feltámadjon!

—De Szentatyám! Mégiscsak jó lenne feltámadnom, hogy megtudjam, mi van

rokonsággal, akik bűnös életükkel az örök kárhozat felé rohannak. De jó lenne feltámadnom azért is, hogy a Földön élő emberek láthassák, nem semmiért van a temető kapuja fölé írva:

„*FELTÁMADUNK*”.

Talán jobb irányba terelődne most még bűnös életük folyása, és megboldogulásuk után, nem kellene pokolra jutniuk, hanem a Mennyország kapui tárulkoznának ki előttük.

Szentatya hallgatta az angyalok énekét, de hallgatta hű szolgájának érveit feltámadásának szükségességéről, és ezt gondolta magában:

—Talán igaza van Péter fiamnak, mert egy feltámadás még olyanoknak is megerősítené hitét, akik ebben a hitben már kisé meginogtak. Talán a bűnösebb lelkű emberek jobb útra térnének és pokol helyett, Mennyország kapui nyílhatnak meg előttük.

—Péter fiam!—szólt megadóan hű szolgájához.

Megbeszélem a Teremtővel a Te feltámadásodat, mert én is úgy látom, hitünknek jót tenne egy ilyen esemény a Földön. Lehet, hogy sokkal többen járnának el templomi nagymisékre imádkozni, énekelni. Talán még azok is, akik ma még a füstös kocsmákba járnak nagyokat dorbézolni, ordibálni.

E szavakat hallva, Nagyapa lelke repesett örömében. Az angyalokkal szárnyalt a Mennyország napfényes boltozatán. Nem tudni minek örült

jobban. Annak, hogy végre találkozik az utódaival, vagy annak, hogy a temetőben pihenő testével egyesülhet.

Igaz, a sírban nyugvó test már nagyon porladásnak indult, de a távoli űrlények tudománya, sokkal előbb jár a földi lények tudományánál.

Egy fejlettebb civilizáció klónozási tudománya messze előbb jár, mint a Földnek nevezett sárgolyón, ahol a sikerekben elmaradnak, és más tudományok ismeretében is hátul kullognak.

Elég, ha csak a nagy zajjal járó repülőgépeket említsük, amelyek alig kétezer kilométeres sebességgel repülnek csak óránként.

Míg az Ufók, hangtalanul, kozmikus sebességgel száguldoznak az Univerzum csillagrendszerei között.

Egy ilyen Ufó, startra készen várta Nagyapa lelkét, hogy épségben röpi a földi sírban nyugvó teteméhez, amellyel egyesülni fog azért, hogy feltámadásának ígérete, ötvennégy év multával valósággá váljon.

Kozmikus sugárzástól lelkét, az űrjármű külső burkolata nagy biztonsággal óvta. Így mindenféle sérüléstől védve volt a lélek, amelyet a tetemnek megboldogulás előtti állapotában kellett visszakapnia.

Arról, hogy a test, hasonló állapotba kerüljön, az űrjárművel érkező magasabb civilizáció klónozási tudománya gondoskodott.

Ezek után nem volt már semmi akadály annak, hogy Nagyapa testének és lelkének egyesülése után, beígért feltámadás valósággá válhasson számára.

Milyen régóta—ötvennégy éve—várja az egymástól távol lévő test és lélek ezt a pillanatot, hogy végre egyesülhessen. Ismét a régi Nagyapa lehessen, aki unokáit térdén lovagoltatta, miközben mesélt nekik a régi időkről.

Azon a bizonyos—2002—s esztendő nyarának egyik napján, szikrázóan süttött a Nap falut körben határoló dombokon, de az innen látható távoli alföldi tájak fölött is.

Ebben a gyönyörű nyári időben Nagyapa egyik unokája—a négy közül—az Imre unoka, aki már ugyancsak megöregedett, kapával vállán ballagott hazafelé. Fáradtan csoszogott, hogy a kapálás okozta fáradalmait, kipihenje, hiszen Nagyapa halála óta ő is megöregedett. Lassú mozgásából bárki láthatta, ugyancsak elfáradt.

Hogyne fáradt volna el, amikor több mint hetven nyár melege barnította már cserzett bőrét, még akkor is, ha ő Nagyapának az unokája, aki ötvennégy éve, hogy Nagyapát utoljára látta, mielőtt megboldogult és a temetőbe költözött.

Emlékeiben Nagyapa mégis elevenen élt, még akkor is, ha semmilyen fénykép sem őrizte arcvonásait.

Nagyon jól emlékezett alacsony testére, bajuszára és rövid, deres szakállára, amely télen még jobban fehérlett a leheletétől származó deresedés miatt. És emlékezett arra is, hogy pipája

folyton füstögött, ha éppen nem a piadohány elégetéséből keletkező bűdös bagót rágta.

Amikor az Ortás út tetejére ért, vállán keresztbe tett kapájával, megállt egy pillanatra, hogy a hiányzó levegőt pótolja. Pihenése közben a Nagyvölgy tető felé pillantott.

A dombtető felett egy szikrázóan fényes tárgyat látott lebegni, amelynek fénye majdnem olyan erős volt, mint a Napnak sugarai, amelynek az imént fordította hátát,

Elképedve nézte a fényesen, egyhelyben lebegő tárgyat, majd mindkét kezével dörzsölni kezdte szemeit azért, hogy neme a Nap sugaraitól van e látomása.

A látomás azonban így sem szűnt meg, sőt inkább forgásba kezdett.

Ha egy fizikus látta volna e jelenséget, azt mondaná ez egy gömbvillám, amelynek elektromos töltése, olyan óriási energiát tárol magában, mely töltés kisülése folytán, hatalmas pusztítást végezne környezetében.

De ha egy Ufó kutató észlelné, azt mondaná:

—Ez egy, a Földtől távoli civilizáció felderítő, nagy sebességre képes járműve.

Mivel a hetven éves unoka nem volt sem fizikus, sem Ufó kutató, nem tudott mondani semmit rémületében, csak megszeppenve tovább figyelt.

Az ismeretlen fényes tárgy elindult az alvég irányába és Nagyapa régi háza fölött megállt egy pillanatra, majd kissé balra fordulva, temető irányába siklott.

Temető domb tetején—a nagy kőkereszt

környékén—megállt, mintha bemérne valamit. Majd egy fényes sugárnyalábot kibocsátva magából, az egyik sírra célzott, és gyorsan eltűnt mindenféle, figyelő szem látószögéből.

Bent, a sírkamrában, az érkező lélek találkozott a régóta pihenő testtel, amely már várta a feltámadását.

Csillagközi lények fejlettebb civilizációjának, fejlettebb klónozási tudománya megboldogulás előtti állapotába hozta az eddig pihenő testet, az érkező lélek számára.

Ha közelben tartózkodna valaki, akkor mindenképpen láthatta, hogy a sírkamrát takaró kövek egyike elmozdul, és egy szőrös, mosdatlan aggastyán kapaszkodik kifelé a sírből, majd a követ visszahelyezi az előbbi helyére.

Milyen szerencse, hogy nem volt közelben senki, mert így a feltámadást nem követett egy elhalálózás, a látvány okozta rémület miatt.

Miután sikeresen felszínre kapaszkodott, közeli nagy kőkereszt talpazatára állt. Hosszasan kémlelte lent a völgyben elnyúló falut, amely olyan sokat változott megboldogulása óta, hogy először azt hitte, nem is a régi falujában támadott fel.

Falu túl oldalán alig ismerte meg a Nagy völgy tetőt, ahol ő a régi időkben—gyerekkorában—nyáját legeltette.

De hogyan ismerte volna meg, amikor annak lejtőin, olyan nagy fenyőfák nőttek, melyek régen eltakarták az ő idejében legelésző állatok lábuk nyomait is.

Közelben a templom, az iskola, a plébánia falai régi helyükön álltak, csak némely épületnek színe változott meg, az eltelt időkben történt tatarozások miatt.

Innen fentről, közelben és távolban, magasabb házak piros cseréppel fedett tetői látszottak, melyek az apró nádfedeles házak helyett épültek. Az bizony igaz, hogy e házsorok még az ő életében, még úgy sorakoztak egymás mellett a falu utcáiban, mint manapság az autók sorakoznak.

Pár perces szemlélődés után elindult a dombról lefelé, egyenesen a kijárat felé tartva.

Alig tett meg néhány lépést, amikor egy anyóka—virág csokorral kezében—lassan kapaszkodott a temető keskeny útján fölfelé, ziháló tüdővel és kutató tekintetével méregette a furcsa aggastyánt

Volt is mit nézni rajta, ki lábán bőrből készült, fűzött bocskorban csoszogott lefelé a dombról.

Az öregasszonyt, gyermekkorára emlékeztette ez az öltözködés, és máris megborzadt, amikor az ősz szakállát, vászonnadrágját, vászoningét, vászonkötényét is felfedezte az ismeretlen idegennek, aki körül igen erős kriptaillatok terjengtek a meleg nyári nappalon.

—Adjon az Isten jó napot és békességet, édeslányom!

Hová igyekszel ebben a furcsa ruházatodban, amelyhez hasonlót istenöccse én még soha sem láttam?

E dermesztő szavakra az öregasszonynak még gyanúsabb lett az ijesztően furcsa aggastyán, aki őt

édeslányának szólítja. Hiszen a faluban nem ismer ő már olyan koros személyt, akinek ő még lánya lehetne, hiszen már mindenki öreg mamának szólítja.

E szavakra lábai, olyan rezgésbe jöttek, hogy a falu legjobb főző asszonya sem tud olyan kocsonyát főzni, amely ennyire tudna remegni, de azért mégis remegő hangjával próbált felelni a hozzá intézett kérdésre:

—Virágot viszek az uram sírjára!—válaszolta és tovább remegett, azonban kíváncsisága legyőzte félelmét és máris ő kérdezett:

Honnan jön a bácsi? Melyik faluból? Hiszen én még, soha nem láttam magát errefelé!

—*Onnan jövök a nagykereszt mellől! Most támadtam fel a Teremtő akaratából!*—válaszolt Nagyapa és mutatott az eddig nyugvóhelyéül szolgáló sírhely irányába.

Erre a beszédre az öregasszony kezéből kiesett a virágcsokor, majd gyorsan visszafordult abba az irányba, amelyről érkezett és rémülten futott rogyant lábaival a temető kijárata felé.

Nagyapa látva az idős asszony rémületét, utána kiáltott:

—*Ne fussál el édeslányom! Nem bántok én senkit, csak azt kérdezném, ki most a bíró a faluban?*

Ám az öregasszony nem állt meg e szavakra sem, hanem e helyett úgy futott, mintha ijedtében legalább ötven évet fiatalodna.

Így aztán Nagyapa hiába is kiabált a menekülő asszony után, ő nem állt meg. Réműletében úgy

elfutott, ha a földön fekvő virágcsokor nem árulkodna előbbi ittlétéről, akár álomnak is lehetne mondani, az előbbi párbeszéddel együtt. Ez bizony nem volt álom.

Mielőtt a feltámadott folytatni akarta lakásához vezető utat, köténye alá nyúlt, hogy vászonnadrágjának zsebéből pipáját, és a hozzá tartozó kellékeket előkotorássa. Kotorászás közben máris morogni kezdett:

—*Milyen jól megvoltam ötvennégy évig pipám nélkül, mostan meg alig bújtam elő, máris pipázni akarok!*

A teremtésit ennek a földi világnak, ahol máris a Sátán környékez!

Azonban hiába kotorászott akár a bal zsebében, akár a jobban, nem talált ott semmit.

—*A teremtésit azoknak a cudar gyerekeknek, akik még az utolsó kívánságomat sem teljesítették! Megmondtam nekik, a pipámat, a tűzkövet, csiholó vasat, meg a taplót tegyék nadrágom zsebébe, egy degeszre tömött zacskódohánnyal együtt, amikor eltemetnek.* –bosszankodott és kalapját földhöz vágta úgy, mint, aki máris az unokája által emlegetett stresszt izlelgeti.

Amikor befordult az alvégi utcába, a régi háza felé, förtelmesen hangos zenét hallott. Több járó—kelő emberrel találkozott, akik megbámulták az idegent, mint ahogyan ő is megbámulta őket.

Meglepetten leskelődött a megboldogulása előtti utcájában, ahol semmi nyomát sem találta az egykori, gondos lakosságnak. Ott, ahol valaha, olyan emberek éltek, mint a bíró, a jegyző, a

kovács, a tanítónők, és persze a munkaszerető, takarékos gazdáknak az egész sora.

Az előző életében volt itt még olajütő is, ahol a földjén megtermelt napraforgót kipréselték, amiből a családja sok, finom ételt ehetett.

Most meg, gazos kerteket lát, amiket a mostani gazdáik már egyáltalán nem művelnek, csak mulatoznak, dorbézolnak. Mindezért, méteres gyomok között lopakodhat a macska is, amikor a kert felé indul vadászatra.

A málló vakolatú házak segítségért kiáltanak, de senki sem hallja meg szavukat. Lát, olyan házat, amelynek hiányzik a teteje. Először azt gondolja, hogy leégett házat lát, de semmilyen üszkös, szenesedő szarufa nem meredezik az ég felé.

— Kedves gyermekem! Mi történt ebben az utcában? Milyen katasztrófa sújtotta e tájéket, hogy csak gazos kerteket látok, és romos, tető nélküli házakat? De a portáját sem takarítja senki. — kérdezi a legközelebbi alvégi lakost, aki bamba arcával, értetlenül hallgatja a feltámadó Nagyapát, hiszen nem tudhatja, hogy a régi időkben még rend volt, minden másképpen nézett ki, itt, az alvégi utcában.

— Nem volt itt semmilyen katasztrófa! A kerteket nem kell már művelni, mert az állam mindeninek segítyt ad, amiből meglehet élni. Aki mégis úgy döntene, hogy megműveli, majd leszokik erről a rossz szokásáról, mert ellopják, amit megtermel.

Némely ház meg azért van tető nélkül, mert a szomszédok eltüzelték a tetőanyagát, annak tüzénél melegedtek a télen. Seperni sem kell már, mert a

szél majd kifújja a szemetet a portákról

—Édes fiam, még hallgatni is rossz, amit mondasz. Így elkorcsosodott az alvégi utca!—csak hümmögött egy ideig, majd ismét kérdezett:

—*Édes fiam! Ki most a bíró a faluban?*—ismételte meg most egy hetven év körüli idős embernek a temetőben válasz nélkül maradt kérdését.

—*Bíró? Nincsen már olyan, több mint ötven éve!*

Először tanácselnök lett helyette, mostanság meg polgármester.

Hát maga honnan jött, hogy még ezt sem tudja?—kérdezte elképedve a furcsa kéréseivel zaklató Nagypát.

—Hát onnan-e! Most támadtam fel a kegyes Teremtő akaratából.—mutatott a temető irányába.

—Ne viccelődjön már velem! Onnan még senki sem jött vissza mióta az eszemet tudom, de még a könyvek sem tesznek róla említést, és még a biblia is csak Jézuskrisztust említi meg a feltámadással kapcsolatban.

—Elég bajod ez Neked édes fiam, hogy nem hiszel!

Pedig a temető kapuja fölé már régóta ki van írva: *Feltámadunk.*

Meg aztán a bibliában is olvastál róla, ha jó keresztény vagy!

L. János,—idős ember—keresztet vetett magára és mélységes sajnálattal nézett az aggastyánra, aki szerinte meghibbant, ám az, tovább beszélt:

—Édes fiam! Mondd meg nekem, ki fia—borja vagy Te? Mi volt az apád becsületes neve?

—L. Ferenc volt az, amíg meg nem hót. Nyugosztalja a Teremtő ott, ahol éppen van!— mutatott a temető irányába az idős ember.

—Nem de Te volnál Janika, kinek fenekét sokszor kiporoltam, amikor kertemben baracklopáson kaptam?

Ne haragudjál meg rám, hogy rögtön nem ismertelek meg, de majdnem hatvan éve már ennek és ez idő óta úgy meg ráncosodtál, mint az aszalt szilva, de meg is őszültél, mint télen a Gyürtető gerince.

Szóval édes fiam, eljárt feletted az idő.

Soha nem felejttem el, hogy apádnak milyen fájintos két lova volt. Különösen a deres, amelyik még szántás közben is el akart szaladni.

Most aztán Janikán— megöregedett Jánoson—volt a sor, hogy az ámulatában történt szájtátogatás után végre dadogjon is már valamicskét:

—Csak nem S. Péter bátyám szelleme űzi velem gonosz tréfáját?

—Nem szelleme az Édes fiam, hanem maga a hús-vér valóságában S. Péter áll most veled szemben.

—Ami igaz az igaz, hasonlít is rá csak annak az öregnek, mindig szájában füstölgött pipája

Csak ezt ne mondta volna az egykori Janika, ma idős János, mert a feltámadó máris bosszús lett.

—Füstölögne az most is, de azok cudar

gyermekeim nem tették a zsebembe, amikor megboldogultam!

—*Még ilyet! Még ilyet! Ki hallott már ilyet, hogy S. Péter bátyám feltámadott!*—kiabálta L János idős ember, akit Nagyapa édes fiamnak szólított, miközben kezeit csapdosta ámulatában úgy, hogy a többi járó-kelők is mind odasereglettek.

—Hallottátok? S Péter bátyám ötvennégy évig tartó megboldogulás után, most feltámadott!

Bizony, többségük még nem is élt akkor, amikor Nagyapa megboldogult, éppen ezért azt hitték, hogy János bátyó meghibbant.

A nagy csődületre odaérkezett Róza nene, aki már a nyolcvan évén is túl volt és figyelni kezdte Nagyapát, majd meglepetten felkiáltott:

—Péter bátyám! Hát maga az?

—Én ám! Bizony én!

De, Te édeslányom, mondd meg nekem, kivagy! Mert az én időmben még fiatal, tüzes menyecske lehettél, ma meg olyan ráncaid vannak, amiket akkor még nem láthattam, mivelhogy azok még nem is igen voltak akkoriban.

—Hát én lennék G. Róza, aki nem messze lakott magához az alvégen. De maga Péter bátyám, nem öregedett semmit, olyan, mint halála előtt.

—A sírban nem öregszik senki sem! Úgy támad fel mindenki—azzal a testtel, ahogyan megboldogult.

Már vagy 25—30 ember kísérte a feltámadót, amint az alvég közepén még mindig megtalálható háza elé érkezett.

Házára még ráismert, pedig sok minden másképpen nézett már ki a kopottas házikon, amelyről a nádfedelet is régen piros cserépre cserélték, amelyen napkollektor zabálta már a napenergiát. A többi portákhöz képest gondozott volt az udvar, a kertben sem burjánzott a gaz.

—Hát az Imre fiam hová ment lakni?— kérdezte azt az idős asszonyt, akit az imént még ráncaira figyelmeztetett.

—Odament ő is, meg a lányai is, ahonnan maga jött! –válaszolt és mutatott a temető irányába, amelyet innen már nem lehetett látni, mert az alvæg házsorai eltakarták szemük elől.

—Noha én ezt tudom, egészen biztos, hogy megkeresem, mondta a feltámadott, majd hirtelen fejéhez kapott:

—Hát persze! Hogyan is kérdezhetek ilyet, amikor ezt az unokám levelében megírta nekem a Mennyszágba.

Bizony 131 éves korában az ember már feledékenyebb és nem jut úgy eszébe minden, mint amikor az ember még csak 77 éves, mint Te édeslányom, aki alig múltál 80 éves. – magyarázkodott Róza nenének.

De nem látok libákat az utcában, amelyek itt fürödtek akkortájt az utca porában.

Nem látok lovat, tehenet, kecskét, birkát és semmilyen szekeret sem, amikkel én is jártam akkor a határban.

—Csak nem dögvész pusztította el az állatokat?

—Nem volt dögvész, csak nem nevelünk már annyi állatot, mint régen, amikor még azokat az

ártalmas sonkákat ettük, amelyek úgy hemzsegnek a koleszterintől, mint trágyadomb a gilisztától. De nemcsak koleszterinnel van telve, hanem bacilusok is hemzsegnek benne úgy, mint hangyabolyban a hangyák.

—Hát akkor mit esztek, hogy mégis életben vagytok?

—Esszük az újfajta tubusos ételeket, melyeket hatalmas üzletekben, szupermarketekben, lehet vásárolni, mert azt mondják azok nagyon egészségesek és így majd örökké élünk. – tájékoztatta Róza nene Nagypát erről az óriási változásról.

—No, és az unokáim merrefelé élnek?— kérdezett tovább Nagypapa.

—Két idősebb itt lakik a faluban, de már azok is megöregedtek, elmúltak már hetven évesek. A két fiatalabb meg elment lakni Eger városába, mint sok más fiatal a falunkból.

—Ugyan minek mentek el? Tán utálják már a kapálást, vagy bűdös nekik a munka?

—Lehet az oka ez is, de a földeket is tagosították, vagyis elvette akkoriban a Termelőszövetkezet. A gyárakban meg jobban van munka, és jobban meglehet élni Eger városában.

—No, ezt majd megkérdem Tőlük, hogy a földjeimet miért hagyták el ilyen könnyen? A Teremtésit még a fajtájuknak is!

Az utolsó szavakat már olyan indulatosan ejtette ki, mint aki máris igyekezne bepótolni a stresszel teli élettől történő lemaradását.

E párbeszéd alatt, S. Péter feltámadásáról

olyan gyorsan terjedt el a hír a faluban, mint kora tavasszal az avartűz, a Gyűr oldalában, elterjed. Korábbi húsz—harminc fős csoport már több száz főre duzzadt, amely csoportnak közepén a százharmincegy éves Nagyapa érdeklődött a távolléte alatti változásokról.

Ezen idő alatt érkezett meg az ebben az utcában élő lány unoka és a másik utcában élő fiú unoka, akit Nagyapa feltámadásának híre szundikálás közben ért, hiszen nemrégén érkezett meg a kapálásból.

—Nagyapa, Papó! Hát hogyan került maga ide, hiszen ötvennégy éve már, hogy eltemettük? – mondta lányunokája, aki, bizony megöregedett az eltelt évtizedek alatt, de egyből felismerte Papóját, hiszen a papó nem változott semmit.

—Hogy kerültem? Hogy kerültem?! Hát feltámadtam!

—De Te ki vagy, mert hogy nem az unokám már szinte biztos?

—Márpedig ebben ne legyen annyira biztos, mert én akkor is Mari unokája vagyok, ha meg akar ismerni, ha nem!

—Vagy igaz az, vagy se!

Ezt mondom én Neked, mert az én unokám, olyan pirospozsgás lány volt, mint a karmazsin cseresznye. Te meg olyan fakó vagy, mint a halni készülő ember. Ráadásul, ráncos is vagy, megis őszültél!

—Hogyne lennék ráncos, amikor ötvennégy éve már annak, hogy utoljára látott, még megboldogulása előtt!

Könnyű volt magának lent a sírban, ahol még szél sem érte. Nekem meg, azóta a sok, téli jeges szél cserzette arcomat.

Nyári kapálások idején meg az izzadtság sós vize mélyítette arcomnak barázdáit!

—Nahát, mit tett veled ez a cudar idő? Mit tettek az évek? Ha nem látnám, el sem hinném! -- mondta Nagyapa és máris köténye alá nyúlt, hogy vászonnadrágjának zsebeiből pipáját előkotorja, de most sem találta. Pedig már ugyancsak szeretett volna rágyújtani, nehogy még valami stressz betegséget kapjon ettől a sok változástól, ami a megboldogulása óta történt falujában.

Ekkor jött rá ismételtén, hogy pipája nincsen zsebében.

—Hová tettétek a pipámat? Megmondtam, hogy temetések el vélem!

Aztán azt is mondtam, őrizzétek meg vagyonomat. De a másik unokám azt is megírta, hogy nincsen már belőle semmi sem.

A két idős ember—hetven év feletti unokák—csak hallgattak és követték Nagyapát, aki fűzött bocskorával már régi portájára csoszogott befelé és újabbnál—újabb dolgokat kért számon rajtuk.

—Hol van a szekerem, az eke, borona, taliga, hátyijaim, sutú, hombár, az ágyam, búbos kemence, asztali sparhelt, kapáim, hordóim és még egy csomó más dolgot is kérdezett.

Még jó, hogy nem kérte számon lovát, teheneit, hogy az ötvennégy évig tartó feltámadását miért nem várták meg, miért pusztultak el.

Mivel az unokák semmire sem tudtak

válaszolni, csak hallgattak, ezért újra kezdte morgását:

—Tudhattátok, hogy feltámadok, és számon kérek rajtatok mindent!

Temető kapuja fölé is írva van a feltámadásunk. Ha nem élnétek Istentől elrugaszkodó életet, és a bibliát sűrűbben forgatnátok, akkor tudnotok kellett volna, hogy előbb-utóbb találkozunk.

Nagyapa, teljesen fölöslegesen kérte számon, unokáin egykori vagyunkáját. Már csak azért is, mert valójában fia és lányai örökölték és nem az unokái.

Ők azonban már olyan régen megboldogultak, hogy rajtuk már csak a jó Isten tudná számon kérni, hogy valójában a vagyonának, és az egykori vagyontárgyaknak mi is lett sorsuk az elmúlt hosszú évek során.

De ha még élnének is gyerekei, akkor is, arra még nem született paragrafus, hogy ilyen esetekben vissza kell e adni azokat a dolgokat, amelyeket akkor, hagyatéki tárgyaláson közjegyző végérvényesen az örökösöknek ítelt.

Időközben, polgármesterrel az élen, a községháza teljes hivatali apparátusa megérkezett, a futótűzként terjedő feltámadási hírre.

Már pusztán azért is meg kellett érkeznie, mert Nagyapa többször is a bíró felől érdeklődött, hiszen megboldogulása előtt falu első emberét így szólították.

Polgármester már azután született miután Nagyapa a túlvilágra költözött.

Így nem ismerhette fel, hogy az aggastyán a falu lakója volt e hajdanán, vagy csak ezt mondja, ezért ő is csak egy szélhámós azok közül, akik manapság tömegével vannak mindenfelé azért, hogy ebből valamiféle hasznot húzzanak.

Éltek azonban olyan idős emberek, akik felismerték, és határozottan állították, hogy a feltámadó ember nem más, mint S Péter alvégi lakos, aki 1871-ben látta meg Isten szépvilágát és Szomolyán 1948-ban, 77 éves korában megboldogult.

—*Péter bácsi! Én vagyok a falu polgármestere, hát miért kerestt?*

—*Én a bírót kerestem, de azt mondják ezek a jóemberek, hogy olyan már nincsen. Pedig jobban szerettem volna, ha még olyan lenne, mert kérdeznék tőle egy-két dolgot.* —mondta Nagyapa és tovább beszélt:

—*Édes fiam! Mivel Te vagy a faluban a törvény képviselője, így Tőled kérdezek néhány apróságot.*

—*Hát kérdezzon csak Péter bácsi, amire tudok, arra válaszolok.* –biztatta a polgármester, akinek fejében mindenféle gondolatok kavargtak a feltámadással kapcsolatban, ezek között volt jó és bizony rossz is.

Jót abban látta, hogy ilyen idős lakója még az egész világnak sincsen. Ám a falujának már van.

Mert azt el kell ismerni, hogy 1871-től 2002-ig, 131 év telt el még akkor is, ha ebből Nagyapa 54 évet halva volt a temetőben. Ezt az 54 évet be kell számítani évei közé, mint ahogyan a kómában töltött éveit is be kell számítani annak, aki akár 20

évet töltött is kómában, majd ismét életre kelt. De már maga a feltámadás is óriási szenzáció. 131 év, pedig egyenesen olyan világszenzáció, amiből a falu profitálhatna, a mindenképpen fellendülő turizmusból.

Amikor erre gondolt egy kis jóleső bizsergést érzett szíve tájékán, hogy az ő vezetése alatt lendületes fejlődésnek indulhatna faluja. És nem elhanyagolható az a tény sem, hogy az ő személye is ismertebbé válhatna ország-világ előtt, mert eddig bizony egy ilyen kis falu polgármesterének létezésére a kutya sem figyelt oda, világ, pedig még úgy sem.

Rossz dolgot, pedig abban látta, amennyiben Nagyapa nyugdíjjogosultságát nem sikerül elintézni, akkor a falu önkormányzatának kell megoldania szociális segélyezését. Ez, az önkormányzat amúgy sem tele kasszáját még tovább apasztaná.

Abban teljesen bizonyos volt, hogy Nagyapa még abban az időben nem fizetett társadalombiztosítást, aminek alapján nyugdíjat igényelhetne. Bár az is igaz, hogy egy ideje már állampolgári joron is megillet minden lakost valamennyi szociális ellátás, az államkassza terhére. Az egymás után jövő gyors gondolatok után ez kisé megnyugtatta, és máris Nagyapa kérdését hallotta:

—Hát édes fiam, azt kérdezném, mi lesz most énvelem? Miből élek én addig, amíg ismét újra megboldogulok?

Mert ugye, földjeimet elvette az állam,—tagosította a termelészövetkezet—egyéb más ingatlanokat, mint házam, pincémet, az örököseim

herdálták el, adták el úgy, mint minden más ingóságomat.

Márpedig nekem szükségem van egy kis házikóra, földre, és hát a föld műveléséhez igavonó állatokra, szekérre, ekére és még sok más apró szerszámokra.

Ezek nélkül nem tudnék már élni. Öreg csontjaim nem bírják már a gyalogolást, ezért legfontosabb a szekér és ezt vonó tehenek lennének, mert ezek lassabban mennek, mint a lovak.

—*Péter bácsi! Ebben az ügyben magasabb rangú emberekkel is felveszem a kapcsolatot, mert én ilyen dolgokban nem dönthetek, ezért még most megkeresem az illetékes hivatalnokokat, hogy soron kívül intézkedjenek.* –nyugtatta meg a polgármester a feltámadás tényétől elkábult hivatalnokaival együtt Nagyapát és az autójukkal elindultak távoli hivatalok felé.

Annyi bizonyos, hogy falu minden lakója igyekezett segíteni abban, hogy e község,—sőt a világ—legidősebb lakója, minél előbb otthon érezze magát, ha már egyszer feltámadott.

—*Péter bátyám! A mi szekerünk még mindig megvan!*

Még valamikor, a termelőszövetkezeti tagosítás idején, szegény megboldogult apám az istálló padlására dugta el a széna közé, darabokra széjjelszedve.

Ott van az még most is elrejtve. Nem adom én azt senki másnak csak magának! –mondta az egyik utcabeli lakos és máris indult, hogy a szekeret több évtizedes rejtkehelyéről előszedje.

—Én meg a fészerben keresgélek a lomok között, mert alig két esztendeje annak, a kettős jármot, járomszögekkel együtt, még ott láttam. – szolt a másik nagylelkű adakozó és ekkor Nagyapának egy könnycsepp jelent meg a szeme sarkában, ennyi segítő szándék láttán.

—*Tudtam én, hogy nemcsak az angyaloknak van jó szívük, hanem az embereknek is.* –mondta és kidörzsölte szeme sarkából az imént megjelent könnycseppet, amely helyett máris újabb jelent meg.

Ekkor újabb adakozó szólalt meg:

—*Ha elfogadná, én a nagyapám pipáját adnám magának a dohányos zacskóval, tűzkövel, csiholó vassal, taplóval együtt.* –mondta és tíz perc multán, már hozta is a szintén nagyapakorú, ősz hajú adakozó, akinek életkora legfeljebb fele volt csak az aggastyánénak és úgy hetven év körül lehetett.

Bárki is mondhatná, minek ilyen régi tűzgyújtó szerszámokat ajándékba adni neki, amikor ott van már a gyufa, a gázöngyújtó, amellyel, jóval hamarabb meggyújthatja pipájának illatos dohányját. Csakhogy Nagyapának sokkal értékesebbek e korabeli szerkezetek, amelyek használatával oly sokat pipázgatott hajdan, akár a szekér ülésén ülve, akár a kerti diófája árnyékában.

Következő ajánlattal egy újabb ember állt elő, aki Nagyapa házát megvásárolta unokáitól, de nem lakott benne:

—*Péter bátyám! Én meg a régi házát, ahol most állunk, bérmentesen adom használatába!* — szólalt meg régi házának mostani tulajdonosa, aki

híres orvos, és mint a városi ember, csak pihenésre használja olykor.

Talán az összes ajánlat közül ez esett legjobban, mert ezzel is tapasztalta, hogy sok jó ember él most is a földön. A Mennyországnak ezután is lesz még sok új lakója, megboldogulásuk után. Bár az is igaz, hogy még a faluban élő hetven éves unokái szintén felajánlották lakásukat szállás céljából.

Ő mégis úgy gondolta nem érezné jól magát azokban a fényes lakásokban. Jobb neki a régi lakása, még ha már nem az övé is—ahol máris annyi munka várja az udvaron, a kertben és bizony a szekeret is, össze kellene raknia.

Meg aztán, mivel töltené idejét unokái lakásában?

Egyik helyről a másikra állítanák, mert mindenhol csak útban lenne, nem férnének tőle. Arról nem is beszélve, hogy az előbb kapott pipát és hozzátartozó felszerelést is használni akarja és bizony a pipa, bodor füstöket ereget legtöbbször. No meg aztán az, hogy az elégett pipadohányból származó finom bagót miután megrágja, ki is kell köpni valahová.

Ez bizony még a piafűstnél is kellemetlenebb annak, aki ezt nem szereti. Mindezeket már az unokái sem túrnék el, akik hetven év felett már igen ingerlékenyek.

S ha ez így van, minek menjen ő hozzájuk lakni?

Ezek után végképpen úgy döntött, marad abban a házban, amelyben megboldogulása előtt élte életét.

Nem beszélve arról, hogy unokái lakásaik már olyan finom-úri lakhelyek, ahol már istállók sem

készültek.

De minek készültek volna, amikor már állatokat sem tartanak.

Ilyen megfontolás után maradt régi lakásában.

Nemcsak a faluban, hanem azon túl is Nagyapa feltámadása volt az, ami az embereket a kényelmes tunyaságból, úgy istenesen felrázta.

Hivatali bürokrácia ebben az esetben nagy változáson esett át. Nem packáztak annyit, mint más ügyintézési esetekben, amikor a falu polgármestere és a hivatal teljes apparátusa, születési anyakönyvvel, az illetékes nyugdíjintézetben megjelent.

—Hát ez hallatlan! Hát ez fantasztikus! — csapta össze két kezét a hivatal bürokrátája, amikor az érkező bizottság előterjesztette jövele célját és a születési anyakönyvben az 1871-s dátumot, olvashatta.

—Egy ember, aki Jézuskrisztus után elsőnek feltámadott!

Csak azt nem tudom, mit tekintsek születési időpontnak?

Az 1871-s születési évet, vagy a feltámadást, a 2002-s évet?

Ha a 2002-s évet tekintem, akkor ő még csecsemő, ezért jóval nyugdíj korhatár alatt van. Ezek után őt semmiféle nyugellátás nem illetheti meg, akárhogy csavargatom agyamban paragrafusokat!

—*Szerintem ilyen nagy csecsemő még soha nem született világra, már amennyiben méreteit tekintsük.*

Nem kell pelenkázni, nem kell szoptatni, és hát, nem csecsemőruhát visel. Ráadásul erősen pipázik, jobban füstölög, mint némely gyárkémény manapság, ha a környezetszennyezési szabályokat betartsa. Ezek után, természetesen az 1871-sévet kell születési időpontnak tekinteni.

És ha ez így van, ő már 131 éves és ezért jóval túl van az előírt nyugdíjkorhatáron, ami most 62 év. – bizonygatta a polgármester már csak azért is, hogy ne az elszegényedett önkormányzatnak kelljen továbbiakban a segélyeket folyósítania.

Nyugdíjintézet hivatalnokának nem volt semmi ellenvetése ebben a pillanatban, de következő pillanatban már igen:

—A feltámadó S Péter még nem fizetett semmilyen társadalombiztosítási járulékot, aminek alapján nyugellátást lehetne számára megállapítani

Ha mégiscsak fizetett, az oly régen történt, hogy annak már sehol sem lehet nyomát találni! — dobta be az utolsó ellenérvét a szigorú hivatalnok, aki mentes volt mindenféle humánus érzéstől.

—Azonban a jelenlegi törvények szerint már minden magyar állampolgárt megillet valamilyen szociális ellátás. —makacskodott a kétségbeesett polgármester kitartóan.

Erre az érvelésre a kukacoskodó hivatalnok megtört és megígérte, mielőbb valamiféle nyugellátást állapítanak meg a feltámadónak. Sőt, egy pár évet még visszamenőleg is, ami azt jelentette, hogy Nagyapának rövid időn belül annyi pénze lesz, hogy szekere vontatásához teheneket is megvásárolhatja.

Amikor a polgármester és a megelégedett apparátusa elköszönt, a nyugdíjintézet hivatalnoka szótlánul süppedt székébe. Miután egy nagy lélegzetet vett, kábult gondolkodásba esett és úgy morogta maga elé ijesztő gondolatait:

—Mi lesz, ha a feltámadás folytatódik? Miből fizetünk majd annyi nyugdíjat? Mi lesz akkor, ha sorban egymásután támadnak fel a megboldogultak? Hol fognak lakni? A munkaképes lakosság miképpen bírja őket eltartani?

Hogyan élnek meg a nyugdíjasok, amikor a ma élők is olyan kevés ellátmányt kapnak, hogy arcpirulás nélkül már nem lehetséges kézbesíteni részükre a havi járandóságukat? —szörnyülködött némán a nyugdíjintézet bürokratája, miközben

buzgón vakargatta homlokát.

Még egy csomó ilyen rémisztő kérdés tolult az agyába, de erre ebben a pillanatban még a magasabb hivatalnokok sem tudtak volna válaszolni, ezért félelmetesen suttogetta gondolkodásának végeredményét:

—Ez bizony pusztítóbb lenne a földrengésnél, de talán még az atomtámadásnál is a ma élők emberek számára!

Otthon—a faluban—már estefelé járt az idő. Nyári nap végén a tücskök lendületes ciripelésbe kezdtek Nagyapa egykori portájának kertjében.

Sok éve gazosodó szomszédos kertek jó búvóhelyül szolgáltak nekik, ezért aztán, ha valamelyik macskának arra támadt volna kedve, hogy közülük akár egyet is megfogjon, mindenképpen kudarccal végződött volna a vadászata. De ilyesmire nem támadt kedve egyiknek sem, mert olyan tüskés gyomok termettek a sok év óta műveletlen kertekben, hogy beleragadtak volna a pípesen lépkedő állatok szőrébe. Azok, pedig ilyesmire igen érzékenyek.

Nagyapa bánatosan figyelte a gyomos kerteket és nagyokat szívott pipáján, az alatt a száradó nagy diófa alatt, ami megboldogulása előtt még olyan kicsiny volt, hogy háromlábú székét mindig odébb kellett raknia, ha árnyékban akart tovább pipázgatni.

Nézte a magasra nőtt gyomokat és azon tűnődött, hogy miképpen kutyulhattak el a ma élő emberek ennyire, akik nem restelik földjeiket

műveletlenül hagyni. Pedig ez a drága jó anyaföld mindent megteremne, ami szem-szájnak kívánatos.

Füst eregetése közben, olykor megvakarta tarkóját és azon gondolkodott, érdemes volt-e a Mennyországot felcserélni ezzel a sárgolyóval, amelynek Föld a neve, és főleg ilyen elhanyagolt portával, ahol nagyon sok dolog vár még rá.

De szörnyen furdalta a kíváncsiság, mi változott meg falujában, és hát mi lett az ő utódaival ennyi idő múltán, ezért óhajtotta feltámadását.

Az esti homály úgy ülte meg a kertet és az egész portát, mint Nagyapát a következő napok tennivalójának gondjai. Igazi este volt már, amikor elfoglalta régi házának kicsinyke szobáját, ami a szomszédoktól és az unokáitól sebtében

összehordott bútorokkal lett berendezve.

Megvacsorázott az unokái által hozott ételből és a szobáját elhagyva, kiült háza előtti kőlépcsőre és az esti csendben úgy üldögélt ott, mint hajdan a megboldogulása előtti időkben.

Már az ördög masinái {autók} sem rohangáltak hajdani csendes falu házai között, ahol földút helyett már aszfaltút enyhe íve kanyargott végig az alvégen.

Csak a kutyák csaholása hallatszott innen is, onnan is a falu különböző pontjairól. Falu lakói már nyugovóra tértek, miután Nagyapa számára legszükségesebb dolgokat összeadták.

E falu már nem a régi volt. Persze ezt már az unokája levelében megírta, mégsem hitte még akkor el neki, hogy ennyire megváltozott minden a régi időkhöz képest.

Az éjszakai csendben, régi falujának hangjaiból nem hallatszott már semmi sem.

Nem volt malacsivítás, tehénbögés, lónyerítés, kecskemekegés, mert ezek az állatok már eltűntek innen.

Így nem számíthatott arra sem, hogy korahajnalban az állatokat hajtó pásztorok kürtjeinek harsogását fogja hallani. Ne talán majd erre fog ébredni.

Mintahogyan ostoraikkal sem pattintgatnak, hogy a lustább mozgású állatokat, gyorsabb mozgásra serkentsék.

Egy ideig még kint ült a küszöbön és pipázgatott, miközben figyelte a csillagos égbolt milliárd csillagát, ahonnan visszaérkezett.

Miután ezt is megunt, bement házikójába és

csendesen elszenderült.

Annak ellenére, hogy kakasok kukorékolását sem hallotta, korán ébredt. Az ő idejében, megboldogulása előtt, még e szárnyas állatokból is volt egy-kettő minden háznál, de most már csak elvétve lehet látni és hallani belőlük az egész faluban.

Így aztán nincsen már semmi olyan állati hang, ami korai kelésre serkentené hajnalokon még ágyban fekvő embert.

Még alig derengett a közeledő hajnal a Gyürtető fölött mégis felkelt ágyából. Az udvaron darabokban heverő szekér részeit mustrálgatta.

Törölgette a szekér poros alkatrészeit. Kerekeket, löcsöket, első és hátsó saroglyákat, szekér oldalait és kenegette a szekér tengelyét, amelynek bírnia kell majd a hosszú, göröngyös földutakat, amelyek vezetnek a régen látott földjeihez és Eger városába.

Munkálkodás közben, egy *vörös csillagot* fedezett fel a kőfal repedésében. Megcsóválta fejét, morgott valamit, majd zsebébe tette, ezt gondolva: *jól jöhet még Eger városába érve!*

Földutak úgy hálózták be a falu határát még az ő idejében, mint pókháló beszövi ma annak az istállónak belsejét, amit hajdanán tehenei, lovai használtak lakhelyül.

Bizony e földutaknak nagy része már úgy eltűnt, mint ahogyan eltűntek a szekerek és eltűntek az ezeket vonó állatok.

Az út helyén csipkebokor, galagonyabokor és minden olyan gaz nőtt, ami megnehezíti már a hajdani földút használatát.

Az utakból sokat felszántottak a tagosítás során is.

Ennek ellenére a nagyobb földutak megmaradtak és ő még jól ismerte, melyik hová vezet.

Ezeken szándékozott megközelíteni földjeit, amelyek úgy széjjel voltak szóródva a határban, mint azok a búzaszemek, amelyeket valaha ő széjelszórt a búza elvetésének idején.

Már a felkelő napsugarak pásztázták a falut, amikor unokái hozták reggelijét. Alighogy megreggelizett, autó fékezett házikója előtt. Az autóból a falu polgármestere szállt ki és lelkendezve közeledett Nagypapa portáján befelé:

—Jó reggelt Péter bácsi! Hogy aludt a régi házában?

—Hát, aludtam is meg nem is! Nem alszom már én olyan jól, mint régen aludtam. Akkor még, gyerekkoromban, az éjszaka csendjét tehénbögés, vagy más állattól eredő hang tette kellemesebbé.

Most csak a dübörgő ördögmasinákat hallottam, amelyen némely ember nem restell futkározni, még éjszakának idején sem.

—Mindent meglehet szokni még az autókat is. –vigasztalta a polgármester és máris más témába kezdett:

—Péter bácsi! Örömhírt hoztam! Hamarosan nyugdíjat kap és visszamenőleg annyit, hogy az igavonó teheneket is megveheti belőle.

—Ez valóban jó hír, mert valami engem is megillet, mint feltámadót. Vagy a földjeim visszaadása, vagy a nyugdíj.

—Meg is kapja a nyugdíjat csak előbb, személyi igazolványt állítunk ki magának, amivel igazolni tudja magát hivatalos helyeken.

—Megboldogulásom előtt ilyenről még nem is hallottam. Akkor még elég volt az, ha a sógor bizonyította mások előtt, hogy én, én vagyok.

—Én is hallottam már azokról az időkről, de ma minden másképpen van.

A személyi igazolvány mellé még más igazolvány is kell. Kell megbiztosítási igazolvány, mert a nélkül csak sok pénzért gyógyítják meg a kórházban.

—Nekem azt írta az unokám a Mennyországba, hogy igazolványra sem gyógyítanak meg, csak pénzért—hálapénzért. Az igazolvány csak arra jó, hogy a kórházba beengedjenek, de ezért nem jár gyógyítás.

—Minden előfordulhat. –hagyta helyben Nagyapa állítását a polgármester, és tovább sorolta milyen igazolványokat állítanak még ki részére:

—*Kell még adóazonosító igazolvány is.*

—*Hát az meg mi a nyavalyának kell?*

—*Nem a nyavalyának kell az, hanem magának, azért, hogy adózni tudjon, ha valamilyen jövedelme lesz.*

De kell még nyugdíjas igazolvány is, amellyel szükség esetén igazolni tudja, maga már elérte az öregségi korhatárt és nyugdíjas lett.

Az igazolványokat mindig magával kell hordania, hogy igazolni tudja magát ott, ahol kérik.

—Akkor két tarisznyával kell járnom mindenhová. Egyikben az elemózsiát viszem, másokban a passzusaimat.

—Ha megkapja az első nyugdíját—és ezt hamarosan megkapja—vásárol majd egy olyan táskát, aminek olyan zsebe is lesz, amiben elférnek az igazolványai.

Előbb azonban jöjjön velem a községházára, hogy az előbb említett igazolványok egyikét—a személyi igazolványt—kiállítsuk az anyakönyvi bejegyzés alapján.

Nagyapa annyira félt az autótól, hogy először vonakodott beülni a polgármester kocsijába, de végül mégiscsak beült és szerencsésen megérkezett a községházára.

Milyen szerencse, hogy a Tizenkilencedik század születési anyakönyvét még nem dobták ki. De azon sem lehetett volna csodálkozni, ha valaki már kidobta volna, mert Nagyapa feltámadására senki sem számított, még akkor sem, ha a temető kapu feletti felirat, erre egyértelműen figyelmeztet.

Születési anyakönyvi adatok alapján kiállították az igazolványt és ezzel hivatalosan a falu lakója lett.

Mégpedig a falu legöregebb lakója. De még valószínűbb, hogy ő lett a világ legöregebb embere. Ugyanis, egyáltalán nem biztos az, hogy 2002-ben él még a világon olyan másik ember, aki 1871-ben, vagy azt megelőzően született.

Nagyapa örült is az igazolványnak, de különösen a róla készült gyors fényképnek, amelyről őt lehetett felismerni.

Hogyne örült volna, amikor ez volt az első fénykép, ami róla készült, mert előző életében nem készülhetett, hiszen akkortájt még csak a gazdagokról készült, mert nagyon sok pénzbe került.

Nem sokáig gyönyörködhetett fényképében, amikor televíziós és rádiós kocsik fékeztek a

közsegháza előtt

Az érkező autókból szenzációra éhes riporterek és televíziós stábok ugráltak ki úgy, mint hajdan az alvég porában a verebek ugrándoztak.

Réges-régen elmúltak már azok az idők, amikor a verebeknek érdemes volt ugrálni az alvég porában, amikor még annyi jószág taposta annak porát, hogy az elpotyogtatott hulladékaikért érdemes volt ott kapirgálni.

A szenzációra éhes gyülekezetet nem is az ilyenfajta hulladékok érdekelték, hanem a feltámadás híret szimatolták meg, ami ebben a híressé váló faluban most megvalósult. Nem lehet tudni, honnan szimatolták meg e rendkívüli eseményt.

Az is lehet a nyugdíjintézet hivatalnoka, értesítette őket, de az is megtörténhetett, hogy a falu polgármesterétől kapták a fülest. Ez most már nem is érdekes annyira.

Sokkal érdekesebb az, hogy Nagypát követelték, mert róla most egy olyan szenzációs riportot készíthetnek, ami nemcsak az országot, az egész világot is gyorsan bejárja.

Különböző televíziók stábjai és rádiók riporterei serényen munkálkodtak. Kezükben egy-egy dióverő póznához hasonló bot rezgett, amelyeknek végén érzékeny mikrofon hallgatózott az épületből kifelé jövő Nagypapa kackiás bajsza alatt.

Nagypapa először hátrálni kezdett attól tartva, hogy a botokkal az életére törnek úgy, mint az első világháborús időkben az ellenség tette szuronyos puskáival.

A polgármester azonban gyorsan segítségére sietett. Felismerve azt, hogy Nagyapa 131 éve alatt még nem látott ilyen erőszakos gyülekezetet és esetleg elfutamodik a szenzációsnak ígérkező riport elől.

Márpedig ezek a riporterek híressé tehetik a falut, amelyről eddig nemcsak a világ, de még a megye, sőt a kormány sem akart tudomást szerezni. Annak ellenére, hogy kitartóan buzgólkodott falujának létezését felfedni az ország-világ előtt. Sajnos, mindeddig sikertelenül.

—Péter bácsi! Nem kell félnie! Jó emberek ezek, csak egy kicsit tolakodóak. Válaszoljon kérdéseikre és nem lesz semmi baj. Sőt, még a televízióban is viszont láthatja magát, mert azokkal a kamerákkal lefényképezik.

Nagyapa ekkor egy pillanatig tétovázott majd ezt mondta:

—*Az unokám levelében már írt róluk, sőt még a politikusokról is írt. Azt írta, hogy egyik kutya, másik eb.*

Nagyapa szerette volna bővebben elmagyarázni a levél tartalmát, de erre már nem maradt ideje, mert az egyik riporter máris az orra alá lökte fülelő mikrofonját és kérdezett:

—*Nagyapa! Megboldogulása előtt ez az öltözködés volt a divat?*—mutatott a vászon ruháira és a fűzött bocskorára.

—*Divat? Mi az a divat?* –kérdezett vissza Nagyapa ámulatlan.

Riporter értetlenül hallgatta az aggastyánt, akiről nem tudta, hogy bolondját járattja e vele, hogy még azt sem tudja mi az a divat, majd egy jó riporterhez

illően, pillanatnyi zavarából kivágta magát:

—Hát az olyan öltözködési forma, ami szerint a műveltebb emberek öltözködnek manapság.

Erre aztán az aggastyán körbevakarta tarkóját, majd szívott egyet pipáján és válaszolt:

—Nos, biztosíthatom arról, hogy divat az nem volt, mint ahogyan művelt emberekről sem igazán tudok. Mert, leginkább a földjeiket kellett nekik művelniük és nem magukat.

A divat helyett volt ez a vászonnadrág, alatta vászongatyával, vászoning, ez a kalap, és hát, ez a bocskor, ami a lábamon van. Ezeket mind magunk készítettük!

—És nem fáztak a vászonruháikban?—szólt közbe egy másik riporter, akinek végre sikerült földre döntenie az előző, kérdező vetélytársát.

—Fázni azt fáztunk, de erről tudtuk meg, hogy ilyenkor tél van. De Kend meg tudná e mondani, miért lökte földre ezt a szegény embert? –

mutatott a porban fetrengő, előző riporterre.

Mire válaszolhatott volna, ez a riporter is a földre került egy nálánál jóval erősebb riporter taszításától, aki nyomban kérdezett:

—*Milyen érzés volt feltámadni?*

—*Olyan, mint, aki 54 tavaszon próbálkozott már ilyesmivel és végre sikerült neki.*—válaszolta Nagyapa, mire ez a riporter is a földre került egy újabb riporter lökésétől. Így csak könnyedén elkerülte a földön fekvő embert.

A riportereket otthagya a földön és ballagott hazafelé az alvégen. Az egyik riporter még utána kiáltott:

—*Hová siet Nagyapa? Még sok kérdésünk lenne!*

—*Nekem meg sok munkám! A szekeret még ma össze akarom rakni, mert a földjeim várnak rám!*
—kiáltott vissza dühösen és meg sem állt a régi házáig.

Otthon a szekér szereléséhez kezdett, amit a polgármester korábbi megjelenése miatt hagyott félben. A küllős kerekek már az előző nap folyamán helyükre kerültek. A megszírozott tengelyvégeken már könnyedén forogtak.

Helyére kellett még szerelni a szekér hosszú oldalait, löcsöket, első-hátsó saroglyát és persze a hosszú kocsirudat, amely mellé—a rúd végén lévő járomba— két tehén kerül majd befogásra. Ekkor majd ellehet mondani: *A tehenes fogat az indulásra készen áll!*

Azt el kell ismerni, a nyugdíjintézet hivatalnokai—most kivételesen—nem packázott túl sokat, és Nagyapának gyorsan és soron kívül folyósította nyugdíját, mégpedig visszamenően, szép kis summát. Ebben a gyorsaságban mindenképpen része volt annak, hogy Jézuskrisztus után Nagyapa volt a következő feltámadó, ami természetesen világszenzációnak számít.

Ezek után elmondhatjuk, hogy az egész világ figyelemmel kíséri a feltámadó ellátását, ami ha olyan nehézkes ügyintézés lenne elintéztve, mint egyéb más földi halandó esetében, a nyugdíjintézetre igen rossz fényt vethetne. Esetleg némely rosszindulatú ember azt találná mondani, hogy ez se különbözik egyéb más packázó hivataltól.

Szerencsére a hivatalnok még idejében felismerte, hogy ebben az ügyben mindenféle packázást, időhúzást félre kell tenni, bármennyire is szokásává vált ez idáig.

Kezdetben vitatta ugyan a megboldogulás és a kóma közötti különbséget, de aztán arra az okoskodásra jutott, hogy egyik is cselekvőképtelen, meg aztán a másik is.

Miután Nagyapának szép kis összeg került birtokába, többen is előálltak megjegyzéseikkel, miszerint jobbhelyre is költhetné a kapott pénzt, mint tehenek vásárlására.

Aki mulatni akart az ezt mondta; *jobban tenné, ha őt vendégelné meg a kocsmában*. Sőt, az sem lenne baj, ha Eger városába mennének és ott egy jobb nevű vendéglőben, egy-két hétig mulatoznának.

Volt olyan asszony is, aki azt mondta, tehenek helyett, neki vehetne szép bútorokat és szép ruhákat, melyeket bőségesen meghálálna. Ám ő az ilyen hálálkodást már nem igényelte, vagy talán már nem is emlékezett rá, hogy mire jó.

Volt olyan is, aki kerek-perec megmondta; *hülyeség teheneket vásárolni*. Helyette, vásárolna inkább valamilyen szép autót, mert a tehén már kiment divatból és az autó mégiscsak gyorsabb.

De a tehén már amúgy is felesleges, mert nélküle is lehet már tejet inni. Erre való a finom tejpor, amihez csak vizet kell önteni, és máris készen van a finom tejecske. A kútban, vagy a vízvezetékben bőven van hozzá víz, így aztán mindenki annyi tejecskét ihat, amennyit csak akar.

Ha pedig a faluban valaki arra lenne kíváncsi, hogyan néz ki egy tehén, akkor Budapesten—az állatkertben mutogatnak még olyat is, csak el kell oda utaznia, és máris láthatja.

Mindezek az érvek nem győzték meg Nagyapát. Sőt, igyekezett minél előbb vásárolni, nehogy ebben az országban annyira kipusztuljon ez az állatfaj, hogy külföldről kelljen behozni kettőt.

Pedig a sok parlagföldön termő fű bőséges legelőt biztosítana az állatok tartásához, azonban a mindenkori kormány úgy látta jobbnak, ha az állatok a nyugati országok levegőjét szennyezzék, bűdösítsék és mi majd tőlük, megvesszük a finom tejecskét.

El kell mondani, hogy az ilyen okoskodást ezek az országok nem ellenezték, hogy az ő levegőjük ez által bűdösebb lesz. Sőt titokban mindezt éljenezték, elősegítették, és dicsérték a

kormányt.

Az is igaz, hogy némely fejlettebb nyugati országban—ahol nem szeretik a parlagföldeket,—most is sok tehenet tartanak.

Persze, ott bűdösebb is a levegő, mint nálunk, mert itt a tejpor már feleslegessé teszi a tehéntartást. Ha mégis tehéntejre vágyik valaki, azt is lehet kapni, nyugatról lehet importálni.

Ennyi érv, ellenérv ellenére Nagyapa megvásárolta a teheneket, szoktatta őket a járomhoz, és persze a szekér húzásához.

Tehenek betanításához az a legjobb, ha olyan korán kel, amikor a falu lakói még alszanak. Ők bizony későn kelnek, mert nem kell már az állatok etetéséhez korán kelni, hiszen már alig van belőlük néhány példány. Így aztán késő éjszakáig televízióznak.

Tarisznyájába egy kis élelmet és ivóvizet rakott, majd a Gyűrön hajdan található szőlő és gyümölcsöse felé indult a tehenek által vontatott szekérével.

Szekérülésén ülve, 54 év multán is olyan jól érezte magát, mint hajdani időkben. A derengő hajnalon trillázó pacsirtával együtt fűtörészett, majd nótázgatott a megboldogulása előtti dalokból.

Mire kivirradt régi gyümölcsösének közelébe ért. Azért is indult ilyen korán, hogy a falu lakói, ha felébrednek, a sok-sok autótól a tehenek megriadnak, és könnyen baleset érheti ebben az örült forgalomban, ami manapság tapasztalható mindenfelé

De korán indult azért is, hogy észrevétlen

hajtson ki a faluból, mert ha a sok riporter ismét megrohanja, egésznap is adhatja az interjút ostoba kérdéseikre.

Azzal tisztában volt, hogy még nem szabadult meg tőlük, csak most még alszanak, azért nem látja őket.

Annak ellenére, hogy kivirradt nem ismerte fel gyümölcsösét. De hogyan ismerte volna, amikor az ő idejének cseresznyefája úgy megöregedett, hogy annak kérge foszlányokban lógott derekán körbe. A gaz, olyan magasra nőtt, hogy a száradó alsó ágakat majdnem eltakarta.

E látvány után nem lehet azon sem csodálkozni, hogy bedühösödött, és ostorával a magasra nőtt gazokat csépelte és kiabált egyfolytában:

—*No megálljatok Ti semmirekellő unokáim!*

Majd ellátom én bajotokat, amiért kincseket, éró gyümölcsösömet így elbitangoltatok!

Persze, ahogyan az ostorával verte a gatz, még rosszabbodott a parlag állapota, mert némely érett gatzból a magot kiverte, miáltal még e magoknak is lehetőséget adott arra, hogy egy eső után kikeljenek, és még sűrűbben borítsák be a parlagföld felületét.

Nagyapa nem gondolt már erre, csak féktelen dühétől igyekezett minél előbb megszabadulni, amitől nem szabadulhatott másképpen csak így.

Mivel június első felét írjuk, ilyen tájban egy cseppet sem meglepő, hogy némely cseresznyefa élő ágán piroslott és feketéllett egy kevés cseresznye. Leszakított egy pár szemet és kőstolgatta. A finom cseresznye egy pillanatig mosolyt varázsolt az

arcára.

De csak egy pillanatig, mert következő pillanatban már keserűen jegyezte meg:

—Ilyen cseresznyém termett itt nekem valaha!

Ilyen bizony, amiért jó pénzt kaptam megboldogulásom előtt Eger város piacán! A végén már kiabálta, mintha hallaná valaki az ordítózását. De senki sem volt a környéken, csak a dűledező csószkunyhó tetejéről rikácsoltak a seregélyek, amiért Nagyapa érkezésével lakmározásukat félben kellett hagyniuk.

Idegességében tovább verte a gazt, majd rikácsoló seregélyeket dobálta apró kövekkel, hogy azt a kevés cseresznyét ne falják fel.

Nagyapa máris úgy nézett ki, mint aki az olyasmi stresszt kóstolgatja, amiről az unokája írt neki levelében.

Mivel az ő idejében még nem ismerték a stresszt, sem az infarktust—tovább idegeskedett, nem félve azoktól a kóroktól, amiket nem ismer.

Félelem helyett pipáját vette elő és bonyodalmas rágyújtási művelet végén, olyan bodorfüstöket eregetett, mintha a cseresznyés gyomos területe kapott volna lángra.

Pipája, mintha megnyugtatta volna, nem maradt tovább, hanem hátat fordított szekerével az elvadult gyümölcsösének és a *bentelki* földje felé irányította.

Nap egyre feljebb kúszott az égre. Az előbb még izzó korongja fényesedni kezdett, jelezve, hogy az idő halad és Nagyapának igyekeznie kell, ha földjeinek egy részét még ezen a napon látni akarja.

Már gyümölcsöséből ereszkedett le a völgybe, amikor tekintetét *Bentelek* felé irányította úgy, ahogyan megboldogulása előtt is ezt annyiszor megtette.

Most azonban távolban —földje helyén—olyan gazdasági épületeket látott, amiket ő még nem láthatott, mivel megboldogulása után épültek.

Ostorával nógatta gyorsabb tempóra teheneit, mert a melegedő időben csak cammogtak. Ez fölöttébb bosszantotta, nem úgy, mint a régi időkben, amikor cammogásuk olyan természetes volt, mint az, hogy vadgalamb turbékol cseresznyefa száraz ágán.

Amikor végre mégis csak odaért, leszállt a szekérről és nézegette számára ismeretlen épületet, amelyről most már teljesen meggyőződött, hogy az ő bentelki földjét is elfoglalja a szomszédok földjeivel együtt.

Az épület belsejéből nagy zúgás hallatszott, amit különböző gépek okoztak, amelyekkel emberek dolgoztak.

A következő percben emberek jöttek ki, akik már előzőleg észrevették a közeledő, furcsa szekeret, amilyenről ők még hallani is keveset hallhattak, hiszen fiatalok voltak. Ezért nagy érdeklődéssel szemlélték a tehenes szekeret és a szekéren ostorral kezében Nagyapát, aki olyan látványt nyújtott, mintha a túlvilágról pottyant, volna elébük szekerestől.

Ami a túlvilágot illeti—ebben nem is tévedtek!

Ekkor Nagyapa az ostort tartó kezével kalapja karimájához bökött, majd köszönt és kérdezett:

—Adjon az Isten jó napot édes fiaim!

—Adjon Isten magának is jó napot Nagypapa!
—köszöntek vissza a furcsa idegennek a munkások.

Nem tudjátok, ki építette ezeket az épületeket ide az én földemre anélkül, hogy beleegyezésemet adtam volna rá?

Hiszen itt volt az én egyik legjobban termő réti földem, amelyen szép kukoricám és szép búzám termett hajdanán.

De a faluhoz is ez volt a legközelebb, amihez egy hosszú miatyánk alatt, még teheneim is leértek a szekérrel.

Kérdezettek csak pislogtak zavarukban, mert nem tudták, hogy mit feleljenek erre a kérdésre, amely olyan embertől jött, aki olyan ruhákban jár amilyeneket csak múzeumokban, lehet látni és hát autó helyett, szekérrel közlekedik.

Raadásul, úgy köszön, ahogyan mostanság igen ritkán köszönnek. Fényes autó helyett, tehének által vontatott, múzeumba való szekérrel közlekedik.

Majd egyikük—talán a legbátrabb—megszólalt:

—Hol élt maga bácsikám, hogy még ezt sem tudja?

—Nem éltem én sehol!

Halva voltam több mint félszáz évig!
Most támadtam fel a Teremtő segedelmével.

Áldott legyen a neve most és, mindörökké amiért ezt a feltámadást részemre lehetővé tette. – mondta és keresztet vetett magára, miközben tekintetét az Égre emelte.

Az emberek csak ámuldoztak, hogy ilyesmi is

megtörténhet ezen a világon, majd az előbbi bátrabb ember ismét megszólalt:

—Hát mégis csak igaz, hogy feltámadott valaki a faluban?

—Azt hittem csak vénasszonyok pletykája az egész beszéd!

Hallottam már a televíziósok is jöttek riportot készíteni!

—Jöttek bizony, de még hajnalban elszöktem előlük!

Azóta már minden bizonnyal túvé tették miattam az egész falut.

Istenöccse jól becsaptam őket, amikor pitymallat előtt elindultam otthonról szekereimmel!

Pedig az unokám azt írta, hogy még a Mennyországba is elmennek szenzációért.

—Az unokája írta ezt magának?

—Ezt bizony, amikor még a Mennyországban voltam!

—Hát ki magának az unokája?

—Hát még azt sem ismeritek? Van nekem négy unokám is, akik közül ketten már be is töltötték a hetven évet, és itt élnek a faluban!

—Ugyan bácsikám, ne füllentsen már ilyet.

Akkor maga hány éves, ha az unokái már hetven év felett vannak?

—Már betöltöttem a 131 évemet!

Számold csak ki fiam, hány esztendő vagyok, ha 1871-ben születtem. —mondta és a személyi igazolványát mutatta büszkén, talán a róla készült fénykép miatt.

Az a munkás, aki kezébe vette az igazolványt, elmélyülten tanulmányozta, miközben fejét

csóváltgatta.

Miután teljesen elolvasta, még egyszer jól megvizsgálta a pecsétet is, hogy nem e hamisítvány, majd társai felé fordulva, sejtelmesen mondta:

—A bácsi nem füllentett!

1871-ben született, Szomolyán!

Márpedig ma a 2002-s évet írjuk, ami azt jelenti, ő valóban 131 éves!

—No, jól van fiam. Adjad azt az igazolványt, mert nekem még mai napon meg kell tekintenem Búrbolyán található földemet is. Nap meg már olyan magasan jár, hogy még dióverő póznával sem tudnám lejjebb piszkálni. –kérte a nagy becsben tartott igazolványát és miután felült a szekérre, elindult az újabb földje felé.

Már mozgó szekérről kiabált vissza a még mindig álmélkodó munkásoknak, akik e pillanatban nem tudták eldönteni, hogy igaz lehet e mindez, vagy az ördög űzi velük gonosz játékát:

—A televízió riportereknek nehogy eláruljátok merre felé mentem!

Bizony, amíg a Bentelektől Búrbolyára leér szekérével—amit cammogó tehenek vontatnak—akár egy órányi idő, eltelhet.

A Nap már az ég boltozatának legmagasabb pontjára hágott és onnan ontotta magából már-már elviselhetetlen melegét, amiért a tehenek is előbb megszomjaztak.

Vaslápa végénél, található kútnál akarta megitatni teheneit, de bizony hajdani kút sem létezett már, mint ahogyan az odavezető földút sem, amelyet réges-régen benőtt a gaz.

Az is igaz, hogy az unokája ezt is megírta

levelében.

Mint ahogyan írt arról is, hogy sok kút és forrás vize kiapadt megboldogulása óta.

Ezért a Kánya patak medréből merített vizet szomjazó teheneinek. Vízzel merítése közben tapasztalnia kellett, több a szemét, mint a víz, és ami kevés víz volt sem volt már olyan tiszta, mint az ő idejében.

Amikor teheneit itatta, csak ímmel-ámmal ittak belőle mire, keserűen megjegyezte:

—Ez sem olyan már, mint az én időmben, amikor még az emberfia is ihatott ebből a patakából!

Miután mégis csak megitta teheneit, tovább indult a Búrbolyán található szántóföldje felé, amely nem is volt már olyan messze.

Amikor végül odaért, azt tapasztalta, hogy az egész Búrbolyán egy hatalmas búzatenger hullámozik:

—*Csak nem András szomszédom szántotta el az egészet?*

Ekkor jutott eszébe unokája levele, amelyből olvasta, hogy termelőségtagosítási tagosítás következménye ez a hullámozó búzatenger.

Annak ellenére, hogy a terület gondozott volt, fájón jegyezte meg:

—*Hát akkor ez is elherdálódott!*

Kedveszegetten ült fel ismét a szekér bakjára, hogy tovább induljon a kis Sugorón és a nagy Sugorón hajdan még található földjei felé. E földek szintén olyan keskenyek voltak még az ő idejében, hogy az egyik barázdából másikba át tudta volna köpni megrágott bagóját.

Az errefelé vezető út már hazafelé is vezetett, mert most a Nagy völgy tető felől szándékozott megközelíteni faluját, amelybe az út végén csak kerékkötéssel fékezve tudott leereszkedni az Ortás út meredek lejtőjén.

Mikor úgy gondolta már a régi földje közelében jár, leszállt szekérről és gyalogosan vezette tehenes fogatát.

Közben szemeivel pásztázta számára már ismeretlennek tűnő határt, ahol már nemcsak barázdákat nem talált, de még határköveket sem. Amerre csak ellátott mindenfelé kukoricával beültetett föld terült el. Embert azonban egyet sem látott sehol a tájon, akitől megkérdezhetne volna, hol találja azokat a földeket, ebben a nagy, széles, ismeretlen határban, amelyeket az ő idejében kis Sugorónak és nagy Sugorónak neveztek.

De nem látott ő még egy nyulat sem, sem foglyot, sem őzet, sem fácánt, és még egy őzet sem, amelyek az ő idejében lépten-nyomon futkároztak a szekér előtt, mint ahogyan kapálásból jövő-menő emberek jöttek-mentek az úton.

Ilyenkor megemelték kalapjukat, és úgy köszöntek egymásnak:

—Adjon az Isten Sógor! Merrefelé igyekszik Kend?

Bizony reggel óta hiába járja a határt, egyetlen emberrel sem találkozott, akinek egy „*adjonisten-é*” köszönhetne.

Távolabb— Barátlápa felől—traktor zúgását hallotta, amire meg is jegyezte:

—Elüldözi ez az ördögmasina nyulakat, foglyokat, fácánokat, de még a pacsirta hangját is

ritkábban hallani!

Miután lemondott arról, hogy jelen körülmények között földjeit felismerje, ismét felült szekereére és gyorsabb tempóra nógatta bandukoló teheneit, amelyek unták már Nagyapa határjárását.

Szekerével haladva, baloldalt, Mácsalma mély, vizes árkat is elhagyta és közeledett a falu felé.

Az Ortás útra érve azonban mégsem ereszkedett le falujába, hanem a Nagyvölgy tető felé irányította teheneit kezében tartott gyeplővel.

Nagyon jól ismerte ő e helyet, ahol gyerekkorában nyáját legeltette.

Tudta azt is, hogy ez az a hely, ahonnan nemcsak a falut látni, hanem a Bükk hegység hegyeit és délnek fordulva az alföldi falvakat is.

Amikor odaért, teheneit kifogta jármukból és a domboldalán, szabadon engedte őket, hogy legelésszenek.

Elővette pipáját, és miután megtömte jófajta dohánnyal, füstöt eregette.

Amikor már piája egy ideje füstölgött, tekintetét hordozta körbe a tájon.

Demecs gyümölcsöse felé nézve azt látta, hogy ott is annyi kiszáradt gyümölcsfa van, mint azt a Gyűr gyümölcsösében tapasztalta.

De ha Vén hegy, vagy Poletár felé nézett, ott is az elvadult, lepusztult tájat látta, amelyeket valaha kézi kapával úgy gondoztak, hogy ma a gépesített világban, nem tudnának úgy gondozni.

Ott állt alig kétszáz méterre attól a ponttól, amiről az unokája írta azt, hogy sok műanyag szemetet földeltek el.

E hely a Vénhegy délkeleti csücske. Dombról ballagott le most e helyre, amíg az éhes tehenei legelésztek a dús gyepszőnyegen. E legelőt már régóta nem legelték állatok, ezért némely fű olyan magasra nőtt, hogy még egy őzike is elbújhatott volna benne.

Szekér oldalán csüngő vaskarikából kihúzta fokosát, és magával vitte.

Fokosával megpiszkálta a talajt és máris olyan tárgyak kerültek elő, amelyeket az ő idejében még nem láthatott.

Megpiszkált talajból valamilyen fojtogató bűz áradt és rögtön arra gondolt, hogy a számára ismeretlen összetételű mérges anyagok miatt, nem nő némely helyen a fű.

Újabbnál-újabb szemetet kapart elő és eközben fejét sűrűn csóválgatta:

—Miféle elfajzott emberek élnek most e tájon, hogy meggondolatlanul mérgezik saját magukat?

Az én időmben az emberek e nélkül is élni tudtak! Most pedig csak ilyen szemetek vannak elszórva az utak mentén, erdőszéleken, ahová gonosz emberek elszórják. –morogta magában, majd mondta hangosan is, de nem volt senki közelben, aki meghallotta volna.

Ki is tudná megmondani, hogy mindezekért ki a felelős?

A technikai fejlődés, vagy a saját környezetét gondatlanul szennyező ember, vagy talán mind a kettő.

Tény az, hogy az utódok, olyan régészeti anyagot találnak majd egykor, amelyet a történelem

folyamán még soha nem ástak elő föld alól.

Nagyapát megviselték a nap folyamán látott dolgok. Ez csak fokozódott, amikor domb tetejére visszaérkezve, Felsőpart füves területére esett tekintete.

Hajdani legelő úgy elvadult a sok gatzól, csipkebokortól, hogy fel sem ismerte volna, ha régi időkben nem legelteti nyáját ezen a tájon.

E helyet még közelebről is meg akarta nézni a kaptárkövekkel együtt, amelyek ablakaiban az ő apja még méhészkedett.

Előtte azonban átballagott a Kispartra, mert a falu házait csak innen szemlélhette meg, a megboldogulása óta ültetett fenyőerdő miatt, amely innen—a Nagy völgy tetőről nézve—takarta a falu házait.

Kispartra csak úgy átballagott, hiszen nincsen az messzebb két-háromszáz méternél. Azon a ponton állt meg, ahol teljes nagyságában láthatta a faluját, és ha a házikójának tetőgerincét meghosszabbítaná valaki, ez a vonal az ő lábáig érne.

Lába előtt hosszan nyúlt el a falu, észak-déli irányban, amelynek közepén Kánya patak kanyarog, Síkfőkúttól kiindulva.

Innen a magasból nézve is tapasztalhatta, hogy ez már nem az a falu, amelyben hajdan az életét élte.

Az akkortájt még sok nádfedeles és zsuppfedeles házból már csak egyet látott. Azt is csak a romantika miatt építhette gazdája.

Az utcáin autók rohangáltak, melyeknek zaja

felhallatszott hozzá.

Talán azt is hihette volna, hogy amit lát már nem is az ő faluja, de a határoló dombok szerencsére nem változtak és így tudhatta, lent a völgyben mégis csak azt látja, csak most tehénbögés, malacsivítás, kakaskukorékolás már nem hangzik fel hozzá.

Nagy változás miatt az eddigi hangulata még tovább romlott és így ballagott vissza szekéréhez, majd teheneit befogva, kaptárkövek felé indult.

Persze, ide is kár volt mennie, mert azokat sem találta már abban az állapotban, ahogyan azt a megboldogulása előtt hagyta valamikor.

Némely kaptárkő kúpja hiányzott, mert lelkiismeretlen emberek kőbányászásba kezdtek és a kúpok egy részét –ablakaikkal együtt— lefűrészelték.

Miután ezeket is megszemlélte, kerékkötő láncsal megkötözte szekér jobbhátsó kerekét, és borús hangulatban hajtotta teheneit a völgyben nyugvó falujába.

A kaptárkő felől jövet az út jobb oldalán Vénhegy kipusztult cseresznyése, míg a szekér bal oldalán Felsőpart csipkebokroktól elvadult területe maradozott el mögötte, ahol valaha még sok tehén, kecske, birka és disznó legelészett.

Keveszegetten ereszkedett le a faluba, ahol a kerékkötő láncot kiakasztotta a kerékből, hogy az már ne fékezze tovább szekerét.

Miután elfoglalta helyét szekér ülésén, arra lett figyelmes, hogy százméternyi távolságban látható községháza előtt sok autó áll, amelyek körül emberek zsvajognak.

Ekkor villant agyába, hogy ez a gyülekezet

különböző televíziók és rádiók riporterei lehetnek, de mire észrevette már késő volt ahhoz, hogy szekerét a Pirittyó felé irányítsa.

Pincéje is errefelé található, és persze ha erre hajtott volna, egy kis kerülővel, szenzációra éhes riportereket elkerüli.

Azonban ez már teljességgel lehetetlen, ezzel már ugyancsak elkésett.

Községházánál menthetetlenül riporterek karjába futott, bármennyire is szeretne volna őket távol tudni magától.

Az utat teljes szélességében lezárták és izgatottan várták Nagyapát.

Nagyapa, szekerének bakján ostorával suhintgatott a levegőbe.

Szenzációra éhes gyülekezet tagjai azonban ettől nem ijedtek meg, sőt, egymást taposva rohantak a szekér elébe.

Nem lenne helyes dolog, ha bárki ezért a tolakodó viselkedésért elítélné a szenzáció vadászait. Hiszen kevés riporternak adatik meg az életében, hogy egy feltámadóval készíthesse el világraszóló, exkluzív interjúját.

Egy ilyen riport, az ismeretlenségből média világsztárjává emelné a szürke kis emberkét, akinek eddig csak holmi kis tudósítások kerültek az agyonfoltozott hálójába.

Nem is beszélve arról, hogy senki sem tudja azt most megmondani, lesz e még egy újabb feltámadás, egy újabb lehetőség, hasonló riport elkészítésére.

Ezek után meg kell azt bocsátanunk, hogy

lázás izgalomban rohantak a szekér elébe, kezükben dióverő póznához hasonló, hosszú, fülelő botokkal.

E botokkal nem szándékoztak ők Nagypán súlyos sebeket ejteni. Hosszú botok végén ugyan is remek hallású mikrofonok voltak, amelyeket most Nagypapa orra alá lökdöstek.

Nagypapa, aki eddig a stresszt sem ismerte és az allergiáról sem volt fogalma, úgy bedühösödött, hogy még a bajsza is úgy rezgett, mint a rezgőnyárfa levele.

Legközelebbi riporter máris kérdezett:

—Nagypapa! Mit látott a határban? Megtalálta földjeit?

—Nem láttam én mást csak gazt és kiszáradt gyümölcsfákat, meg szőlőket!

De ha Kendtek, ezek helyett a botok helyett kapákat használnának, fele annyi gazt sem láttam volna, mint amennyit láttam! –kiáltotta keményen a nagy zajban és legközelebbi mikrofont—a hozzátartozó bottal együtt—kikapta riporter kezéből, és a tehenek, alá dobta, hogy azok örökidőkre összetiporják.

—Milyen élet van a Mennyorszáiban?— kérdezte egy másik riporter—mellesleg nő—aki igen rövid szoknyájában türelmetlenül mocorgott kérdésére választ várva.

—Bizony a Mennyorszáiban nagyon jó az élet! Sajnálhatod édes lányom, hogy Te oda soha nem juthatsz be.

—Miből gondolja ezt Nagypapa?

—Abból édes lányom, hogy az én időmben olyan nőszemélyek jártak rövid szoknyában, akik

pénzért árulták testüket! Azok, pedig mind pokolra kerültek, mert a Mennyországbán egygel sem találkoztam.

—Ez most a divat nagyapa! Jobban tenné, ha maga is lecserélné vászonruháit, meg a bocskorát valamilyen divatosabb cuccokra. Mindenféle ruhákat lehet vásárolni nagy áruházakban, erős műszálakkal készítve.

—Jobban teszed, ha nem emlegeted azokat a műszálakat, meg műanyagokat, édeslányom!

—Mi baja van a műanyagokkal Nagyapa?

—Jobban teszed, ha nem is kérdezed, hanem elindulsz a határba, és magad meggyőződhetsz mennyi műanyag szemetet, dobáltok mostanság szerte-széjjel.

Nézd meg csak a Vénhegy délkeleti csücskénél mennyi szemét, van eldobálva! Kánya patak is ilyen mocsokkal van tele dobálva, amelyek úgy elfertőzték már vizét, hogy teheneimet sem tudtam rendesen megitatni.

Bezzeg az én időmben nem volt ez így.

Talán ez most az én szerencsém, mert most leköpködnétek, ha mi—az őseitek—ennyi mocskot hagytunk volna rátok, mint amit Ti hagytok most az unokáitokra.

—De Nagyapa! Így van ez most az egész világon!

Technikai fejlődés hozza magával. —magyarázkodott a riporternő, de Nagyapa máris belé fojtotta a szót:

—Ezt nevezitek Ti fejlődésnek, hogy az élőkönyezetet, az ivóvizet, levegőt tönkre teszitek és hatalmas szeméthegeket termeltek, amiket aztán földdel takartok, hogy ne legyen látható?

De attól, hogy nem látszik—mégiscsak létezik!

Az utolsó szavakat már szinte kiabálta. Már is úgy érezte, azt a stresszt kóstolgatja, amelyről az unokája írt levelében. Dühében egy nagyot kiáltott:

—Félre az útból, mert mindannyitokat eltapostatlak a teheneimmel!

Hogy most nem viccel, szíjostorával teheneire suhintott. Az igavonó állatok megugrottak a szekérrel annyira, hogy a riporterek úgy rebbentek széjjel, mint Nagyapa korábbi életében a verebek, amikor megzavarták őket lócitromevésben. Mert akkortájt még az is bőségesen hevert az alvégi utca porában.

Nem is lehet csodálkozni azon, hogy az alvégen haladva szekérével, egyfolytában morgott:

—Ennyi ember nem restelli ezt a drága időt haszontalanul eltölteni, ott a községháza előtt!

Inkább mennének kapálni, mert a falut határoló dombokon a gyümölcsösök mind kiszáradnak a gaz miatt, ők meg haszontalanul lődörögnek.

Zsörtölődésben csak az állította meg, hogy a faluban élő két unokája már várta kis házikója előtt étellel, itallal a kezükben.

Ilyen kiszámíthatatlan a Sors. Eddig őket szolgálták ki unokáik, és lám most a feltámadás jóvoltából ők is unokákká váltak és ezért úgy illik, hogy most az aggastyánnal szemben az unokai kötelezettségüket teljesítsék.

Nem is érezték ők ezt tehernek, hiszen ez **egy** különös állapot, amikor egy hetven éves ember

ismét unokává válik.

Újra aggódni nagyszülőért, hogy nem esik e valami baja ebben a roppant nyüzsgő világban, amely világ Nagyapa megboldogulása óta igen sokat változott. Ezért teljesen érthetőek az aggodalmas szavaik, amelyekkel várták őt:

—Nagyapa! Hol járt ennyi ideig? Már attól féltünk, hogy éhen és szomjan hal ezen a hosszú, meleg, nyári napon. —korholta jóindulattal lányunokája, majd a szintén idős fiúunoka is szólni kezdett:

—Már azt hittük felborult szekerével azokon a rossz földutakon, amerre járt.

—Hát, ami azt illeti, a földutak ugyancsak rossz állapotban vannak, mindenfelé a határban. Nagy gödrök vannak sok helyen. Szerencsém, hogy szekér kerekei nem rogyantak össze.

De hát hogyan lenne rossz, amikor nem javítgatja senki sem, nem úgy, mint az én időmben. Akkor még kis kapáinkkal behúzgáltuk be valamennyit.

No persze, traktorok is úgy felszántják a földutakat, mintha ott is termelni akarnának.

A gyümölcsösöknél, meg jobb, ha nem is említem, mert ott aztán a vaddisznók olyan túrásokat végeztek, hogy akár szőlőt lehetne telepíteni a feltúrt helyekre.

Persze teheti, mert senki sem akadályozza meg rakoncátlan állatokat, hiszen nem jár már arrafelé senki sem. —mondta szemrehányóan unokáinak, akik szintén olyan öregek és betegesek már, hogy senki sem várhatja el tőlük a rosszállapotú utak javítgatását.

—Jól van már Nagyapa, ne mérgeződjön, mert azokat az utakat úgysem használja már senki. Így aztán teljesen mindegy, mennyire gödröse.

Bosszankodás helyett fogjuk ki a teheneket a szekérből, mert azok is éhesek lehetnek meg aztán Nagyapa is. Hiszen már hat óra felé jár az idő és közeledik az este—kérlelte lányunokája.

Teheneket jászol elé kötözték, szénát raktak eléjük, és Nagyapának feltálaták a késői ebédet, amit jó étvágygal kanalazott, hiszen már ő is valóban megéhezett.

Bizony, aki a Földön él megéhezik, mert itt nem úgy van, mint a Mennyországbán, ahol égi mannából és az igéből megél a lélek.

De ahol a testet is táplálni kell—nemcsak a lelket—ott földi táplálékra is szüksége van az emberfiának.

Miután megvacsorázott, egy kisé megnyugodott, ezért az unokái érkezettnek látták az időt arra, hogy esti látogatásra magukhoz meghívják:

—Nagyapa! Most pedig eljön hozzánk és megnézi házunkat, no meg a televíziót, mert abban sok mindent lehet ám látni—mondta az idős lányunokája.

—Ugyan már, mit láttok abban az üveg ablakú dobozban, amelyben reklámot kiabálják állandóan?

—Hát maga ezt honnan tudja? –kérdezte meglepetten a fiúunoka, aki tudta, hogy Nagyapa megboldogulása előtt még nem televízióztak faluban, de még az országban sem.

—Honnan, honnan? Hát az öcséd írt nekem

levelet a Túlvilágra és abban megírt nekem sok mindent.

Így természetesen a televízióról is írt.

De feltámadásom óta tapasztalom is, hogy ezek a riporterek szemtelenebbek a bögyöknél.

Pedig azok aztán igazán szemtelének, ezt elhiheted nekem, mert nyájam legeltetése közben sokszor megcsipdestek akkoriban.

Ezek a riporterek, alighogy feltámadtam, máris üldöznek mindenfelé, amerre csak járok.

—Persze, hogy üldözik. Hiszen világszenzáció az, ami magával történt.

Krisztus után elsőnek támadt fel a sírból, és ezt bizony tudatni kell a világgal. Tudatni kell, mert így már maga nemcsak az első feltámadó, de valószínű egyben legöregebb ember is a Földön. 131 év mégiscsak hosszú idő egy ember életében!

No, meg arra is kíváncsiak, milyen odaát az élet.

Érdemes e földi bűnöket elkerülni, hogy a Mennyországba juthasson a megboldogult.

Érdemes e szenvedni ezért a Földön, vagy jobban teszi, ha dáridózással és bűnös élettel tölti idejét a halandó ember. —mondta Nagyapának a legidősebb fiúunoka, Imre.

—Édes fiam! Ti már bizonyosan pokolra kerültök riporterekkel és a politikusokkal együtt!

—De Nagyapa! Mi baja van magának az emberekkel és főleg a politikusokkal? Hiszen olyan elegánsan öltözködnek, szépen beszélnek, szépeket ígérek.

—Édes fiam! A politikusok—kevés kivétellel—a fejlődés akadályozói. Amikor ellenzékbe kerülnek

azért kerékkötői a fejlődésnek, ha meg kormányhoz kerülnek, akkor saját zsebüket igyekeznek jól megtömni. Csinálják mindezt olyan látszat mellett, mintha mindezt a választóik érdekében tennék.

Jut eszembe édes fiam—drága kis unokám—felépült e már a népi demokrácia?

—Miféle demokráciáról beszél maga Nagyapa?

Miféle, miféle? Ne butáskodj már! Megboldogulásom előtt egy-két évvel, egy alacsony, kövér, kopasz, emberke lett az országunk fő embere, ő ígérte meg, hogy hamarosan felépíti.

Mi is volt annak a becsületes neve, hogy az ördög vitte volna el? Nem jut eszembe. Hiába, 131 év alatt feledékennyé válik az ember.

—Már elvitte az ördög! Rákosi volt annak a becsületes neve, nem más!

—No látod Te még, jobban emlékezel rá. Hát igen Te még alig múltál hetven éves, fiatal vagy, ezért jobban emlékezel.

No, de nem válaszoltál, hogy felépült-e a népi demokrácia, vagy nem?

—Nem épült fel Nagyapa, még azóta sem!

—De kár érte, mert régen Kánaánban élnétek a boldog életet!

És most mit építetek, ami jobba teszi majd az sorotokat?

—Most a kapitalizmust építjük Nagyapa.

—És az, jó lesz? Lesz majd elég pénzetek?

—Hogy jó lesz e? Majd kiderül.

Van, akinek már most is sok a pénze van. Van akinek most sincs és nem is lesz soha!

—Akinek nincsen, biztosan nem dolgozik.

—Nem lehet ezt tudni Nagyapa. Van olyan, aki

sohasem dolgozott, mégis gazdag.

Nagyon elfajzott már az emberiség! Ti sem akartok már dolgozni

Nem úgy van már semmi sem, mint az én időmben, amikor mindenki dolgozott, aki élni akart. Teremtő adta ezt a drága jó anyaföldet, ami minden földi jót megteremne, ha megművelné valaki. E helyett, mindent kiöl a gaz a falut határoló dombokon.

Még azok a fák, szőlőtőkék is—amiket én ültettem—elpusztultak, mert nem akartok kapálni, csak televíziót nézni, ami csak bűnt terjeszti. Hát ezért jártam én a Dobó szobor melletti gyülekezőhelyre korahajnalokon, nagy kapával a vállamon, hogy a napszámos munkabéremből földeket tudjak vásárolni?

—De Nagyapa! Keveset bírunk már kapálni, hiszen elmúltunk 70 évesek.

Fáj derekunk, kezünk, lábunk és bizony a szívünk is gyakran kalimpál, mint ahogyan egyéb más testrészünk is sajog a fájdalomtól.—csillapította az Imre unokája, mert Nagyapa ismét kezdett dühbe jönni, mint aki ismét földi stresszt izlelgeti.

—Hol vannak gyerekeitek? Miért nem kapálnak ők helyettetek, ha már Ti nem bírjátok?

Elmentek városba lakni, ahol jobban megbírnak élni, mert az iparban dolgoznak. Nem tudnának olyan jól élni, ha a határban dolgoznának.

—És hol van az én két kisebb unokám, a ti testvéreitek?

—Azok is elköltöztek már a faluból Eger városába, már sok évvel ezelőtt!

—Mondhatom szép kis unokáim, vannak nekem, akik elmenekülnek a faluból azért, mert itt kapálniuk kellene!

—Nem kicsik már azok sem, hiszen ők is a hetedik évtizedet tapossák.

—Az ördög vinné el, hát így eltelt az idő mióta én megboldogultam és nem láthattam őket? Hát ennyi ideig voltam én halva?

—Bizony sokáig, 54 évig! Ennyi idő alatt még a ma született is megöregszik.

De most már nézzük a televíziót, mert ilyet még maga nem látott.—terelte el figyelmét a zsörtölődésről lányunokája, aki nem lány már, hanem asszony, idősasszony, több mint hetven évével.

Alighogy a televíziót bekapcsolták reklám jelent meg a képernyőn, óriási ricsajjal, a szokásosnál is nagyobb hangerővel. Világszenzációt ígértek nézőiknek egy rendkívüli eseményről, de csak akkor, ha semmilyen más csatornára nem kapcsolnak át.

Az eseményről megjelent az első kép, amelyet a riporter magánkívüli lelkesedéssel vezetett be. Televízió előtti nézők még a szokásos nassolásukat is abbahagyták, azért, hogy tátva maradt szájukkal fülüknek segítsenek a rendkívüli világszenzáció tökéletes megértésében:

—*Kedves nézőink! Kedves nézőink!*

Most olyan rendkívüli esemény következik, ami az embernek egész életében egyszer—vagy legtöbbször sem—adatik meg! —kiabálta,

majd izgatottan folytatta:

—Jézuskrisztus után feltámadott az első földi halandó, aki most—a hivatalos anyakönyvi bejegyzés szerint—131 éves! Így nagyon valószínű, hogy ő a világ legöregebb embere.

Amikor e kommentálás elhangzott, képernyőn községháza előtti tér jelent meg, ahol már népes gyülekezet közepében, egy tehenes fogat körvonalai bontakoztak ki.

Majd a kamera közelebb hozta a szekér bakján ülő idős embert, mire Nagyapa meglepetten kiáltott:

—Ez meg én vagyok! Az meg az a ledér nőszemély, akinek rövid szoknyáját csúfoltam, aprehendáltam!

No annyi bizonyos, az a ledér nőszemély pokolra kerül, ahol irtózatos kínokat kell kiállnia az öltözködésért!

Egy rövid ideig némán figyelt, majd ismét megjegyzést tett:

—A bajuszom hosszabb is lehetne. —mondta, majd megsimogatta, és úgy mondta:

Nem is ősz már ez, hanem olyan fehér, mint megboldogulásom előtti házikóm falai voltak!

—Máskor hosszabbra hagyom!—mondta, de máris megbánta előbbi hiúságát, ezért ellentmondást nem tűrő hangon szólott unokájának:

—Azonnal kapcsold ki azt a televíziót, mert lelököm a szekrényről!

Amikor lekapcsolták, egy ideig csend lett, majd a lakás berendezéseire tett megjegyzést és kérdéseket tett fel:

—Hát ez, miféle szerkentyű? —mutatott a

mosógépre, ami az ő idejében még nem volt ezen a tájon.

Mosógép Nagyapa! Ezzel mossuk már a szennyes ruhákat, és nem a patakra járunk mosni, hogy nehéz munkával sulykoljuk tisztára, mint maga idejében sulykolták a vásznakot, no meg aztán a vászonruhákat.

—És ez? –mutatott a másik gépre.

—Ez meg hűtőgép! Ebbe rakjuk az olyan ételt, ami az ebédből, vagy vacsorából marad, hogy ne romoljon el.

—És ez? –mutatott egy másik szerkezetre.

—Ez hifitorony. Ez arra jó, hogy különböző nótákat, dalokat lehessen belőle hallgatni.

—Csak nem mulatozással vagytok mindig elfoglalva, gyümölcsösök meg gazosodnak?

—Nem mi mulatozunk vele, hanem az unokáink. Mert ha még nem tudná, nekünk is vannak ám unokáink, nemcsak magának!

—Búbos kemencét sem látok ebben a marha nagy lakásban.

Mivel fűtötök? Mivel sütitek a kenyeret?

—Ezzel a gázkályhával fűtünk, kenyeret meg régóta nem sütünk!

Nem? Hát akkor honnan eszitek?

—Boltból vesszük, oda meg a pék hordja.

—Láttam már az ebédnél, hogy nem igazi kenyeret adtatok, mert olyan apró karaj volt, mint szegény megboldogult szülém derelyéje.

—Hát ebbe a lámpába hány naponként kell önteni petróleumot? —mutatott a mennyezetről alácsüngő villanylámpára.

—Ebbe nem kell önteni semmikor sem, mert

dróton jön bele az áram, és az világít benne.

—No persze! Jut eszembe, erről is írt a másik unokám.

Meg azt is írta, hogy el is tudják oltani, ha nem fizettek érte.

Akkor aztán kuruttyoltok, mint béka kuruttyol éjjel a sötét Kánya patakban.

De azért ez nem füstöl annyira, mint a petróleumlámpa, úgy látom.—állapította meg, és aggodalmasan tovább kérdezett:

—Robban e?

—Nem robban, de ha az ember nem vigyáz, úgy meg rázza, mint Krisztus a vargát!

—Hát aztán mi ráz benne?

—Én nem tudom, de biztos, hogy ráz! Engemet már megrázott!

—Mondtam én, hogy tele vagytok mindenféle ördögmasinákkal.

Bezzeg az én időmben nem volt ennyi szerkentyű, de idegesség sem. Mégis megvoltunk, békességben.

De nem látok szövőszéket, kerek guzsalyt, amivel a hosszú téli estéken az időt eltöltenétek szövással, fonással, és nem a televízióval, amivel csak pokolra juthattok.

—Nem kell már vászon a kutyának sem! Az időt meg ellehet ütni televízióval is. —nyugtatta meg a feltámadót az idő elütésével kapcsolatban a leányunoka. Ám alig fejezte be mondanivalóját, amikor megsörrent a telefon:

—Halló! Halló! Igen! Tessék! Hal...hallgatom.

—Hogy holnap? —Hogy kik lesznek? Jó, jó, majd megmondom neki. Viszonthallásra!—fejezte be

telefonálást a lányunoka és letette kagylót a helyére.

—Mi az ördögöt beszélsz Te abba a csörgőmasinába? —kérdezte álmélkodva Nagyapa

—Telefon ez, nem csörgőmasina! A polgármester telefonált, hogy holnap nagy ünnepséget szeretnének rendezni fa eltámadásának alkalmából.

Különböző szervezetek lesznek ott, és még ki is tüntetik Nagyapát.

Ott lesz a televízió, a rádió, sőt még külföldi televíziósok is lesznek.

—Felőlem lehetnek. Én nem állok szóba, egyel sem.

Inkább azt mondjátok meg, hogy Egerben merrefelé lakik az én két kisebb unokám, a Ti testvéreitek?

—Ott laknak azok a kanadai templom környékén.

—Azt a helyet jól ismerem. Sokat jártam én arrafelé megboldogulásom előtt. A templomépítéshez még követ is fuvaroztam. Alig van arrafelé még ház is.

—Nagyapa ebben nagyot téved, mert olyan régen járt arrafelé, hogy az eltelt idő óta nagyon sok ház épült, és ebből sok az emeletes ház.

—No látjátok, milyen feledékeny vagyok. Nem lehet csodálkozni ezen, mert 131 év után már feledékeny az emberfia. Majd megtudjátok, ha ennyi esztendő lesz mögöttetek és ebből 54 évet nem éltek. Bizony az 54 év alatt volt idő arra, hogy sok ház épüljön.—figyelmeztette unokáit, akik még csak 70 évesek és máris feledékenyebbek a kellenél.

—Kijönnek azok magát meglátogatni, mert

telefonon értesítettük őket feltámadásáról, ezért jobban teszi, ha nem mozdul sehová.—figyelmeztette Mari unokája.

—Nem kell jönniük, mert én akarom őket meg látogatni.

Szeretném látni milyen házban laknak, meg akarom nézni azt is, hogy milyen rendet tudnak tartani a portájukon.

Vagy ott is olyan rendet tartanak, mint a gyümölcsösömben, mivelhogy elkutyultak?

—Nagyapa! Olyan nagy az autóforgalom, hogy baja eshet tehenes szekérrel.—figyelmeztette most a aggodalmasan az Imre unoka.

Nem esik nekem semmi bajom, ami nagyobb lenne annál, hogy amit megörököltetek tőlem, már semmi sincsen belőle!

Mert úgy látom, hogy az ötven év előtti pipafüstömet jobban össze tudnám szedni, mint azt, amit örökségül hagytam rátok.

—De Nagyapa! Az olyan idős emberek öröksége, mint amilyen maga, már másnak sincsen meg!

András apónak az örökségből már ennyi sincsen meg, mert az övé sokkal jobban elherdálódott, mint a magáé.

—Meg is érdemli! Minek szántotta el mindig földemet? Ha majd ő is feltámad, tapasztalja, minden harácsolása felesleges volt.

—Most pedig elköszönök Tőletek, mert korahajnalban indulok az egri unokáimhoz.

Arra kérlek Titeket, úgy viselkedjeteK, úgy harácsoljatek, hogy Mennyországba semmit nem hozhattok magatokkal, de még a pokolra sem!

Nagyapa vigyázzon magára, nehogy baja essen! —figyelmeztette mind a kettő unokája, mintha valami rosszat sejtettek volna, ő azonban nyugodtan válaszolt:

—Ne féltsetek engem!

Nem lesz nekem semmi bajom!

Engemet már a Mennyországban is jól ismernek!

Miközben ezt mondta, megölelte unokáit és régi háza felé ballagott, hogy hajnali indulása előtt kipihenje a nap fáradsalmait.

Azonban még egy pillanatra hátrafordult és visszakiáltott:

—Ha bárki kérdezi, ne mondjátok meg, hogy merrefelé indultam.

Riportereknek meg főleg ne mondjátok! — mondta szinte könyörgően, mert tudatában volt annak, hogy buzgón érdeklődnek majd felőle.

Három perc múltán már kis házikója kapuján nyitott be, ahol legelső dolga az volt, hogy tehenei előtti jászolt telerakja szénával, és megitassa őket egy-egy vödör vízzel.

Miután a teheneit megetette, megitatta, a szekér rakterébe rakott öt-hatölnyi szénát, nehogy Eger városában teheneinek éhezniük kelljen.

Hajdanán—az ő idejében—sem termett széna a sok-sok járdán meg úttesten. Azóta meg még több járda és út lehet, így most még annyi sem teremhet a városban.

Baltáját a szekér oldalán csüngő karikába fűzte, mert mégiscsak az erdőn át, vezet át a földút

a városig, ahol még valaha betyárok is megbújtak.

Nem tudta—nem tudhatta—hogyan manapság már a rossz emberek az erdőkből lakott területekre költöztek be, ahol jobban lehet rabolni, mint az erdő sűrűjében, ahol a vásárról hazatérő embereket sem lehet mostanság látni.

Tarisznyájába kenyeret, szalonnát, vizet készített.

Dohányos zacskóját is megtömte száraz pipadohánnyal.

Még pénzes zacskóját is elkészítette, és persze személyi igazolványáról sem feledkezett meg, hiszen ezzel igazolja majd magát, ha netalán valaki arra lenne kíváncsi, ő kicsoda.

Hivatalos szervek, nem fogadnák ma már el, ha még a kedves sógora igazolná is, hogy ő valóban S. Péter, aki 1871-ben született. De ezt a bizonyítást nem fogadnák el a városban élő unokáitól sem.

Ma erre való a személyi igazolvány, amelyben olyan fénykép is van, amely az egyetlen fénykép, amely róla készült.

Amikor mindennel elkészült, kutyák csaholását sem lehetett már hallani a falu különböző pontjáról, mintha ők is nyugovóra tértek volna. Fittyet hányva az esetleges tolvajok garázdálkodásának.

Nagyapa szintén követte példájukat, és pihenni tért, hogy erőt gyűjtsön a következő napi utazáshoz.

Nem volt messze a hajnal, de nem is kellett neki sokat aludnia, hiszen kialudhatta magát az 54 évig tartó megboldogulása alatt.

Különben sem azért támadt fel, hogy alvásra pazarolja azt a rövidke életet. Azt az életet, amit Teremtőjétől pótlólag kapott csak pusztán azért, hogy ezen a Földnek nevezett sárgolyón leszármazottait még egyszer megláthassa, és persze kíváncsiságát kielégíthesse.

Még sötétség ülte meg a falut. A hajnalhasadás jóval odébb volt, de ő már ráakasztotta jármot tehenei nyakára és tekintetét csillagos égre—vagy talán a Mennyországra—emelte és ekképpen fohászzkodott a mindenki fölött hatalommal bíró Teremtőhöz:

—*Isten segíts!*

—*Jézus segíts!*

Volt is miért kérnie a Teremtő segítségét, hiszen olyan útra vállalkozott, amelyen 54 év eltelté óta nem járt.

Nem látta ez idő óta a városhoz vezető földutat, a földút melletti szőlőket, gyümölcsösöket. Nem láthatta a menedékkunyhókat, melyeket vagy tufába vájtak, vagy falakat építve tetőt tettek rájuk, hogy a rossz időtől megóvja a gyümölcsösöket, művelő embereket.

Minden bizyonnyal megváltozott a város, amely oly sokat épülhetett amióta nem járt annak piacán.

Bizony, az eltelt idő alatt már részben kicserélődtek annak lakói is, akik valaha földjeiket művelve keresték kenyerüket, és persze másfajta ruhákban jártak, mint a mai városlakó utódaik.

Akkor még a szőlődombokat járó, művelő emberek a kezüket kalapjukhoz emelték üdvözlésképen, de ma már az is másképpen van.

Erről a változásról ő még keveset tudott. Legfeljebb annyit, amennyit az unokája leveléből megtudott. Ez bizony nagyon kevés.

Nem lehet csodálkozni azon, hogy egy kis izgalom járta át, amikor szekérével kigördült portájának kapuján.

Először a községháza felé akart hajtani a felszerszámozott tehenek által vontatott szekérével.

Ám az utolsó pillanatban úgy döntött, inkább a kerülő utat választja, mintsem riporterek karjaiba fusson a községháza előtt, akik esetleg reá várva, talán ott is alhatnak.

Így az Ortás úton hajtott ki az alvégből és persze a faluból.

A Nagyvölgy tetőn áthajtva, a Felső parton érte el a Gyep cseresznyését.

Ezen a helyen is azt tapasztalta, mint a falut határoló többi gyümölcsösben, vagyis az erős parlagosodást.

A hatalmas cseresznyefák száraz ágai meredeztek, az igen halványan derengő égbolt felé.

Hangulata máris olyan lett, mint az előző napon, amikor a többi gazosodó földjeit tekintette meg.

Még szerencse, hogy nem virradt meg, és mire egy kis megvilágosodott, elérte a Vásáros hegy tetejét és így a gazos földeket nem láthatta igazán.

A Vásáros hegy tetejét elérve ráfordulhatott az Eger városába vezető földútra.

A falu még mindig nagyon közel volt hozzá, hiszen az út—amit eddig megtett—tisztas távolságban kerülte el a falut, az alsó végétől a felső

végéig.

Így mondhatnánk azt, hogy a falu Dobó utcájának szélső háza nem volt messzebb ötszáz méternél. Akár vissza is fordulhatott volna. Ő azonban nem fordult vissza, hanem nyikorgó szekérével tovább haladt a város felé.

Csigalassúsággal gördült a szekér tovább a földúton, az egyre inkább derengő, világosodó hajnalon.

Már a Nádas kút mellett haladt el, amikor arra lett figyelmes, hogy a kút környéki erdőt kivágták a megboldogulása óta, mégsem látja a kút égnék meredő gémjét, amelyet erről a helyről már látni kellene.

—*No persze, az unokám ezt is megírta, hogy nincsen már meg ez a kút sem, ahová hajdanán delelőre hajtottuk az állatokat!* – sóhajtotta és lehangoltan hajtott tovább a Lánytó irányába.

Minden olyan furcsa volt neki e tájon, de a legfurcsább mégis az volt, hogy nem találkozott senkivel az úton.

Bár merre is nézett, csak a szemetet látta elszórva mindenfelé.

Nem jött senki az úton, aki a város piacára igyekezne, mint a régi időkben, amikor még Bogács község irányából is errefelé igyekeztek az eladásra szánt dolgaikkal az emberek.

De nem jöttek olyanok sem, akik a Mész hegyen, vagy az Áfrikában található szőlők felé igyekeztek volna.

Minek jöttek volna a szőlős dombokra, amikor sem szőlő, sem gyümölcsös nem volt már, hiszen régen

kiszáradtak, mint ahogyan az ezeket ültető emberek is régen a Túlvilágra költöztek

Ez volt a magyarázat arra, hogy a földutat rossz állapotban találta, sok helyen cserjével benöve, és néhol vaddisznó túrt rajta gödröket, ami miatt már alig járható.

Amikor a Mészvölgybe leért elmondhatta, fele útját már megtette Eger városába vezető útnak. Felnézett a Mészhegy irányába, de hajdani szőlőkből és gyümölcsösökből semmit sem látott, mert a magától burjánzó akácerdő mindent elborított azoknak helyén.

Csak néhol magasodott az erdő fölé némely kiszáradt cseresznyefa.

Ezek a cseresznyefák jelezték csak, hogy valaha ezen az elvadult tájon, szorgos kezű emberek kapájukkal művelték e dombokat.

Itt-ott, kunyhók falai meredeztek tető nélkül az ég felé, de a tufába vájt pincekunyhókból még ennyi sem látszott, mert a bozót, a cserje mindent eltakart Nagyapa szemei elől.

A Mészvölgyben csergedező kis patakocskán áthajtva két zsákot pillantott meg, amelyek számára ismeretlen anyagból készültek.

A zsákokban valami gondosan be volt kötve. Miután megállt mellettük, vizsgálgatta a zsákokat, amelyek tele voltak tömve valamivel.

Először úgy gondolta, hogy kibogozza annak kötéseit, ám mégsem tette. E helyett feldobálta valamennyit szekerére és morgott magában:

—*Miféle gondatlan emberek mentek előttem a városba?*

Úgy tették fel a szekérre, hogy lepottyant róla. Majd a piacon keresheti gazdája, de nem találja. – morogta, és miután felrakta, tovább hajtott Nyerges tető déli lejtőjén a Kiskút felé.

Ennek a kútnak a vizét ugyancsak szerette a megboldogulása előtt. Itt itatta meg állatait a régi időkben.

Amikor a kúthoz ért tapasztalnia kellett, hogy még a környéke is eliszaposodott a gondozatlanság és forrásának csökkenése miatt. De azért teheneit mégiscsak sikerült megitatni, amikor néhány perc pihenőre megállt a kút melletti pázsiton.

A rövid pihenője alatt, két ember közeledett feléje a Nyerges tető felől, kopottas, viseltes ruhákban, szőrösen, ápolatlanul.

—*Csak nem betyárok?* –villantak agyába a régi időknek megtörtént szomorú eseményei és máris baltájáért nyúlt.

Két jámbor tekintetű ember észrevette Nagypapa gyanakvó tekintetét és azt, hogy a baltájáért nyúl.

—*Bácsikám! Ne aggódjon, nem bántunk mi senkit! Csak a szálláshelyünkről jövünk, ahol éjszakánként szoktunk megpihenni.* –szólt az egyik ápolatlan ember, és kezével a Nyerges tető pincelyukai felé mutatott

—*Kik vagytok fiaim, hogy olyan elhagyott gyümölcsösök felől jöttök, amelyeket az én időm óta nem művel senki sem?*

—*Olyan hajléktalanok vagyunk, akiknek a városban nem jutott szálláshely, ezért éjszakára kijövünk a pincekunyhókba szállásra, nappalra meg visszamegyünk a városba, hogy a kukákban élelmet*

keressünk magunknak!

—Akkor koldusok vagytok?

—Nem vagyunk koldusok, mert hiába koldulnánk, úgy sem adnának az emberek. Inkább a kukába dobják, és onnan szedjük ki az ételmaradékaikat, ha enni akarunk!

—Miféle emberek élnek most a Földön, hogy nem adnak alamizsnát a szegényeknek, hanem a szemétkébe dobják?

Bezzeg az én időmben a kevésből is adtunk nekik.

*—Miért mondja a bácsi, hogy az **én** időmben?*

—Azért, mert én bizony már öreg vagyok!

Régen volt már az, amikor én születtem, 1871 esztendejében.

Hajléktalanoknak eddig is gyanús volt az aggastyán, de most még gyanúsabb lett.

Hiszen olyan régi ruhákat hordott, amilyeneket csak múzeumokban lehet látni. És hát, szekérral bukkant fel az erdőrengetegből, ahonnan ritkán szokott ember előjönni!

Szekérral meg egyáltalán nem szokott! Hiszen szekeret sem lehet manapság látni.

*—Akkor a bácsi 131 éves? —*kérdezte egyikük megszeppenve, miután rövid ideig számolgatott magában.

—Annyi bizony fiam, ha most 2002-es évet írjuk!

—Még nem hallottunk olyanról, aki ennyi évet élt volna, és még mindig tehenes szekeret, hajt. Sőt, még tehenes szekeret sem láttunk!

—Én sem éltem annyit, hiszen ebből 54 évet halva voltam és alig pár napja hogy feltámadtam a

Teremtő akaratából!

Amint ezt Nagyapa kimondta, rémülten nézett rá a két hajléktalan ember egy pillanatig, aztán egymásra néztek döbbenten, majd eszeveszett futásba kezdtek a város irányába, úgy, hogy vissza sem néztek, amíg az Almagyar domb tetejére nem értek.

Nagyapa hiába kiabált utánuk:

—*Ne féljeteK nem bántok én senkit! Nem is bántottam soha!*

De erre ők nem igen figyeltek, hanem iszkoltak tovább a város felé.

Amikorra Nagyapa szekerével az Almagyar dombra ért, ők már a város szélén járhattak.

Itt, az Almagyar dombon Nagyapának látnia kellett, hogy a parlagföldeknek vége, és helyettük hosszú lugasos szőlősorok látszanak mindenfelé, olyan művelési formában, amelyeneket az ő idejében még nem láthatott.

Az egyik szőlőtáblában traktor zúgott, permetezőt húzva maga után, olyan bűdös levegőt hagyva, hogy Nagyapa máris köhögésbe kezdett, amit pipája szívása közben soha nem tett.

Ostorával ösztökelte teheneit a bűzös levegő mielőbbi elhagyására

Az útjának jobb oldalán—távolban—repülőgép körözött a magasban, majd szállt le, amit kíváncsisággal figyelt egy ideig és tovább hajtott az Almagyar dombnak arra a pontjára, ahonnan szinte a semmiből bukkant elő Eger városa teljes nagyságában.

Ez a város már nem hasonlított ahhoz, amit utoljára a megboldogulása előtt látott.

Csak a templom tornyai tűntek ismerősnek a főiskola épületével együtt.

Ezekből ismerte fel, hogy nem tévedt el, csak már egy jóval nagyobb város az, amibe most leereszkedni készül tehenes szekérével a dombnak tetejéről.

Új, hatalmas lakótelepeivel már Felnémettel is összeér. De ugyan ezt tapasztalta a kanadai városrész felé tekintve is. A Hajdú hegy látképe sem a régi már, hiszen a gyümölcsös dombokon, sok-sok utca házai sorakoznak egymás után.

—Hát igen! Megírta nekem ezt az unokám, de mégsem hittem, hogy ennyire megváltozott! – morogta magában és tovább hajtott szekérével a Merengő dűlőn befelé a városba, miután a szekér egyik kerekét a kerékkötő láncsal megkötözte, mivel ugyancsak lejtős út következett.

Amint átbillent szekérével a lejtő város felőli oldalára, az apácák régi lakhelyét pillantotta meg az út jobb oldalán, magas fallal körbe kerítve, több hektár területen.

Ezek az építmények—a kőfal kivételével—már nagyon ismerősök voltak számára, hiszen a megboldogulása előtt is ezen a helyen álltak.

Nem telt el tíz perc, amikor a fékezett kerekű szekérével megérkezett a hatalmas vaskapu elé, ahol a kerékkötő láncot kikötözte a kerékből, mert a lejtő is véget ért.

Egy ideig némán bámulta a vaskaput, amely most zárva volt, holott megboldogulása előtt azt soha nem zárták.

Majd a kapuról tekintetét a gyönyörű kápolnára és kastélyra vetette, amelyek a felújítás

utáni állapotukban, szemet gyönyörködtetően tündököltek a rájuk vetődő júniusi napsugárzásban.

—Nahát!

Ezek az apácák így meggazdagodtak, hogy az épületekre és kerítésre ennyi pénzt költöttek? – kérdezte magától, és közben fejét csóválgatta ámulatában.

Nem sokáig báméskodhatott, mert a megboldogulása előtti időkhöz szokottan, itt itatta meg teheneit városba érkezése előtt, ezért oda ballagott a vaskapuhoz, hogy bebocsátást kérjen.

A régi időkben ezt nem kellett kérnie, mert egyszerűen csak behajtott az épületek elé, hiszen akkor még nem volt kerítés és persze kapu sem.

Amint a kapuhoz ért, nagy testű kutyák ugrottak a kapu belső oldalára olyan vicsorgatás mellett, hogy Nagyapa hálát adott Teremtőjének, amiért ő még mindig a külső oldalánál állt.

Kutyák eszeveszett ugatására egy kertész kinézetű ember jelent meg és értetlenül nézett a furcsa szekérre és még furcsább idős emberre, akihez hasonlót csak régi fényképeken lehet látni, de már azokon is csak kopottasan, kifakulva.

—*Dicsértessék a Jézuskrisztus Édes fiam!* – köszönt az aggastyán illedelmesen miután fejről kalapját leemelte.

—*Mit keres itt Bácsikám?*

—*Az apácákat keresem Édes fiam!*

—*Olyanok nem laknak itt! De nem is laktak mióta én eszemet, tudom!*

–jelentette ki a Negyven év körüli fiatalember határozottan, aki nem tudhatta, hogy hajdanán itt

apácák éltek.

—Ejnye, ejnye Édes fiam! Ne mondjál már ilyent, hiszen még a háború alatt is itt itattam meg teheneimet, és itt mondtam el egy imát a Teremtőhöz, ebben a kápolnában, amiért 74 éves létemre erőt adott ehhez az úthoz.

—De Bácsikám! Ha maga háború alatt már 74 éves volt, akkor most hány éves lehet? –kérdezte rémülten, mert érezte, ezzel a furcsa aggastyánnal nem stimmel valami, és persze a Rozália temető is túlságosan közel van, ahol bizony a régen megboldogultak szellemei időnként láttatják magukat.

—Számold ki Édes fiam! 1871 esztendejében születtem a Teremtő akaratából.

—Akkor maga most 131 éves!? Ez képtelenség! És mégsem tudta, hogy itt nem élnek apácák? Hát az óta nem járt errefelé?

—Bizony nem jártam az óta sem errefelé! De nem is járhattam, mert halva voltam 54 évig!

Most támadtam fel a Teremtő akaratából! Hála legyen neki.

Becsületére legyen mondva a kertésznek, hogy ő nem ijedt meg. Ez betudható annak is, hogy a vaskapu még zárva volt és annak is, hogy a kutyák is ott voltak védelmére, vagy bátor volt, vagy talán ezt mondta magában:

—Szegény, öregember! Bizony mire megöregszen, nekem is elmehet az eszem, és még nagyobbat füllenthetek!

Ezért aztán sajnálkozva csak ennyit mondott:

—Bácsikám! Itten bizony nem laknak apácák, hanem egy gazdag ember lakik.

Ő, lehet, hogy beengedné, de most nincsen itthon, ezért arra kérem, itassa meg teheneit a kerítésen kívüli forrásnál. –mondta és mutatott a forrás irányába.

—Nem kell nekem megmutatnod Édes fiam! Ismerem én azt a forrást!

Csak azért kértem bebocsátást, hogy ebben a szép kápolnában egy imát elmondhassak Teremtőmhöz.

Hát akkor Isten áldjon meg Édes fiam és élj békességben, ebben a szép környezetben. –köszönt el Nagyapa és indult a forráshoz teheneivel, hogy legalább azok tudják oltani szomjúságukat, ha már ő nem imádkozhat a felújított kápolnában.

Amikor megitta szomjas jószágait—amelyek a nyári melegben gyakrabban szomjaztak—tovább indult a Rozália temető felé

Alig gördült szekérével ötvenméternyi, amikor baloldalon azt látta, hogy a régi domb helyén mély völgy tátong, amelyben a víz felületén júniusi napsugár csillog, szemeit hunyorgatásra kényszerítve.

—*Hát a domb hol van? Hol van a rajta vezető gyalogút, amely a nagy berkenyefa mellett vezetett el?* –mondta ezt olyan hangosan, mintha erre neki most valaki választ adna, még ha hallaná is, de nem hallotta senki sem.

Ez a gyalog ösvény hajdanán, a szekérúttól még a Merengő völgyének elején vált el, és a Rozália temetőnél tért abba ismét vissza.

A berkenyefa sok jó gyümölcsöt adott valaha a városba igyekvő falusi embereknek.

—Ez sincsen már! Igaza volt az unokámnak,

minden megváltozott megboldogulásom óta. – mondta szomorúan, pedig még ezután következett a változások legtöbbje.

A Rozália temetőhöz ért nyikorgó szekerével és megállásra szólította teheneit, hogy megnézzé régi falubelije—Gyenes János –sírja megvan e még.

Van e még sírhalom? Meg van e még a szomolyai kőből faragott kereszt, amelyen a betűk talán figyelmeztetik az arra járó embereket, hogy ő is élt valaha ezen a sárgolyón, aminek Föld a neve.

Egy ideig keresgélte a sírhalomot és a kőkeresztet, de nem találta. Már indult a temetőből kifelé, amikor a vasút melletti kerítésnél—gazzal félig betakartan—egy kőkeresztet talált. A betűket megtisztítva olvasta:

Itt nyugszik Gyenes János, volt szomolyai lakos.

Élt 55 évet.

Meghalt az Úrnak 1937 évében.

Nyugodjon békében!

Elszomorodott, hogy ilyen sors jutott falubeli rokona emlékének és persze síremlékének, aki sok szép síremléket faragott valaha szomolyai kőből, és most mégis gaz takarja be síremlékét.

—Bizony, ez vár mindannyinkra! Az idő múlásával ez vár ránk! –suttogta, miközben végig nézett a megboldogulása óta megszaporodott sírokon, amelyekben olyanok nyugszanak, akiknek földi álmaikból csak az örök álm valósult meg, itt a temetőben.

Nagyapa minél előbb igyekezett elhagyni a temetőt, ahol ismételten csak szomorú dolgokat

kellett tapasztalnia.

A városba érve, Merengő utcán hajtott tovább, ahol máris sokan bámulták meg a szokatlan járművét, amely legalább ötven évvel korábbi időkre emlékeztetett.

Ő azonban nem törődött a báméskodó emberekkel, hanem az utca végén jobbra fordult a Maklári úton, és lassan, de folyamatosan haladt a Dobó tér irányába.

Mielőtt a Szarvas térre ért volna, az út jobb oldalán –fent a domb tetején—a Rókus kápolnát pillantotta meg, és úgy döntött felhajt szekerével oda, hogy egy imát elmondhasson, ha már az apácák régi helyén ezt nem tehetette meg.

Amikor felért, mindenfelé felborult síremlékeket látott, gondozatlan sírhalmokon, amelyeket sűrű gaz borított.

Kápolna viszont gondozottan állt régi helyén, csak az ajtaját találta bezárva.

Nem tudta—nem tudhatta—hogyan ez sem úgy van már, mint az ő idejében, amikor még az ajtókat nem kellett bezárni azért, hogy rossz emberek garázdálkodását megakadályozzák.

Így természetesen a bezárt ajtó előtt kezdett hálaimájába, de máris báméskodó emberek gyülekeztek mellette, akik régóta nem láttak már ezen a helyen imádkozó embert, és persze tehenes fogatot sem.

Őt azonban nem zavarta imájában ez a kíváncsiskodás, ezért imáját végig mondta, majd a báméskodók felé fordult:

—*Miért nem gondozzátok a sírokat? Azt akarjátok, hogy a Ti sírotok ilyen gondozatlan legyen, ha a Teremtő magához szólít majd benneteket?*

Mivel senki sem válaszolt és közelben egy új, nagy épületet is megpillantott, tovább kérdezett:

—*Hát azt a templomot mikor építették?* – mutatott a fürdő irányába.

—*Nem templom a Bácsikám, hanem az új uszoda, amelyet most építettek!* – válaszolt az egyik báméskodó.

—Nem templom? !

Hát akkor milyen torony az, ha nem harangok miatt építették?

—Az óra torony! Csak innen nem látszik az óráját!

—Hát ott, a Szarvas laktanyában, sok katona állomásozik e még? – mutatott ostorával a hajdani laktanya épülete felé, ahonnan még a második világháborúba sok katonát kivezényeltek.

—Nincsen már ott katona egy sem! Meg aztán nem is laktanya már az, hanem lakóház. Ott bizony már csak civilek élnek.

Pedig az én időmben ez még laktanya volt! Az én fiam is onnan vonult be a második világháborúba, amikor sasos *behívóját* kézhez kapta, még a megboldogulásom előtt.

—Mit ért az alatt, hogy a „*megboldogulásom előtt*”?

—Azt az időt értem, mielőtt meg nem haltam meg!

—Él maga most is, ha ezt a szekeret hajtani tudja!

—Élek, mert feltámadtam a Teremtő akaratából! –mondta és ostorával a fényes, kék égboltozat felé mutatott.

A báméskodók körében itt is-ott is suttogás hallatszott.

Legtöbben kétségbe vonták Nagypapa elmeállapotát.

Ezen nem is lehet csodálkozni, hiszen történelem folyamán sok példa volt már arra, amit ha valaki állított, azt mások nem hitték el. Sőt, mivel másképpen gondolkodott, mint ők, a vesztét okozták. A múltó idő azonban mégis a másképpen gondolkodót igazolta, de akkor már későn volt.

Ennek az aggastyánnak azonban volt valami megmagyarázhatatlan dolog megjelenésében, ruházatában, és beszédében. Ezt mindenki elismerte.

Nem úgy beszélt, mint ők és nem is úgy ruházkodott.

Hiszen a jelenlévők közül senki sem hordott lábán bocskort és senki sem járt már vászonruhákban, mint ahogyan dohányos zacskó nem csüngött egyikük oldalán sem.

Arról nem is beszélve, hogy tehenes szekérrel érkezett a városba, amikor ma már mindenki egyre fényesebb autóval jár az utakon.

Éppen ezért, legtöbben egy színészi tehetséggel megáldott ember tökéletes alakítását vélték látni, aki turisták csalogatása céljából, remek alakításával idézi fel a régi időket.

Ebben tévedtek ők nagyot!

Nagypapa azonban nem törődött azzal, ki és miképpen vélekedik felőle, hanem az egyre sűrűsödő autóforgalom ellenére—az Almagyar

utcán—tovább hajtott a Dobó tér felé.

Amikor a vár bejáratához érkezett— Dobó utca elejére—felnézett a magas várfalra és megállásra szólította teheneit.

Vár előtt hömpölygött a tömeg. Szekér felbukkanásakor azonban egyre többen álltak meg és bámulták a tehenes fogatot, hajtójával együtt, aki viszont őket mustrálgatta egy rövid ideig, majd így szólt hozzájuk:

—*Talán búcsú van most a városban?*

—Miből gondolja Bácsikám? – válasz helyett kérdezett egyikük.

—*Abból, hogy ilyen sokan ténferegnek az utcákon, mintha senkinek sem lenne semmi dolga ebben a városban.*

—*Nem búcsújárók vagyunk mi, hanem turisták, akik az egri várral, város más nevezetességeivel ismerkedünk!*

—*Nohát! Milyen furcsa szokások terjedtek el mostanában.*

Látom, a várfalát megerősítették. Csak nem a töröknek fáj rá foga ismét? Megboldogulásom előtt még nem volt ilyen erős a vár fala.

—*Nem jön már a török, legfeljebb a török turista, aki gyönyörködik a várban, meg a városban, miközben az egri vörös borból—a bikavérből—benyakalnak.*

—De miért mondja azt, hogy a *megboldogulásom előtt?*

Nagyapa azonban ezt a kérdést már nem igen hallotta, vagy nem akarta hallani, mert elindult

ismét a bazaltkövel kirakott utcán, a Dobó utcán, és a szekér kerekei olyan zörgésbe kezdtek, hogy a turisták ijedten rebbentek széjjel, a szokatlan hangok hallatán.

Kattogtak a fényképezőgépek, pörögtek a videó kamerák, amelyeknek célpontja a zörgő tehenes szekér, és annak ülésén olyan öregember, aki úgy nézett ki, mintha a múlt század elejéről cseppent volna ebbe a népes forgatagba.

No, ebben nem is tévedtek!

Azonban a turisták többsége mégis úgy gondolta, hogy az ő kedvükre lett megrendezve e szekérvonulás és örömben kiáltozták:

—Nahát! Ez a város érti a turistacsalogatást!

Nem hiába szeretik ezt a várost, mert van is miért!

Ennek a városnak talpraesett idegenforgalmi menedzsere van! –hallatszott több helyről is a tömegből.

Innen is, onnan is, dicsérő szavak hallatszottak a remek szervezést illetően, csak szervezés nem volt.

Volt viszont Nagyapa, aki megállíthatatlanul sodródott a turistaáradattal a Dobó tér felé, szekérével együtt.

Szenzáció, szenzáció! –kiáltották a külföldi turisták is lelkesülten, és ismét kattogtak a fényképezőgépeik, pörögtek a videó kamerák, attól függetlenül, hogy német, angol, osztrák, francia, spanyol, vagy bármely nemzet fiai kezében voltak.

Dobó utca butikosai kijöttek parányi üzleteikből és bámulták a szokatlan zajjal vonuló turistákat, akik által közrefogottan, egy aggastyán különös öltözkéiben, egy még különösebb fogatot

hajtott a sok turista ujjongása közepette.

Ami a turisták ujjongását illeti, meglehet érteni.

Ebben az agyon modernizált világban jólesik látni valami olyan dolgot, amely távol van a manapság látható fényes technikai csodáktól.

Nem hasonlít a modern autócsodák egyikére sem, és éppen ezért valami ősi nyugalmat sugároz magából.

S talán voltak olyanok is, akik szívesen visszamentek volna élni abba a hajdani korba, amikor nem volt modern technika, és az azzal járó sok-sok betegség, és természetesen az idegbajból is kevesebbet ismertek.

Még fokozottabban érezték ezt a gazdagabb külföldi turisták, akik legszívesebben egy lakatlan szigeten élnének, mert jómódú életükben az egészségüket még inkább megtépázta már a túlságosan is fejlett civilizáció.

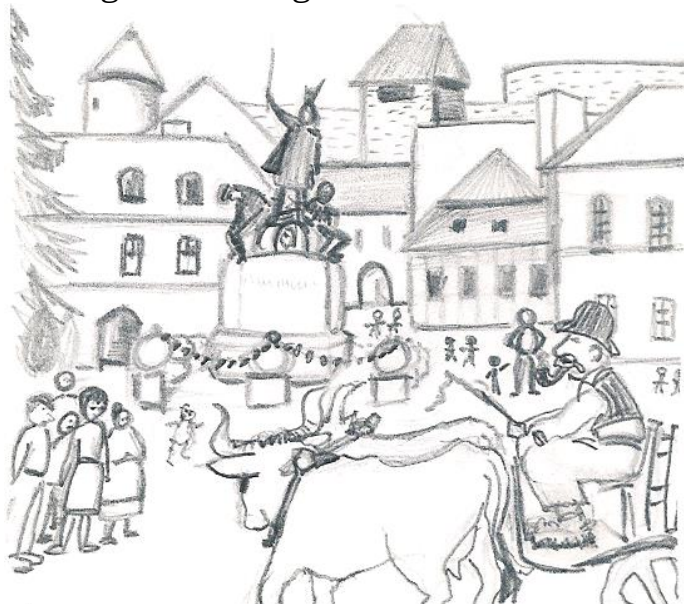
Nagyapa már legszívesebben visszafordult volna az erdei földutakra, azonban becsületessége azt diktálta, hogy a két bekötött zsákot vissza kell adni a jogos tulajdonosának, aki még a Mészvölgyben hagyta el, a piacra való igyekezetében.

Nem sejtette, hogy nemzedékének késői utóda, nem árút szállított azokban a zsákokban, hanem szemetet, amitől jobbnak látta, ha természetvédelmi területen szabadul meg.

Ezért igyekezett ő most a Dobó térre, hogy a piaci vásár forgatagában, a zsákok jogos tulajdonosát megkeresse, és a jogos tulajdonát visszaadja neki.

Ha szegény is volt életében, másét soha nem

kívánta el. Úgy gondolta, neki sem esne jól, ha valaki munkájával szerzett dolgait nem adná vissza, hanem megtartaná magának.

Akkor nézett nagyot, amikor a Dobó térre ért szekérével, amelyet turisták tömege kísért.

—Hol vannak a kofák? –kérdezte az egyik bámészkodótól, amikor megállt a Dobó szobor mellett szekérével, mert nem látta a tejes kofákat, halas kofákat és a zöldséges kofákat sem, akik az ő idejében még hangos kiáltásaikkal kínálgatták az árúikat e helyen.

—Kofák? Nincsenek már olyanok! Ma már kereskedők vannak, és azok a Katona téren árulják portékáikat! –válaszolt a kérdezett, aki Nagypapa szerencséjére, a város lakója volt.

Bizony, a Dobó téren ilyen tájban ez nem kis szerencsét jelent, hogy éppen egy egrit sikerül valakinek megkérdeznie.

Nagyapa ezt hallva, úgy döntött, nem keresi tovább zsákok gazdáját és lerakta a szobor mellé mondván:

Örüljön, hogy eddig is elhoztam! Majd a szekérből teheneit kifogva, a szekér rakteréhez kötözte őket, hogy a szekérderékban hozott szénából falatozhassanak,

Ő, maga is elővette tarisznyástól az elemőzsiát és bicskájával a kenyérből apró darabokat vágott, amikre szalonnadarabokat rakott, nem törődve a koleszterin szintjével, jó étvággal eszegetett teheneivel együtt.

Ez idő alatt a városházáról árgus szemekkel figyelték, amint letelepszik szekérével, és falatozni kezd az igavonó állataival együtt.

A következő percben jelzett az idegenforgalmi menedzser telefonja:

Igen! Igen! Én vagyok! Hogy micsoda?

Én nem tudok róla! Én nem rendeztem semmilyen szekeres felvonulást! – tiltakozott mindenféle gyanúsítgatás ellen és ez után a városházi telefonálón volt a sor, hogy az egyik ámulatból másikba essen.

Telefonálónak nem volt mit tennie, mint azt, hogy a Dobó téren posztoló rendőrt Nagyapához küldeni abból a célból, hogy szekérével rejtélyesen leparkoló aggastyánról megtudjon valamit.

Az, hogy rejtélyes volt ez a szekeres leparkolás senki sem vitathatja. Van annak már

vagy ötven éve is, hogy a Dobó térre szekér gördült be, hogy a várospiacára, az árúját szállítsa.

De hol vannak már azok az idők, ki emlékszik már manapság, ilyen dolgokra?

Bizony úgy elszálltak már azok az idők, mint Nagyapa pipájának füstkarikái szertefoszlottak, kertjének diófája alatt, még a megboldogulása előtt.

A városházi hivatalnok kíváncsisága következő dolgokra összpontosult:

Miféle rendezvény részese, hogy a városháza hivatalnokai nem tudnak róla? Ki küldte, és hát, honnan vette a bátorságot, hogy a macskakővel kirakott Dobó utcán, hajtott be a Dobó térre, amikor ott behajtani tilos táblával mindenféle behajtás tiltva van?

Arról nem is beszélve, hogy hatalmas csődületet okozott. Netalán lázítani akar? De erre, semmilyen engedéllyel nem rendelkezik.

Azt azonban meg kell jegyeznünk, hogy manapság igen szegényesen nézne ki a Dobó tér, ha turisták sokasága, ilyen tájban, nem okozna csődületet.

Dobó téri kéttornyú templom órája, délidő után az egy órát mutatta. Ekkor szalutált a rendőr Nagyapa előtt, aki éppen, hogy befejezte ebédjét a szobor mellett, ahová a nyári napsugár bőkezűen ontotta áldását. Már kalapját emelte éppen fejére, amelynek elején a talált vörös csillag díszelgett. A csillagot, még a Mészvölgybe érve tűzte kalapja elejére, nehogy valaki azt találja mondani: *ő egy kulák bérenc, aki összepaktál a belföldi, és külföldi imperialistákkal.*

Még jól emlékezett az 54 év előtti időkre, és tudta legjobb mindig vigyázni.

—*Jó napot kívánok! Kérem a hajtási igazolványát!*

—*Szabadság elvtárs! –köszönt vissza illedelmesen.*

Hát az meg mi a csuda? –kérdezett Nagyapa értetlenül, hiszen mindenféle igazolvány nélkül is jól tudta hajtani teheneit hajdanán.

—*Az egy olyan igazolvány, amelynek birtokában ezt a tehenes fogatot hajtani szabad! –világosította fel a rend őre.*

—*Nekem olyan még soha sem volt Édes fiam, pedig sokat hajtottam én már tehenes fogatot, meg lovas fogatot a falum határában, de még Eger városában is megboldogulásom előtt!*

—*Akkor kérem a személyi igazolványát!*

—*No Édes fiam, olyat már tudok adni, mert nem régen készítették, és van benne fénykép is. –mondta büszkén, hiszen ebben az igazolványban van az első és utolsó fénykép, ami róla készült. Miután a rend őre kézhez vette, lapozgatta, majd szemeit dörzsölgetve remegő hangon kérdezte:*

—*Mikor született maga Bácsikám?*

—*1871 évében, a Teremtő akaratából!*

*Atyaisten! Akkor maga most 131 éves? –*hüledezett a rendőr és az erősen izzadni kezdő homlokát kezdte el törölgetni iszonyú rémületében.

—*Annyi bizony, Édes fiam! Nem most volt már az, amikor még az anyatej volt táplálékom. Azóta már sok víz lefolyt ott a patakon!* –mutatott Nagyapa a várost átszelő patakra, de a rend őre nem figyelt arrafelé, hanem a kezében tartott igazolványt még

tüzetesebben vizsgálgatta és tovább ámuldozott:

—Én még ilyen idős emberrel soha az életben nem találkoztam!

Minek köszönheti ezt a hosszú életet? – kérdezett tovább, *de az előbbi 131 évre, már több turista is felfigyelt és száj tátva hallgatott.*

—Hogy minek köszönhetem?

Annak, hogy ebből 54 évig halva voltam. Alig pár napja támadtam fel Teremtőm akaratából!

Áldott legyen a neve most és mindörökké!

—Te jóságos Isten! Hát mégis igaz, amit a televízió tegnap este mutatott? Akkor azért viseli kalapjánál a vörös csillagot, mert azt sem tudja, hogy az egy önkényuralmi jelvény, melyet manapság már tilos viselni. Legjobb, ha azonnal leveszi kalapjától!—mondta a rendőr, akinek már Nagyapa köszönése is gyanús volt.

E szavakra egyre több turista gyűlt Nagyapa köré és egyre többen bizonyosodhattak meg arról, hogy ez a szekérlátomás nem idegenforgalmi turistacsalogatás, hanem igenis az oly régóta beígért feltámadás műve.

Közöttük voltak olyanok, akik máris tömeges feltámadás kezdetét vélték elérkezni, ezért máris boldogok, vagy boldogtalanokká váltak.

Történt ez attól függően, hogy kedves hozzátartozója tér e vissza majd az élők sorába, vagy kevésbé kedves, akinek bizony már hagyatéka is köddé vált.

De ha még nem is vált volna köddé, akkor is kinek esne jól most visszaadni azt az örökséget, amit egyszer már végérvényesen magáénak tudott?

Bizony kevesen lennének olyanok, akik könnyű szívvel viselnék el, hogy ma vékonyabb legyen pénztárcájuk, mint tegnap volt. Voltak ám olyanok is, akik holmiféle csalásnak nem dülnek be egykönnyen, ezért egyikük az őrmesterhez ekképpen szólt:

—Őrmester úr!

Nem e javított a születési dátum?

—Nem látni rajta semmilyen javítást, ezért hitelesnek tűnik és egyértelműen olvasható az 1871 évi dátum!

Már pedig, most, ha a 2002-es évet írjuk, akkor ő most, valóban 131 éves!

Azt, hogy a 2002-es évet írjuk, senki sem vitatta, ezért néhány hitetlenkedő közelebb férközött Nagypához és kérdéseket tett fel:

—Bácsikám! *Melyik áruházban vásárolta ruháit?*

—*Egyikben sem!*

Mi magunk vetettük a kendert, amit kapálgattuk, gondozgattunk, amíg meg növekedett, azután kihuzigáltuk szálanként.

Ezután a kenderáztatóban áztattuk vagy tíz napig, majd tiloltuk—törtük, hogy csepűt nyerjünk belőle.

E csepűt a női személyek télen megfonták fonállá, majd fonalat megszőtték vászonná, amiből aztán az ilyen ruhákat szintén mi magunk megvarrtuk. – mutatott vászonruháira Nagypapa.

E mondatokra néhány sunyi alak fülelni kezdett. Valószínű, hogy ezek a sunyi alakok ipari kémek lehettek, mert még közelebb húzódtak Nagypához, és a kémkedő magnójukat is

bekapcsolva, egyikük máris kérdezett:

—*Nem látni ilyen cipőt sem mostanság!*

Lehet, hogy ezt sem az üzletben vásárolta?

—*Nem bizony, Édes fiam!*

Ilyet Te az üzletben nem találsz! És hát nem is cipő ez, hanem bocskor, amit én magam készítettem még a megboldogulásom előtt vastag tehénbőrből!

Azért lehet ezt még mostanság is használni.

Kételkedők közül máris többen szóltak, hogy Nagyapának túl élénk a fantáziája, mert ruhát és cipőt csak nagyüzemekben lehet készíteni

Ezért azonban nem kell rájuk haragudni, mert olyan fiatalok voltak, akik még arra sem emlékezhettek, hogy valaha lombik nélkül is született bébi, így természetesen házilagosan készülhetett a ruha, és persze bocskor is.

Milyen szerencse, hogy a turisták között mindenféle ember előfordul, mint például a néprajztudományok szaktekintélye, egy néprajz tudós is, aki átfúrta magát a tömegen és Nagyapához érve, védelmére kelt:

—*Bácsinak igaza van!*

Még a két világháború között is, de talán még utána is, készített magának a falusi lakosság ruhákat, bocskorokat, de más egyéb használati tárgyakat is! Sőt, még a gyerekjátékokat is maguk készítették.

Hiszen akkor még nem voltak szupermarketek, hipermarketek, ahol manapság már az élelmiszert is megrágra árusítják, nem is beszélve az egyéb árucikkek sokaságáról.

—*Nem kell mindent elhinni!*

Az elmegyógyintézetben—ahol én főorvosként

dolgozom—gyakran találkozok olyanokkal, akik még nagyobbat is füllentenek

Előfordul, hogy Napóleonnak mondja valaki magát, vagy férfi létére azt állítja, három gyereket szült és rajtam keresi gyerekeit. Vagy, ő teremtette a világot, vagy ő már több mint ötszáz éves.

Sőt, olyan is akadt már, aki azt állította, hogy többet tud, mint én, és a zsebkésével akart megoperálni.

Az volt szerencsém, hogy igen erős ápolókat alkalmazok, mert lehet, hogy az óta egy vesével élnék, ha élnék. —mondta a főorvos úr.

—Nem kell ahhoz intézetbe sem kerülni, hogy nagyokat füllentsen valaki.

Itt, mindannyian hallottunk már olyan politikusokról, akik népjóléti társadalmat ígértek a történelem folyamán és még az óta sem jött el. —mondta egy másik jelenlévő.

Valószínű, hogy még egy csomó vélemény és ellenvélemény elhangzott volna, ha egy városházi hivatalnok nem érkezik az őrmesterhez.

Hivatalnok sürgette az őrmestert, hogy ezt a csoportosulást mielőbb szüntesse meg, hiszen semmilyen engedéllyel nem rendelkezik ez a fura, öregember. Szüntesse meg attól függetlenül, ki hány éves és ki mikor támadt felé és, hogy miért nem épült fel még eddig sem a népjóléti társadalom.

Sürgetésnek fő oka az volt, hogy a városháza vendége—az amerikai nagykövet—a protokoll szabályai szerint, az eгри hősöket jelképező Dobó szobrot kívánta megkoszorúzni.

Szoborhoz nem lehetett hozzáférni Nagypától, szekereitől, teheneitől és persze a

tömegtől sem. Nem is beszélve arról, hogy a tehenek rácsos szekér rakteréből kiszórták a szénát a kövezetre és hát egy-két tehen lépényt, elpotyogtattak.

Egy ilyen magas rangú vendég—ilyen körülmények között—nem tehetette tiszteletét a szobornál.

Az őrmester élve hatalmával, befogatta a teheneket a szekérbe és a Katona téri piac felé, irányította a fogatot, Nagyapával együtt.

Nagyapa nem tehetett mást, mint felpakolta zsákokat, szénát és elindult a közeli Katona tér felé, tehenlepényeket otthagya a Dobó tér takarító személyzetének.

A tömeg rendületlenül kísérte a szekeret a piaci kereskedők legnagyobb öröme, akik azt hitték, hogy a legjobb napot élik meg ebben a nyári szezonban, piacra betóduló tömeg miatt.

Ebben persze nagyot tévedtek.

Tévedett Nagyapa is, mert mire a Dobó térről Katona térre ért, a kofákból kereskedők lettek, akik nem akarták magukénak tudni a két degeszre tömött zsákot és azokat szemetes konténerbe, dobták.

Nagyapának kár volt a Mészvölgyből teheneivel elcipeltetni, azonban ha a környezetvédők látták volna mindenképpen megdicsérik—de nem látták.

Annál többet látott viszont Nagyapa, aki nem győzte bámulni a piaccsarnok modern épületét, amelyet már szintén a megboldogulása óta építettek.

Miután mégis csak kibámulta magát, gondolt egyet és belépett az épületbe, ahol asztalaik mellett portékáikat kínálgatták a kereskedők.

Volt ott minden! Sok ismerős zöldség és gyümölcs mellett látott olyan ismeretlen gyümölcsöt, amit az ő idejében még nem árultak e piacon.

Különösen feltűnt neki egy olyan gyümölcs, ami hasonlított az érett uborkához, csak ez fürtökben hevert az asztalon. Rá is kérdezett nyomban:

—Hát ez mi a csuda, Édes lányom?

—Mi lenne? Banán!

—No és, ez mi a csuda? –mutatott ezúttal olyan gyümölcsre, ami hasonlított a tehénrépához, csak körös-körül olyan pikkelyek voltak rajta, mint hajdanán a halas kofa előtt ugrándozó halon.

—Ananász!

—És ez? –mutatott ezúttal egy olyan gyümölcsre, amely egy kisebb almához hasonlított, de ha kettévágták a büszkéhez hasonlított leginkább.

—Ez meg a kiwi!

—Kik termelik e furcsa gyümölcsöket?

—Azt csak a jó Isten tudja. Lehet, hogy a Föld másik oldaláról hozzák!

—Kik eszik ezeket a gyümölcsöket?

—Mindenki, aki meg tudja vásárolni.

—Elég baj az Édes lányom! Bibliában is az van írva, hogy egyed azt a gyümölcsöt, amelyik a Te országodban terem.

Kereskedőnő, gyanúsan nézegette a furcsa

ruhájában szokatlan kérdéseket, feltevő aggastyánt, majd ő is kérdezett:

—Bácsikám! Honnan jött maga, hogy még e gyümölcsöket sem ismeri?

—Onnan a Mennyországból! –mutatott ostorával az Ég felé, mire a kereskedőnő még furcsábban nézett rá, mert neki eddig is az volt az érzése, hogy ez az öregember nem mindennapi egyéniség. Nem olyan, mint azok, kik naponta tömegesen jelennek meg asztala előtt.

Nagyapa máris tovább akart indulni, de egy pillanatra még visszalépett és kérdezett:

—Édes lányom! Ismered e Szidi mamát, meg Marcsa nénit, a két gyümölcsös kofát?

Mindig puttony volt hátukon! Háború után mindig ők vették meg cseresznyémet, amit az erdön át, hátyimban cipeltem Szomolyáról.

—Ugyan Bácsikám! Hol vannak már azok az asszonyok, akik még puttonnyal jártak. Már mind elporladtak réges-régen!

De maga hány éves, hogy még ismerte őket?

—Elmúltam már 131 éves. –válaszolt Nagyapa, mire a kereskedőnő ámulatában olyat csapott az asztalra, hogy az almák sorban gurultak lefelé, de ekkor ő nem várta meg, hogy az utolsó is leguruljon, hanem kiment az épületből szekéréhez.

Itt érte őt az újabb meglepetés. Egy külhoni házaspár, kézzel, lábbal mutogatott valamit, de nem értette őket. Végül is, egy—az idegenek nyelvét is beszélő—turista sietett segítségére:

—Bácsikám! Azt kérdezik ezek a német turisták, hogy mennyi euróért vinné el őket a Dobó téren keresztül a strandig?

—Mondd meg nekik Édes fiam, hogy elviszem én őket a pénzük nélkül is, mert úgy is arrafelé tartok szekereimmel, az unokáim meglátogatása miatt, akik a kanadai városrészben telepedtek meg.

—De Bácsikám! Fogadja el tőlük a pénzt, mert van ezeknek a német turistáknak sok pénzük. Majd az unokáinak ajándékozza.

Én máris azt mondom, hogy húsz euróért elviszi őket. —mondta a tolmács szerepét vállaló turista és látva Nagyapa hajlamosságát a fuvarra, már mondta is a fuvardíjat a németeknek, akik erre rögtön azt mondták: Gút, gút, zer gút.

Ezután a németek széna tetejére telepedtek rögvest, nehogy Nagyapa visszalépjen a fuvartól. Ettől azonban nem kellett félniük, most is és máskor is állta szavát.

Így indult el ismét a nyikorgó szekér, széna tetején ülő turistákkal visszafelé ismét a Dobó tér irányába.

Amikor a Dobó térre érkeztek Nagyapa akkor vette észre, hogy a tér városház felőli sarkában másik szobor is van, amelynek talapzatán katonák karddal a kezükben, törököket vernek. A német turisták ujjongtak örömben. Puha szénán ringatózva élvezték az utazást és kiáltozták:

—*Szenzáció! Gút, gút, zer gút!*

De akkor kiabáltak volna csak igazán, ha sejtik azt is, hogy a szekér hajtója egy olyan ember, aki Jézuskrisztus után elsőnek támadott fel Teremtőjének akaratából.

Ezt azonban nem sejtették.

Nagyapa egy másik szobrot figyelve jött rá arra, hogy megboldogulása előtt még nem volt azon

a helyen, mert arra biztosan emlékezett, hogy ott a zöldséges kofák asztalai álltak és Rozi mama is ott árulta az ő cseresznyéjét.

—„Sok minden megváltozott! „—idézett magában unokája hozzá küldött leveléből és igazat kellett adnia abban, ami a sok változást illeti.

Jókai utcába hajtott be a Kossuth Lajos utca felé haladtában, amikor a német turisták Nagyapa vállát lökdösve mutattak a „behajtani tilos” táblára, ami az utca elején az ide való behajtást tiltotta. Azonban ő még a megboldogulása előtt, ilyen táblát nem látott. Így ez most sem érdekelte.

Különben is, még a hajtási igazolványát sem tudták volna elvenni, olyan papírja soha nem is volt!

Amikor a strandhoz értek, német turisták leszálltak szekéréről és a széna felét is magukkal vitték, mivelhogy az a fenekükre ragadt, de ők ezen csak tovább nevettek, majd Nagyapa kezébe húsz eurót csúsztattak. Nagyapa a kapott pénzt, vászonnadrágja zsebének mélyére nyomkodta, nem is sejtve, hogy egy havi nyugdíja ettől nem sokkal több.

Alig tudott az Érsekkertbe behajtani megboldogulása óta oda épített sok akadálytól. Amikor ez mégiscsak sikerült, meg sem állt a szökőkútig, amely szintén ismeretlen volt neki, éppen úgy, ahogyan a sportcsarnok is.

Csak a gesztenyefák némelyike és a platánfák voltak számára ismerősek, mert tapasztalnia kellett, hogy azoknál is úgy van, mint az embereknél, hogy az öregebbek fiatalabbakkal cserélődnek fel.

Szökőkútnál, fiatalok és idősök egyaránt hűsöltek a júniusi nagy melegben, amelyből több sugárban is tört a víz az ég felé. Párolgó víz függönyét napsugarak törték át, amely így a szivárvány minden színében tündökölt

Itt is,—mint másfelé is a városban—az emberek hamar észrevették Nagyapát és kíváncsian állták körbe, amint a kút medencéjéből merített vízzel teheneit megította.

Ő azonban nem adott sok időt a bámészkodóknak, mert késődelutánra járt az idő és igyekeznie kellett, hogy mellékutakon unokái házához mielőbb odaérjen.

Kanadai városrész templomának tornyában hetet ütött az óra, amikor legkisebb unokájának – aki már szintén a hetedik évtizedet taposta—háza előtt megállította tehenes fogatát.

Bizony még mellékutakon sem volt könnyű dolga idehajtani ebben az örült nagy autóforgalomban.

Nem értette, miért dudálnak rá állandóan, amint teheneivel cammogott az unokák háza felé vezető úton.

Mint ahogyan azt sem értette, hogy az autóikkal, sokkal gyorsabban haladnak, mint ő, és mégis gyorsabban akarnak hajtani, hiszen azért kürtölnek rá állandóan.

Az unokája már háza előtt várta Nagyapát, aki szintén olyan őszhajszálakat tudott magáénak, mint Nagyapa. Bizony már neki is unokái vannak, de ezek még nagyon fiatalok—gyerekek.

Nagyapa kezét kalapjához emelve szólta az idős

emberhez, akit nem ismert meg. De hogyan is ismerte volna meg, amikor gyerek volt akkor, amikor ő a másvilágra költözött:

—*Dicsértessék a Jézuskrisztus Édes fiam!*

Meg tudnád e mondani, melyik házban lakik S József, az én unokám?

—*De nagyapa, hát nem ismer meg? Én vagyok Józsi unokája! Én rögtön megismertem magát. – mondta értetlenül és egyben szemrehányóan, amiért Nagyapa nem ismerte meg, aki a szekérről való leszállással is foglalkozott.*

Miután Nagyapa sikeresen földet ért, tanácstalan arccal nézett a megboldogulása óta ugyancsak megöszült unokájára:

—*Szentséges Istenem! Te volnál az én unokám igaziból?*

Hát Te egy ősz hajú öregember vagy!

Amikor én utoljára láttalak, mint virgonc kis gyerek futottál az alvég poros földútján, úgy, hogy a libák alig tudtak lábad elöl elmenekülni! Sőt, volt olyan, hogy néhányat még el is tapostál a lustábbak közül.

Most meg, úgy meg vagy öregedve, mint a falusi nénéd, meg bátyád, akiknek haja fehérebb a mi házunk falánál. Úgy totyognak jártukban-keltükben, mint legelőről jól lakottan hazatérő libák a naplementénél.

Azt pedig remélem tudod, hogy a házunk falát, minden húsvét előtt meszeltük olyan fehérre, hogy az a fehér hónál is fehérebb lett.

—*De Nagyapa! Hogyne lennék megöregedve, amikor maga 54 éve pihen, alszik egyfolytában, amióta csak megboldogult.*

Csak aludt, meg aludt és figyelmen kívül hagyja,

hogy ki ébren van, az bizony öregszik.

Már a hetedik évtizedemet töltöm én is. Az eltelt évtizedek alatt sokszor kinyílott az ibolya a Deber akácosában. 54-szer hullajtották le lombjaikat a gyümölcsösök fái az őszi élekezésével. Mintahogyan a Kánya patak medrében is sok víz lefolyt a megboldogulása alatt. —próbálta meggyőzni a feltámadót a hajdani Józsi unoka, aki már szintén idős ember.

Jobban tette volna, ha a gyümölcsösök lombhullását egyáltalán nem emlegeti, mert Nagypának szunnyadó haragja, úgy izzott fel, mint az erdőtűznél a száraz fa parazsa felizzik, amikor szél lebben:

—*Jobb lett volna Édes kis unokám, ha azokat a gyümölcsösöket egyáltalán nem emlegeted!* – jegyezte meg Nagypapa epésen és ismét úgy látszott, mintha a földi stressz okozna enyhén haragos kékülést a mélyen barázdált arcán.

—Mert, akár a Gyűr, akár a Gyep, akár a Kutya hegy, Métyi hegy, vagy bármelyik gyümölcsöst nézzük is, mindegyiknek az a baja, hogy nem kapálta senki az én megboldogulásom óta.

Pedig mennyi verejtékembe került, amíg a napszámos munkabéremmel megkerestem a földre való pénzt és megvásároltam valamennyit. De nem azért, hogy az unokáim a megboldogulásom után elherdálják.

Bejöttetek D. bátyáddal lakni a városba azért, hogy ne kelljen kapálnotok, hanem helyette a flaszterón korzóztok, moziba jártok, otthon meg a jó gyümölcsösök sorra kiszáradnak.

—De nagyapa! Csendesebben beszéljen már, mert az egész utca minket figyel!

És valóban, már az egész utca hallgatódzott. A szekér zörgésekor kijöttek az utcára és kitartóan füleltek. Tudni akarták kicsoda ez a haragos aggastyán, aki divatosnak egyáltalán nem mondható ósdi ruhájában, a szekérével most érkezett.

Ha tudták volna, hogy a szekér utasa, egyenesen a Mennyországból érkezett, még szorgalmasabban fülelnek. Szerencsére nem tudták. Így, amikor Nagyapa unokájával bement az udvarra, már nem hallgatóztak tovább.

Miután bementek az udvarra, Nagyapa a kis területű kertben nézelődött és úgy tűnt meg volt elégedve az ott látottakkal, de mégis kényes kérdéseket tett fel:

—Mondd meg nekem Édes unokám!

Jó Nektek ebben a szorosságban élni, ahol mindig egymást bámuljátok a szomszédokkal? Úgy éltek, mint nálunk a galambok a galambdúcban.

A faluban bőven van hely, senki zörgését nem kell hallgatnod, mert a szomszéd is távolabb lakik.

Jobb lesz, ha minél előbb visszaköltözől arra a csendesebb vidékre és a nagy zörgés helyett, a madarak énekét hallgatod, amíg itten meg nem süketülsz!

—Nem tehetem Nagyapa! Itt élnek már a gyerekeim és az unokáim, meg aztán úgysem lenne már erőm kapáláshoz, mert láthatja, mennyire megöregedtem én is.

—Hát annyi bizonyos, hogy megöregedtél, de

miért jöttél el a faluból?

—Azért, mert a termelőszövetkezet elvette a földünket.

De ha el nem veszi, akkor sem éltünk volna már meg abból a négy hold földből, ami örökségül jutott a négy unokájának.

—Gyerekeid, unokáid hol laknak?

—Ők is itt laknak a városban. Majd elmegyünk meglátogatni őket.

—Édes unokám, most nincsen annyi időm, de ha legközelebb bejövök a városba, ígérem, meglátogatom őket.

De addig is, itt van egy kis pénz, és vegyél nekik valami ajándékot. —mondta és a zsebéből előkotort eurókat boldogan nyújtotta át.

—Nagyapa! Honnan van magának ennyi pénze és ráadásul euróban?

—Turisták adták a városban.

—Miért adták? Ez sok pénz!

—Mert megengedtem nekik, hogy a szekérre ülhessenek.

—Biztosan megbámulták mindenfelé amerre csak járt.

—Meg bizony! Le is fényképeztek gépeikkel, meg a kamerájukkal. Dobó téren meg különösen sokan lefényképeztek. —mondta és elsorolta a riporterekkel történt kalandjait.

A két idős ember, a nagyapa és az unoka, sok mindenről elbeszélgetett. Az 54 év távollét alatt bizony sok minden történt a családban, a világban meg annál is több.

Miután jól kibeszélgették magukat, a ritka vendég elköszönt, hogy a közelben élő másik

unokáját is meglátogassa. Ő a D. unoka, aki levelet írta számára a Túlvilágra.

Ebben a levélben megírt dolgok tették őt annyira kíváncsivá, hogy a Mennyországot elhagyva, a Földre látogatott.

—Isten veled édes unokám! Majd találkozunk, ha újra meglátogatlak, de ha nem, akkor a Mennyországban bizonyosan találkozunk.

Ez utóbbit olyan bizonyossággal mondta, hogy, aki mégiscsak hallgatódzott, annak nem lehetett kétsége afelől, hogy ha máshol nem is, de a Mennyországban mindenképpen találkoznak.

Erről a találkozásról azonban a hallgatódzók közül nem lesz mindenkinek lehetősége meggyőződni, mert annyi hely még a Mennyországban sincsen, hogy mindenki elférjen.

Amikor Nagyapa a D unokájához ért a lassan haladó szekérével, a Nap már vörösös palástját öltötte magára, és készülődött elköszönni a Galagonyás szőlővel teleültetett dombja mögött.

D. unoka már messziről hallotta a közeledő szekér nyekergő kerekének zörgését és a háza előtt várt.

Persze, arra való a telefon is, hogy még a szekér zörgése előtt tudomására jusson az érkezése.

Amikor a szekér megállt, egy percig némán néztek egymásra.

A nagyapa korú unoka azt gondolta:

—Nohát! Nagyapa nem változott semmit a megboldogulása óta!

Az aggastyán meg ezt gondolta:

—Nohát! Ez a vénember lenne az én unokám?
Miután megölelték egymást, ezt mondta:

—De meg öregedtél Édes unokám, mióta nem találkoztunk!

—Hogyne öregedtem volna, amikor már én is a hetedik évtizedet taposom!

—Édes unokám! Először is köszönöm, hogy a régi ígéretedet teljesítetted és levelet írtál nekem a Túlvilágra.

—Szívesen írtam Nagyapa! Bár sok jót nem írhattam abban a levélben, amelyet elolvasva bizonyára elkeseredett.

—Ami igaz, az igaz. Bezzeg nem sok jót írtál. Ám a nem régen történt feltámadásom óta tapasztalnom kellett, hogy igazat írtál.

Ami legjobban fáj nekem az, hogy földjeimet elhagytatok, és bizony az elparlagosodott.

De fáj nekem az is, hogy a lakásban és a portán található eszközeimet is hagytatok tönkre menni, pedig mennyire féltettem azokat esőtől, hótól.

Oda veszett a szövőszék, guzsaly, gereben, de még a pipám is. Nem sorolom tovább az elveszített eszközeimet. Nem hagytatok semmit belőlük, ami rám emlékeztetett volna Titeket a megboldogulásom után.

Kitettétek az esőre, hóra, vagy a régiség kereskedőnek eladtatok fillérekért, csakhogy ne foglalja a helyet fényes szobáitokban, melyeket fényes holmikkal raktatok tele, amiknek legtöbbje haszontalan kacat.

Legalább Múzeumba adtátok volna, ahol néha megtekintenétek őseitek eszközeit és emlékeznétek

rájuk

Pedig jobban tennétek, ha ilyen dolgokra is ügyelnétek, mert amilyen példát mutattok utódaitoknak, olyat kaptok majd vissza tőlük.

A megboldogulásotok után, nem sok tavasz és őszi következik, amikor az emléketek úgy szertefoszlik számukra, mint az én pipám füstje szertefoszlott hajdan a kerti diófánk alatt. – bölcsekedett a feltámadó és szavainak bizonyosságául megszívta pipáját, amelynek füstkarikái most is egyre ritkuló karikákban igyekeztek a felhők fölé. Ott aztán végképpen eltűntek mindenféle kíváncsi szem elől.

Talán éppen a Mennyország felé igyekeztek azok is, az ott lakóknak jelezve, hogy Nagyapa visszavágyik arról a bűnös sárgolyóról, amelynek Föld a neve.

A Nap izzó korongja napi útját befejezve, vörös színbe öltözve bukott le a Galagonyás domb szőlősorai mögött, miközben a Kárpát utcai házak falát bíbor színűre festette. Talán gyorsabban is tűnt most el, mint máskor, vagy csak a beszélgetőknek támadt olyan érzésük, hogy az idő jobban rohan a kelleténél.

Pedig az most sem sietett jobban, annak ellenére, hogy a Föld nevű sárgolyó másik oldalán már bizonyára várták, hogy a sötétséget mielőbb elűzze arról a tájról.

Miután megvacsoráztak, unokája és annak felesége kérte, hogy a szobában hajtsa álmra fejét.

Ennek a kérésnek ő nem tett eleget, mert nem érezte volna magát jól a fényes bútorok között,

amelyek, olyan csillogóak voltak, hogy az ő idejében csak gazdag házakban léteztek hasonlóak.

Beszélgetni sem volt már kedve, hiszen a többi unokájával minden sérelmét megbeszélte.

Ez már egy más világ! Akkor még—az ő idejében —nagyon ritkán lehetett látni még olyan autót, ami az alvég poros utcájára véletlenül odavetődött.

Manapság pedig már annyi van belőlük, mint hajdan a falu kaszálóin fűszál volt. A kaszálók fűszálai nem rontották a levegőt, míg az autók ontják magukból a bűzt, amely ki tudja mennyi bajnak okozója.

—Édes unokám! Mielőtt álomra hajtanám fejemet szekérre terített szénán, elköszönök Tőletek. Olyan korán kelek, hogy Ti még javában alusztok.

Korán indulok visszafelé azon az úton, amelyen érkeztem a városba. De az is lehet, hogy még a falumnál is tovább megyek. Ez utóbbi szavakat azonban csak suttogta magában.

—Legfeljebb egy kis kitérőt teszek a leveledben megírt nagy üzlet felé, amely mint írtad Felnémet felé található.

Nagyon furdal a kíváncsiság, milyen lehet egy olyan üzlet, amelybe a mi templomunkból akár még tíz is bele férne.

—De Nagyapa! Az odva vezető úton olyan nagy a forgalom, hogy még valami baja eshet.

—Olyan korán indulok, hogy más emberek még akkor fordulnak át a másik oldalukra. – nyugtatta meg idős, aggódó unokáját a még idősebb Nagyapa, majd fekhelyét a szekéren elkészítve ismét szólt hozzájuk:

—Isten legyen Veletek édes gyermekeim!
Vigyázzatok magatokra!

—Isten áldja Nagyapa! Isten áldja és szerencsés megérkezést!

Ezt a szerencsés megérkezést a faluba kívánták. De hát, a kívánságok nem mindig teljesülnek úgy, ahogyan azt szeretnék.

Bizony, el volt már fáradva! Még egy hetvennyolcvanéves ember is elfáradt volna egy ilyen út megtétele után, még akkor is, ha a Mennyországból a Földre vezető utat nem számoljuk. Aki pedig 131 éves, még inkább elfárad.

Amikor fáradt testével végig nyúlt a szekérre terített szénán, a Kárpát utca társasházi lakásainak ablakaiból még fény szűrődött be a családi ház kicsinyke portájára. Majd azok az ablakok is elsötétültek.

Csak az égbolt milliárd csillaga világított a távoli égbolton, ahol a Mennyországot is csak sejteni lehetett, hogy merrefelé van, a nagy messzeség miatt.

A kerti fenyőfákról bogarak ciripelése hallatszott még egy ideig, majd ők is elnémultak, mert pihenőre tértek. Talán azért, mert messze keleten már közeledett egy újabb nap hajnala, alig-alig észrevehetően.

A feltámadó, ha aludt is valamit, nagyon kevés lehetett. Többnyire azon töprengett, hogy érdemese másoknak is feltámadni erre a Föld nevű sárgolyóra, ahol annyi, de annyi minden megváltozott, hogy a tájékozatlan feltámadó—akik közül valójában keveset várnak vissza—boldogtalan lesz.

Boldogtalan, mert más eszközök, más tárgyak vannak az ő idejéhez képest. Amit a megboldogulásakor szép dolgokat itt hagyott, mindennek nyoma veszett. Eltűntek a mindent felörlő időnek végtelen óceánjában. Mert megőrül az mindent. Legyen a köszikla akkor is, győzedelmeskedik fölötte.

Nem lehetett több éjfél után kettő óránál, amikor a tehenei nyakára a jármot felrakta.

Várost a mélységes csend úgy ülte meg, mint zimankós téli időben a Bükk hegységből észrevétlen leereszkedő köd.

Négysávos úton indult el, a cammogó tehének által vontatott, nyikorgó szekér az északi városrész irányába.

Majdnem egy órányi idő telt el, amikor a dohánygyárat elérte.

Egy—egy autó száguldott el időnként mellette, melyeknek vezetői értetlenül bámulták a főútvonalon lassan gördülő szekeret, amelyből manapság még falvakban is ritkán látni egyet, ha, egyáltalán látni, főútvonalon azonban egyáltalán nem gördül belőlük egyetlenegy sem.

Persze, hogy nem látni, amikor tiltva is van!

De nem Nagypának!

Ő nem ismerte e táblákat, mivel az ő idejében ezeknek ismeretét nem kérte rajta számon senki sem, főleg nem falujában.

Nyugodtan ült tehát a szekér ülésén. Pőfékelő pipája szájában, amely időnként úgy izzott fel, amikor szívott egyet rajta, mintha egy szentjánosbogár röpködne a korahajnali

szürkületben, de errefelé azok sem röpködnek.

Amikor viaduktot elérte a főútvonalon, már gyakrabban suhant el autó a szekérral azonos irányban futó párhuzamos sávban.

Vezetőik dudálással jelezték meglepetésüket a lassan gördülő szekér látványa miatt.

Nem egy közülük arra gondolt valóság ez, vagy az éjszakai álm folytatása. Bármit is gondoltak, gyorsan tovább robogtak. Mire a hitetlenkedő szemüket is, megdörzsölték a szekér annyira elmaradt, hogy nem láthattak belőle semmit.

Ezek után nem lehet csodálkozni azon sem, ha az éjszakai álm részének tulajdonították a cammogó tehenek által vontatott szekér látványát, amely csigalassúsággal, megállíthatatlanul dőcögött a hipermarket felé.

Bármit is gondoltak, a feltámadót már nem lehetett megállítani, hogy a nagy üzletet el ne érje.

Amikor végre elérte, a Nap bágyadt sugaraival kukkantott be a városba az Eged hegy irányából, és szépen araszolgatott egyre feljebb a Mennyország irányába.

Az óriási üzlet parkolója jóformán üresen csalogatta a vásárlókat, hiszen olyan korán volt, hogy a leendő vásárlók nagy része még most fordult csak másik oldalára, hogy szebbeket álmodjon az előző álmainál.

Ám az idő akkor sem áll meg, ha az álmok szebbek a korábbi álmoknál, és ezért biztosan számítani lehetett arra, hogy a vásárlók hamarosan megjelennek autójukkal az üzlet terjedelmes parkolójában.

Nagyapa kifogta teheneit a szekereből, és odakötözte a szekér oldalához, amelyen az otthonról hozott széna már jócskán megfogyatkozott ekkorára.

Nem igen figyelte, hogy szabályosan parkol e, és persze azt sem tudta mire való az egyik parkolóhelyet a másiktól elválasztó jelzett vonal.

Otthon sem kellett erre figyelnie, hiszen a falu határa annyira tágas volt, hogy ilyesmivel nem kellett törődnie a megboldogulása előtti időkben.

Miután nyakába akasztotta elemózsiás tarisznyáját, az eddig füstölgő pipájára is rányomta kupakját, és így kialudt pipáját szájában csüngetve, készült belépni hipermarket ajtaján.

Ekkor nézett ő nagyot, hiszen az ajtónál senkit nem látott, mégis megnyílt számára. Ezen nem töprengett sokáig, hanem vevőszolgálathoz lépve, illedelmesen köszönt:

—Dicsértessék a Jézuskrisztus!

Adjon Isten jó reggelt!

Egészségekre az éjszakai nyugalom, Édes gyerekeim! Még eső is lehet a mai napon, mert az Eged hegy, és a mögötte levő többi hegyek kisé párába burkolóztak.

Vevőszolgálat munkatársai—az éjszakai unalmas ügyelet után—ásításaikkal küzdöttek. Olyan váratlanul érte őket ez a bőséges köszönés, hogy hamarjában nem tudtak válaszolni, csak dadogtak rá valami érthetetlen szavakat.

Persze, ezért nem kell mindjárt azt gondolni róluk, hogy ők olyan udvariatlanok, akik még a köszönést sem fogadják. Minden ilyen megállapítás igazságtalan lenne velük szemben.

Manapság nincsen már ideje senkinek sem, arra, hogy köszönésképen egy egész litániát elmondjon, vagy esetleg végig hallgasson.

Manapság már az is hosszúnak számít, ha valaki végig mondja azt, hogy „jó reggelt, vagy jó napot.”

Sokkal kevesebb idő alatt lehet ezt kimondani:

„Jó reg..., jó nap.”

Az ásitások után—mire végül is felébredtek—szemüket dörzsölgetve, értetlenül figyelték az aggastyánt. Első ránézésre az volt a benyomásuk, hogy egy Munkácsy képhez lett hűtlen, mivelhogy annak vásznáról szökött el.

Zsiros kalapja, vászonnadrágja, vászoninge, bocskora, szájából lecsüngő, kialudt pipája, mindenképen egy letűnt kort idézett. Nem is beszélve a nyakába akasztott címeres táskáról és kezében tartott szijostorról.

—Jó reggelt Bácsikám!

Miféle ruhát visel maga, hiszen ilyen ruhát még nálunk sem lehet vásárolni?

Nem is vásároltam én ezeket, hanem még a megboldogulásom előtti időben mi magunk készítettük!

—Hogy érti azt, hogy a *megboldogulása* előtti időből való?

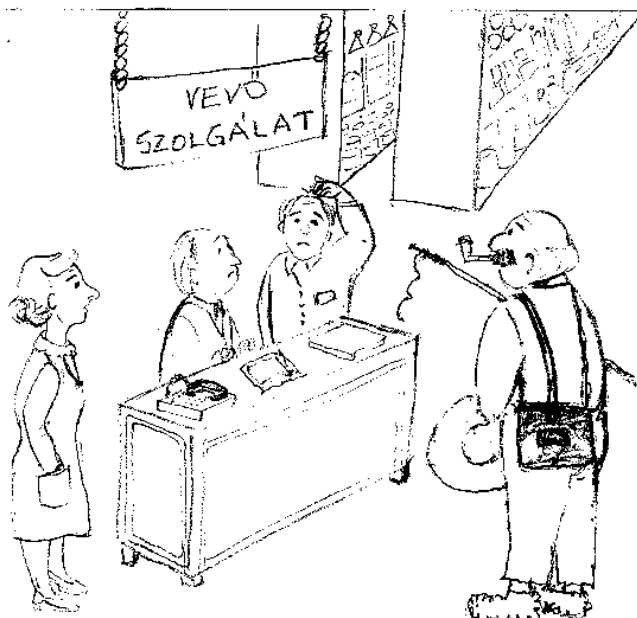
—Hát úgy, hogy amikor még nem haltam meg és itt éltem a Földön, ugyan úgy, mint Ti éltek most, Édes gyerekeim.

—Él maga most is! –suttogta a vevőszolgálat munkatársa és társaira nézett elképedve, de azok még rémültebben figyelték az aggastyánt, és azon

töprengtek, hogy az előbb felébredtek-e igazán, vagy nem.

—Élek bizony, mert a napokban feltámadtam, a Teremtő akaratából!

Legyen áldott az Úr neve most és mindörökké!
—mondta, és magabiztosan, büszkén, nyújtotta a személyi igazolványát.

Hát ez borzasztó! –rémüldözött tovább az egyik munkatárs, amikor a születési dátumot elolvasva, az 1871-es évszámot suttogta a társainak. Máris megállapíthatta, ha a 2002-es évet írjuk, akkor Nagypapa most valóban 131 éves.

—Úgy néztek a Bácsira, hogy valószínű ő a

világ legöregebb embere! –mondta, és máris visszaadta Nagypának a nagy becsben tartott igazolványát.

Miután egy percig—a meglepetés miatt—még szótlánul nézték az aggastyánt, egyikük kedvesen kérdezte:

—A Bácsi mit szeretne vásárolni?

—Nem tudom, van-e olyasféle árú, ami nekem kellene.

Pedig ez igen nagy üzletnek látszik, sok fényes holmival, amiről írt is nekem az unokám a Mennyországba.

Amint ezt mondta még furcsábban, néztek rá és máris az időskori agyér elmeszesedésére gondoltak, de a ruházatát nézve és a beszédjét hallgatva, ebben sem voltak bizonyosak.

—Tessék csak mondani mi kell?

Van itt minden!

—Hát, először is Édes lányom egy jófajta lócs kellene a kint álló szekerehez. Ami most van nagyon régi már, és bizony a szű is, megette.

Lócs nélkül pedig, semmit sem ér a szekér, ezt elhíheted nekem Édes lányom.

Szekeret nem lehetne megrakni e nélkül, mert minden lehullana róla, ha a szekér oldala ennek hiányában kidúlne. De még a vendégoldalt sem tudnám helyére tenni, amikor szénámat szállítom a rétről hazafelé.

Nem beszélve arról, hogy az ülés deszkáját sem lehetne emiatt helyére tenni, amelyen én ezzel a fáradt testemmel ücsörgök. Márpedig nekem le kell ülni, ezt elhíheted nekem, mert az elmúlt 131 év nagyon megviselte a csontjaimat.—bizonygatta

Nagyapa a lócs rendkívüli fontosságát, a vevőszolgálat munkatársainak, akik csendben hallgatták az aggastyán részletes magyarázatát az igen fontos szekéralkatrész mielőbbi pótlásáról. Munkatársak most voltak csak igazán bajban.

Csak néztek egymásra úgy, mintha valamelyikük okosabb lenne, de végül rájöttek, hogy egyikük sem ismeri ezt az áruféleséget.

—*Lócs! Lócs? Hát az meg milyen lehet?* – szólalt meg végül egyikük restelkedve, hogy vevőszolgálati munkatárs létükre, egyiken sem ismerik a keresett áruféleséget.

Milyen szerencse, hogy az üzletbe érkező vásárlók között, olyan idősebb úr érkezett, aki falun élte gyerekkorát. Amikor meghallotta az előbbi párbeszédet a vevőszolgálat segítségére sietett:

—Már megbocsássonak, a lócs valóban a szekér tartozéka.

Mégpedig egyik vége a szekér tengelyéhez van rögzítve, másik vége meg a szekér oldalához.

Minden szekéren négyet találunk, és a szekéroldalát tartja a kidülés ellen.

Miután az idős úr, ó magyarról, új magyarra fordította Nagyapa kívánságát, a vevőszolgálat máris megbánta azt a könnyelmű kijelentést miszerint „*Van itt minden!*” Ezért máris, kezüket széttárva, sajnálkozva jelentették ki:

—Sajnos ez nincsen!

Ezután, Nagyapán volt a sor, hogy újabb kérdésével álljon elő:

—Hát akkor a kerekemhez küllőt lehet e kapni?

A vevőszolgálat újabb bocsánatkérés mellett ismerte el, hogy a számítógép—a sok-sok árukínálat között—ennek létezését is tagadja.

—A pipadohányom tartásához dohányos zacskó van-e ebben a nagy üzletben, amelybe a falunk templomából akár tíz beleférne?

Ekkor, egy kis öröm suhant át a munkatársak arcán, hogy végre olyasmit kér ez a sírból pottyant aggastyán, amihez hasonlóval tudnak szolgálni.

—Ha nem is zacskót, de dohányosszelencét tudunk adni!

—Én azt nem tudom használni!

Nekem a zacskó a jó, amit a vászonnadrágom korcába beköthetek.

—Olyan sajnós nincsen! –mondta sajnálkozva a kis hölgy.

—Hogy lehet az, hogy nincsen?

A sok sertésnek—amit leölnék—hová teszik a húgyhólyagját?

Abból készítettem én valaha igazi dohányos zacskót! Disznóöléskor felfűjtam a húgyhólyagot. Ez száradt egész télen, és tavasszal pedig, jó puhára dörzsölgettem.

No látjátok! Így készül az igazi dohányos zacskó!

Nagyapa részletesen ismertette a dohányos zacskó elkészítésének módját. Azonban mégsem látszott vevőszolgálat dolgozóin, hogy jövőben ők maguk fognak hozzá annak elkészítéséhez, csak pusztán azért, hogy ez az árucikk sem hiányozzon az áruház óriási készletéből.

E helyett kezüket széttárva mondták:

—*Sajnos nem szolgálhatunk ezzel sem!*

—A Teremtésit, hát semmi hasznos dolgot nem tartanak egy ilyen nagy üzletben?

—Ugyan Bácsikám! Hogy mondhat ilyet? Tessék széjjelnézni, hogy milliónyi hasznos árut tudunk ajánlani a kedves vevőinknek!

Tessék velem jönni, megmutatok sok mindent, vagy amire kíváncsi kérdezzen! –mondta a fiatal csinos hölgy sértődötten és készségesen indult Nagypával az irdatlan nagyságú hipermarket belsejébe.

Nagypapa szájátva bámulta az áruféleségek tömegét.

Hol erre, hol arra bökött rá a kezében tartott ostorával és kérdezte melyik árúnak mi a neve, és melyiket mire lehet használni.

Egyik nagy állványos polcon különböző flakonok, úgy sorakoztak egymás mellett, mint a hajdani szőlőjében a szőlőtőkék sorakoztak egymásután.

Csak azokat a szőlőtökéket tudta mire valók, míg ezeket a műanyag flakonokat nem sejtette, mit rejtenek, ezért rábökött ostorával és kérdezett:

—*Édes lányom! Hát ezek mire valók?*

—*Ezek szépítőszerek. Főleg a nők használják, de már férfiak is egyre többen használják manapság.*

—*Csak azt ne mondd, hogy már Te is használod?*

—*Pedig már használom én is Bácsikám!*

—*No, akkor meg is nézheted magadat negyvenéves korodra, mert akkorára olyan barázdás lesz arcod, mint az én ekém után a felszántott föld!*

—Miért tetszik ezt mondani Bácsikám?

—Azért, mert az én időmben az ilyen szép, fiatal nők még nem kenték magukat bizonytalan eredetű, kenőccsel, kenteficével, mégis olyan szépek, olyan pirosposztságok voltak, mint a piros alma.

Bezzeg a gazdagabbak akkor is használtak valami kenőcsöket, de meg is ráncosodtak idő előtt!

Vevőszolgálat csinos munkatársnője ezekre a szavakra kisé elpirult, de ez nem jelentette azt, hogy ő már a továbbiakban nem fogja használni az itt található szépítőszereket.

Fejét már teletömték a gyártók reklámjai, ezért nem hitte el, hogy az ő korában közönséges szappannal mosakodva is szép lehet valaki. Talán attól félt, ha ránctalanítónak mondott krémmel nem kenné magát, ráncosabb lenne a késő őszi aszalt szilvánál.

Egyre több polc mellett haladtak el, és a 131 éves aggastyán egyfolytában kérdezett:

—Édes kislányom; hát ezek micsodák? – mutatott az üvegszerű műanyag flakonokra, amelyek a megboldogulása előtt még valóban üvegből voltak.

—Ezekben üdítőitalok vannak. Különböző kellemes italok és ásványvizek.

—Manapság ezekkel szennyezitek el a természetet. Ezért nem ihatók már azok a kevés források sem, amik még csergedeznek a kegyes Teremtő szent ege alatt!

Nagyapa végül meguntta nézni a hipermarket óriási mennyiségű áru kínálatát. Azon töprengett, hogyan lehetett élni az ő idejében, amikor még az

ilyen árukból semmi sem létezett, melyeknek csomagoló anyagával szeméthegek nőnek mindenfelé. Erdőkben, utak mellett, egyszóval mindenhol bőségesen lehet velük találkozni.

Feje már kábult a látott árúk bőségétől, amelyek nélkül szerinte lehetne élni a Földön, mint ahogyan az ő idejében éltek az emberek.

Végül úgy lépett ki a hipermarket épületéből, hogy nem tudott vásárolni lócsöt, szekér küllőt, de még dohányos zacskót sem.

Kint a parkolóban az emberek kíváncsi tömege, úgy állta körül a szekeret, mintha annak látványa miatt jöttek volna az óriási üzlet tájékára.

Amikor Nagyapa visszaérkezett szekéréhez, a kíváncsi tömeg gyorsan nyílt meg előtte, mint ideérkezésekor a nagy üzlet ajtaja.

Látni akarták, hogy a szokatlan öltözékű ember, miképpen fogja teheneit szekér elébe. Hogyan indul el az egyre nagyobb forgalmú főútvonalon, hiszen a város ez időtájra már teljesen felébredt, a csúcsforgalom uralta az utcákat, utakat.

Feltámadása óta eltelt rövid idő alatt végképpen megérlelődött benne a gondolat:

„—*Kár volt feltámadni!* „

Nincsen semmi olyan dolog, ami miatt mást kellene gondolnia.

Nincsenek már hasonlóan gondolkodó emberek. Nincsenek meg az ő korának eszközei. Ez egy teljesen más világ. Számára ez az élet inkább teher, mint boldogság.

Báméskodó tömeg szemeláttára ilyen

hangulatban kanyarodott rá a négysávos útra a szekér elé befogott teheneivel.

Szájában ismét füstölgött pipája, amelynek meggyújtási ceremóniáját szájtátva figyelték, amin nem is lehet csodálkozni, hiszen manapság az emberek úgy tudják, hogy tüzet csak gyufával és gázöngyújtóval lehet gyújtani.

Az, hogy csiholó vassal, kővel és taplóval is lehetséges, senkinek nem jutna eszébe még akkor sem, ha az előbbi modern tűzgyújtó szerszámok hiányában csonttá fagynának télidőben.

Azon, hogy hajnali órákban akadálytalanul gördült a szekér, nem lehet csodálkozni, hiszen még gyér volt a forgalom. Mostanára, úgy megszorodott az autók száma az egyre tömöttebb utakon, mint a vizet szomjúhozó réten egy kiadós zápor után, a fűszálak gyarapodnak.

Csikorogtak az autók kerekei. Vezetőik fülsüketítő dudálás mellett jelezték nemtetszésüket, amint Nagyapa nyikorgó szekérével kigördült eléjük a főútvonalra.

Az első reagálása mindezekre az volt, hogy túl sok ismerőse került ebben a városban. Legalább annyi, mint hajdan falujában, vagy talán még attól is több.

Azonban dühös arcukat figyelve döbbsent rá arra, hogy ezek az emberek nem barátságosan üdvözlik, hanem böszülten fenyegetik. Ezért aztán baltája nyelét markolászta, hogy adott esetben megvédje magát.

Mögötte az autók úgy torlódtak fel, mint falujában a Kánya patak vize, a nyári zápor után,

amikor vihar döntötte fa torlaszolta el a folyását.

Azonban most nem volt nyári zápor. De forgalmi dugó annál inkább, mivel a cammogó tehének miatt egy sávban teljesen leállt a forgalom.

Nem telt el tíz perc sem, amikor vijjogó rendőrautók fékeztek a szekér mellett és szigorú tekintetű rendőrök felbőszülten szóltak a feltámadóhoz:

—Kérem a hajtási igazolványát! –mondta egyikük, miközben sokat sejtetően szalutált, nagy fogást remélve.

Ami a nagy fogást illeti, nem tévedett! Nem minden rendőrnek adatik meg, hogy olyan szabálysértőt igazoltasson, aki 54 év megboldogulás után most támadott fel.

—Olyan igazolványom nekem nincsen! – jelentette ki kerek-perec Nagyapa.

—Akkor kérem a személyi igazolványt!

—Olyan már van. –mondta elégedetten és nem kis büszkeséggel, nyújtotta át igazolványát, amely annyira új volt, hogy a pecsét is alig száradt meg rajta.

A rend őre, amint lapozgatta, megdörzsölte szemét egyszer, aztán kétszer. Majd sejtelmesen suttozta társának:

—*Atyaúristen! Atyaúristen! Ez az ember 131 éves!*

—*Ne beszélj már marhaságokat! Olyan a világon sincsen!* –szólt a társa hitetlenkedő arccal. Ám az igazolványt eddig lapozgató rendőr máris átnyújtotta a hivatalos iratot és így a születési bejegyzésnél a másik rendőr, is olvashatta:

—1871. Ez bizony 1871 akárhogyan is nézem.

Ha most 2002-es évet írjuk, akkor ez az ember valóban annyi éves! –mondta elképedve, mert talán ennyi évet még a Kaukázus hegyei között sem élnek meg az emberek.

—Bácsikám! Csak nem maga, azaz ember, akit a televízió is mutatott? –villant az agyába az előző esti televíziós adás az utóbbi rendőrnek.

—De bezzeg én vagyok az! De már nagyon bánom, hogy feltámadtam.

Ennyi dühös embert én még sohasem láttam! – mutatott a dühös autósok felé, akiknek bizonyára egy perc idejük sem volt, mert folyamatosan dudáltak.

Persze, hogy dudáltak, mert tovább szerettek volna száguldani még azon az áron is, ha a tehenes szekeret hajtójával együtt félrelökik útjukból. Erre a határozott kijelentésre a rendőr, a korábban betett rágógumit, még idegesebben rágta.

Ezt meg lehet érteni, hiszen feltámadott embert még sohasem igazoltatott, mintahogyan társai sem.

Nagyapának rögtön feltűnt az igazoltató rendőr szájmozgása és arra gondolt, hogy ő is bagót rág, ezért nyomban kérdezett:

—Milyen bagót rágsz, Édes fiam? Adjál már belőle nekem is!

—Nem bagó ez Bácsikám, hanem rágógumi!

—Hogy milyen furcsa szokásaik vannak manapság az embereknek?

Bagó helyett gumit rágnak. Hallatlan, hogy mik történnek! –mondta, de a rendőrnél ciripelt a

mobil telefon és így nem figyelhetett a feltámadóra.

—Halló! Halló! Igen! Igen! –kiabálta a rend őre a telefonálónak, akitől az a parancs jött, hogy a feltámadó embert okvetlen fel kell tartóztatni szekereivel és teheneivel együtt. Külföldi televíziós társaságok riportot kívánnak készíteni a feltámadóval.

A televíziós társaságok között ott van a CNN és persze a BBC is.

Amikor a rendőr mindezt közölte, Nagyapa máris elkomorodott, majd egy gyors mozdulattal, ostorával a tehének hátára csapott. Erre megrántották a szekeret és a szokásosnál gyorsabban indultak el a belső sávban, kiáltozó rendőrt otthagya, ahol éppenséggel van.

Az elindulás pillanatában érkezett egy kamion is a külső sávba, olyan sebességgel, hogy bárki megállapíthatta, hogy ezzel a kamionnal nincsen rendben valami. Vagy részeg vezetője, vagy elaludt, mert egyenesen a szekérnek tartott.

A következő másodpercben recsegett-ropogott a szekér, elbődültek a tehének és Nagyapa ajkát is egy sóhaj, hagyta el, az utolsó sóhaj. Nem mozdultak a tehének sem, amin nem is lehet csodálkozni, hiszen a két tehén még két lóerős sem volt, a kamion meg kétszáz lóerővel bírt. Így aztán győzött a túlerő.

A balesetre összeseregülő emberek csak azt láthatták, hogy a szekér romokban hever a belső

sávban. Nagyapa és a tehenek, a szekér maradványai között, békésen, csendben pihennek, és nincsen az a földi erő, amely megmenthetné őket az életnek.

ÚJRA A MENNYORSZÁGBAN.

A baleset pillanatában Nagyapa lelke

kiszállott a Földön mozdulatlanul nyugvó testből és egy fényes, hosszú alagúton repült, csak repült a távoli Mennyország felé.

A megérkezés első pillanataiban lelki szemei hunyorogtak a Mennyország fényeitől, de alig egy-két pillanat múlva meglátta Szent Pétert és így szólt hozzá:

—*Megjöttem Szentatyám!*

—*Tudom fiam! Hiszen én küldtem éretted a kamiont, ami szerencsésen visszajutatott a Mennyországba!*

—Szentatyám küldte? —álmélkodott a visszatért lélek.

—Persze hogy én!

Láttam, nem érzed jól magad azon a sárgolyón, ahová kíváncsiságod hajtott vissza.

Már a város szélén altattam a sofórt, így mire hozzád elért, már teljesen elaludt.

—*Én azt hittem, hogy feltámadásom már az örök feltámadás!*

—*Péter fiam! Az örök feltámadásod még éltedben teljesült. Hiszen gyerekekkel, unokákkal áldott meg a Teremtő, akik senki másra, csak reád hasonlítanak. Ez a Te igazi feltámadásod!*

—*Ez lenne hát az igazi feltámadás?*

Nahát! Én erre nem is gondoltam és arra sem, hogy ilyen egyszerűen visszajuthatok!

—Kedves bárányom könnyen visszajuthattál, mert tiszta lelked van. Bár az is igaz, hogy majdnem megharagudtam Rád, amiért teheneidet ostoroddal ösztökélted gyorsabb tempóra, csak pusztán azért, hogy gyorsabban haladjál.

—Bocsásson meg Szentatyám, de

elvesztettem fejemet, amikor riporterek érkezéséről hallottam.

—M megbocsátottam fiam, azért van most újra itt a lelked!

De most már mondd el nekem, mit láttál azon a bűnös sárgolyón, abban a fertőzött, földi világban?

Hogyan vélekednek az élők a holtak feltámadásáról?

—Bár rövid ideig voltam távol a Mennyországtól—azon a bűnös sárgolyón—mégis sok mindent láttam. Földi világ a pénz körül forog. Mindenki gazdag akar lenni és ennek elérése érdekében, nem válogatnak tisztességtelen módszerekben sem.

Ha valakinek ezer napra való élelme van, el kívánná venni attól, akinek nincsen több egy napra elegendőnél.

Fényesebbnél fényesebb holmikat gyűjtögetnek, és legfontosabb az egyénnek, hogy neki legyen legcsillogóbb szerkentyűje.

Hogy ezt a célját elérje, képes még arra is, hogy szeretteinek időelőtti vesztét kívánja. Sőt, ezt tettelegesen elősegíti.

—Mondád nekik, hogy ne halmozzák az anyagi javukat, mert ide úgysem hozhatnak magukkal semmit sem?

Hiszen már régen megmondtam, hogy amilyen szegényen érkeztek a Földre, olyan szegényen távoznak majd onnan el! Függetlenül attól, mennyit harácsoltak össze a földi életük során.

—Mondtam bizony Szentatyám!

Ők azonban nem hallgatnak az okító szavakra. E helyett harácsolnak, fosztogatnak, nem járnak a templomba.

Sokkal inkább járnak a kocsmákba, és ott duhajkodnak, dorbézolnak, mintha az örökélet csak dorbézolásból állna.

Nem akarják elhinni, hogy a földi életük csak egy röpke pillanat az idő végtelen kerekén, és ezt a röpke pillanatot nem a bűnök gyarapításával kellene eltölteniük, hanem az Úr imádásával.

—Jól mondtad Péter fiam!

A földi élet csak egy röpke pillanat, amely nagyon hamar véget ér és utána jön az igazi élet, itt a Túlvilágon.

Nem mindegy, hogy a bűnökre lehetőséget

adó földi élet után pokolra kerül a lélek, vagy Mennysországba.

Édes gyermekem, Péter fiam! Majdnem elfelejtettem mondani, hogy amíg távol voltál, egy ismerősöd is ide költözött a Mennysországba! — mondta Szentatya és mutatott a karzat legmagasabb pontja felé, amely a Mennysországnak egyben legszebb helye, mint földi színházaknál páholy lenni szokott.

E szavakra Péter fiú—az Úr hű szolgája itt a Mennysországban, és volt lent a Földön is— karzat felé tekintett egyszer, kétszer és még többször is,

Miután nem látott mást lelki szemeivel többszöri tekintgetésre sem, erősen megdörzsölte szemeit és remegve kérdezte:

—Szentatyám! Jól látnak lelki szemeim, vagy a Sátán űzi velem gonosz játékát? Én András földszomszédom lelkét vélem felismerni a karzat legszebb helyén.

—Péter fiam! Nem a Sátán űzi veled gonosz játékát!

Akit lelki szemeid látnak, bizony András szomszédodnak testéből kiszabadult lelke az.

—De Szentatyám! Nincsen itt valami tévedés?

Hiszen az ő lelkének a pokol mélységes fenekén lenne helye!

—Péter fiam! Az Úr nem téved soha! Ha itt látod, akkor azért van lelke itt, mert e helyet kiérdemelte földi élete során tanúsított viselkedésével.

—De Szentatyám! E léleknek földi porhüvelye

szántotta el földemet és másét is!

Harácsolt egész életében! Nem járt a templomba!

Nem gyónta meg bűneit, és a Sátán oldalán harcolt az Úr tanításai ellen!

—Péter fiam! Ne feledd el, hogy az igazi bűnösök nem szokták meggyónni bűneiket. Akik valaha az én gyóntatószékem elé álltak, valójában nem is voltak bűnösök.

Olyasmiket suttogtak be gyóntatószékem rácsos ablakán, hogy a Teremtőnél kérjek számukra feloldozást, azért, amiért földi életük során levegőt mernek beszívni.

Nem tudván arról, hogy Isten szent ege alatt, a levegő vétel, mindenkit ingyenesen megillet, így a legszegényebbeket is.

Mindenható nagysága abban rejlik, hogy e lelkeknek gyónás nélkül megbocsátja az apróbb bűneiket.

—Szentatyám! Érdemese a földi halandónak egész életében jóságra törekedni, ha az Úr végül úgy is megbocsát?

—Péter fiam! Istennek hű szolgája itt a Mennyszámban, és voltál lent ott a Földön is. Jegyezd meg magadnak, hogy mindenki csak úgy tud élni, ahogyan lelke diktálja.

Te akkor sem éltél volna bűnös életet, ha már, akkor tudod, az Úr jósága végtelen és majd mindent megbocsát.

Különben is, András szomszédod már földi életében vezekelt bűneiért. Amikor elszántotta földedet—és másét—soha nem volt nyugodt.

Soha sem elégelte meg az elszántott föld

nagyságát, mert mindig kevesellette azt.

Sok nyugtalan éjszakájába került az is, hogy a határköveket mindig kiásta és aztán következő éjjel, mégis úgy érezte, nem eléggé csonkította meg szomszédjai földjeit, ezért újra és újra arrébb ásta a határt jelző köveket.

Tudod Te egyáltalán, milyen érzés állandóan azt érezni, hogy ennyi szántás és ennyi határkő arrébb helyezés után, még mindig nem elég széles a földed?

Végül, marcangoló lelkiismeret furdalás gyötörte és eljárt a templomba. Sőt, a perselybe bőkezűen adakozott és bűneit meggyönta.

Amikor a falu bikája agyontaposta, az már csak megváltás volt a folyton marcangoló lelkiismeretének.

—Szentatyám! Nem értem, hogy András testvérünk miért nem tudta magát fékezni földjei szélesítésében, még akkor sem, ha az, számára már csak a szenvedést okozta?

—Péter fiam! Istennek hű szolgája!
Ez valószínű azért nem sikerült neki, mert mindig azokra figyelt, akiknek már szélesebbek voltak földjei az övénél!

Ha azokra figyelt volna, akiknek keskenyebb, bizonyosan boldogabb életet él.

De így van ez az emberek többségénél. Ezért több a boldogtalan, mint a boldog ember.

—Csak azt nem értem Szentatyám, hogy miért kapta legszebb helyet a karzaton?

Hiszen ott legszebbek, legbodrosabbak a bárányfelhők. Ott terem legtöbb égi manna, és az angyalok énekének zengése szintén ott a

legfenségesebb.

Mások viszont—akik mindig Istennek tetszően éltek—nem kapnak ennyire fenséges helyet.

—Péter fiam! Mindig hívő lélek voltál, ez igaz! Éppen ezért bibliából olvashattad, hogy az Úr számára a megtért bárány mindig a kedvesebb.

Te nem térhettél meg, mivel soha sem tévelyegtél el az Úr tanításaitól, és így nem lehet Rád azt mondani, Te is egy megtért bárány vagy, aki ebbe a szent akolba vissza találtál.

Ezek után ne várd, hogy olyan helyed legyen, mint az egykori földszomszédodnak, a megtért báránynak.

—Szentatyám! Neme köpönyegforgató az én szomszédom? Ha Sátán jutna ismét hatalomra, neme pártolna át hozzá ismételten, azért, mert akkor ott kaphatná a legjobb helyet és az Úr tanítását gondolkodás nélkül ismét félredobná?

—Péter fiam! Aki a Földön él soha nem tudhatja, mikor környékezi meg a Sátán, azt ígérve, hogy állj mellé és ezért cserébe jótékony napsugarak, bőségesebben simogatják majd orcádat.

De ha az Úr kegyesen megbocsát is, érdemese másképpen élned, mint ahogyan benső éned diktálja?

Tudnál ezen embertársaid előtt szégyen nélkül élni, hogy személyes érdekből, mindig mást és mást szolgálsz?

Egyszer az Urat, másszor a Sátánt.

Most, tükör elé állva, szembenézhetsz önmagaddal, hogy nem álltál Sátán oldalára akkor sem, amikor ezért csak árnyék jutott Neked.

—*De Szentatyám! Mégiscsak az érdemelne meg a fenségesebb helyet, aki nem tagadta meg hitét, vállalva ezért a megaláztatást.*

—Péter fiam! Biztos vagyok benne, ha találnál tíz forintot, sokkal könnyebben költenéd el haszontalan dologra, mintha ugyan ezt a pénzt tested verejtékével keresnéd meg.

Bizony mondom Neked, ezzel az Úr is így van.

Téged már születésedkor megtalált, mert már akkor a jó úton jártál.

Bizony, nem így volt András szomszédod. Őt sokszor kellett az élete során jó út felé terelgetni, és végül a siker, hogy jó útra tért, értékesebbé tette a többi báránynál, így Náladnál.

Az igaz, hogy az ilyen emberek, mindig meg tudják magyarázni, hogy az adott időszakban miért nem jártak templomba, miért nem gyóntak, és azt, hogy most miért teszik ennek ellenkezőjét.

A hűséges Péter szolgának már kábult feje a sok szelíd magyarázattól, és ezt Szentatya észrevette, ezért újabb kérdéssel terelte másfelé a beszédje fonalát:

—Péter fiam! Mit szólnak az emberek a feltámadáshoz?

Erősödött e hitünk a feltámadásoddal?

—Szentatyám! Én úgy láttam, hogy a feltámadásomnak örültek. Már csak azért is, hogy mégiscsak rendkívüli dolog, óriási szenzáció, hogy Krisztus után én voltam az első, aki feltámadtam.

Márpedig a Földön ma élő emberek sokkal jobban szeretik a szenzációt, mint elődeik bármikor.

Hogy hitünk erősödött-e? Nem tudom!

Hiába mondtam nekik, ne halmozzák a kincseket, mert azok a csillogó holmik Túlvilágon csak értéktelen kacatok, ők nem figyeltek rám.

Úgy gondolják bármilyen bünt követnek el, azok megbocsátást nyernek, ha a perselybe bőkezűen adakoznak.

Úgy gondolják, hogy pénzzel nemcsak a földi világban, de Túlvilágon is mindenféle jó elérhető.

Ezek után érthető, hogy a pénzszerzésnél nem látnak fontosabbat, semmi mást.

Legfontosabb céljuk a meggazdagodás. Azt, hogy szegényekké a Mennyek országa, valójában nem is akarják elhinni.

Szerintem azok a szegény hajléktalan emberek—akikkel Nyerges-tető pincekunyhóinál találkoztam—nem tudatosan akarnak szegények lenni csak pusztán azért, hogy Mennyországba juthassanak.

Sokkal inkább szegények ők azért, mert a gazdagok azokat az anyagi javakat is maguknak harácsolják, amiket az Úr szegényeknek szánt.

—Péter fiam! Úgy érzem szavaid gyűlölettől, izzanak.

Mintha—ez utóbbi röpke földi léted alatt— Sátán környékezett volna meg, és mondasz bírálatot embertársaidról, akik nem Neked tetszően élik életüket.

Pedig a bibliában olvasható:

„Ne ítélj, hogy ne ítéltess!”

—Szentatyám! Bocsásson meg nekem, ha olyan szavakat mondok, amit nem illik mondanom.

Bizony, amikor télnék idején a nyájamat őriztem a Nagyvölgy tető jeges szél fújta oldalán,

sokszor szerettem volna gazdag lenni és egy meleg szobában, pipázgatni, még akkor is, ha Mennyországba jutásom veszélybe került volna emiatt.

—Péter fiam! Ne gondolj most a domboldalán süvítő, tomboló, jeges, téli szélre, amely még vászongatyádon is általfújva, bőrödre vitte a tél kegyetlen hidegét.

Ekkor tett Tégedet próbára az Úr, hogy miképpen tűröd, viseled sorsodat, és ekkor lettél Te kiválasztott.

—Szentatyám! Be kell vallanom, akkor ott—a hidegtől libabőrös testemmel—nem bántam volna, ha más a kiválasztott és én egy meleg szobában pipázgatok.

—Péter fiam! Mindennek ára van!

Szenvedéseddel elnyerhetted az örök életet itt a Mennyországban, amelynél jobb helyet sehol a Túlvilágon nem találhatnál. Tudom, nagyon sérelmezed azt a téli, jeges szelet, amely vászongatyádon által fújva libabőrössé tette testedet.

Sérelmed ellenére kérdezem: Ha jön a nagyfeltámadás, szívesen támadnál e fel, hogy újra éljed földi életed?

—Szentatyám! Istennek legyen hála a nagy lehetőségért, de én nem kívánám ezt a feltámadást!

Már csak azért sem, mert a Földön nincsen már meg házam, földem és az egyéb eszközeim sem.

Ha mindezek meglennének, az utódaim gyűlölete kísérne további életem során, mert az örökségüket vissza kellene kérnem, hogy én is megélhessek valamiből.

Gyűlölet mellett pedig, nem élet az élet, hanem csak kinszenvedés.

Másik érvem —feltámadásom ellen— elég egy életen át szenvedni. Akár nyájam legeltetésére gondolok, akár földműves munkára, amit későbbiek során gyakoroltam.

Nem mondom, ha az úr kegyesebb lenne hozzám és egy kevéssel, jobb életet szánna nekem— legalább egy picikét, adna a gazdagok jó módjából— akkor talán, kívánnám a feltámadásom.

—És, hogyan fogadnák az élők a holtak feltámadását? —kérdezte Szentatyá.

—*Én úgy látom, nem örülnének a tömeges feltámadásnak!*

Ennyi feltámadó hol lakna? Mit enne? Vissza kérhetné-e vagyonát? És ha nem lenne semmije— mert az idők folyamán köddé vált mindene—ki tartaná el őket?

Nem várja senki sem szeretteinek feltámadását igazán.

Persze vannak közöttük olyanok, akiknek elvesztése mély gyászt hagyott hozzátartozóikban.

Nekik nem kellett volna meghalniuk sem.

De ha már meghaltak, minél előbb fel kellene támadniuk, mert egy-két év múltán pótolja őket valaki más, akit talán már jobban is szeretnek.

Ha pedig valakit pótolnak, az már nem hiányzik. Sőt, a léte nem kívánatos.

—Péter fiam! Akkor azt mondod nincsen szükség a feltámadásra?

—Szentatyám! Én ezt nem mondtam!

Ehelyett bátorkodnám azt javasolni, kérdezzük meg az élőket, akarják-e elődeik feltámadását. A temető

felett olvasható FELTÁMADUNK feliratot, le kell törölni, és helyette: „FELTÁMADJUNK? „szót kell írni.

Miután így megkérdeztük az élőket, ők majd válaszolnak azzal, hogy a síremlékre ráírják: — IGEN!

Amelyik sírra az lesz írva: IGEN, az támadjon fel.

Amelyikre pedig ez nem lesz felírva, nyugodjon békében, mert sokkal jobb sorsa van most a Túlvilágon, mint nem kívánt feltámadása után a Földön lenne.

Mert, hogy nem lenne jó sorsa, annyi bizonyos!

Hiszen a Földön élő emberek nagy része még így is keveselli vagyónát. Ha még ezt feltámadókkal meg kellene osztani, katasztrofális békétlenséghez vezetne.

Mindenféle módon igyekeznének meg akadályozni a feltámadást.

Akár úgy, hogy a sírokat takaró kövekre súlyokat raknának, akár pedig úgy, hogy a temetőket erősebb kerítésekkel látnák el, nehogy onnan valaki kijuthasson az élők sorai közé.

—Péter fiam! Ilyen bonyolultnak látod a feltámadást?

Nem tévedsz-e ennek megítélésében?

—Szentatyám! Senki sem szereti, ha bizonyos dolgok megítélésében tévedésen kapja önmagát! Mégis teljes szívemből kívánom, hogy a feltámadás megítélésében én tévedjek, és legyen áldott az Úr neve, ha szavaim és a valóság oly távol esnek egymástól, mint az Ég és a Föld!

